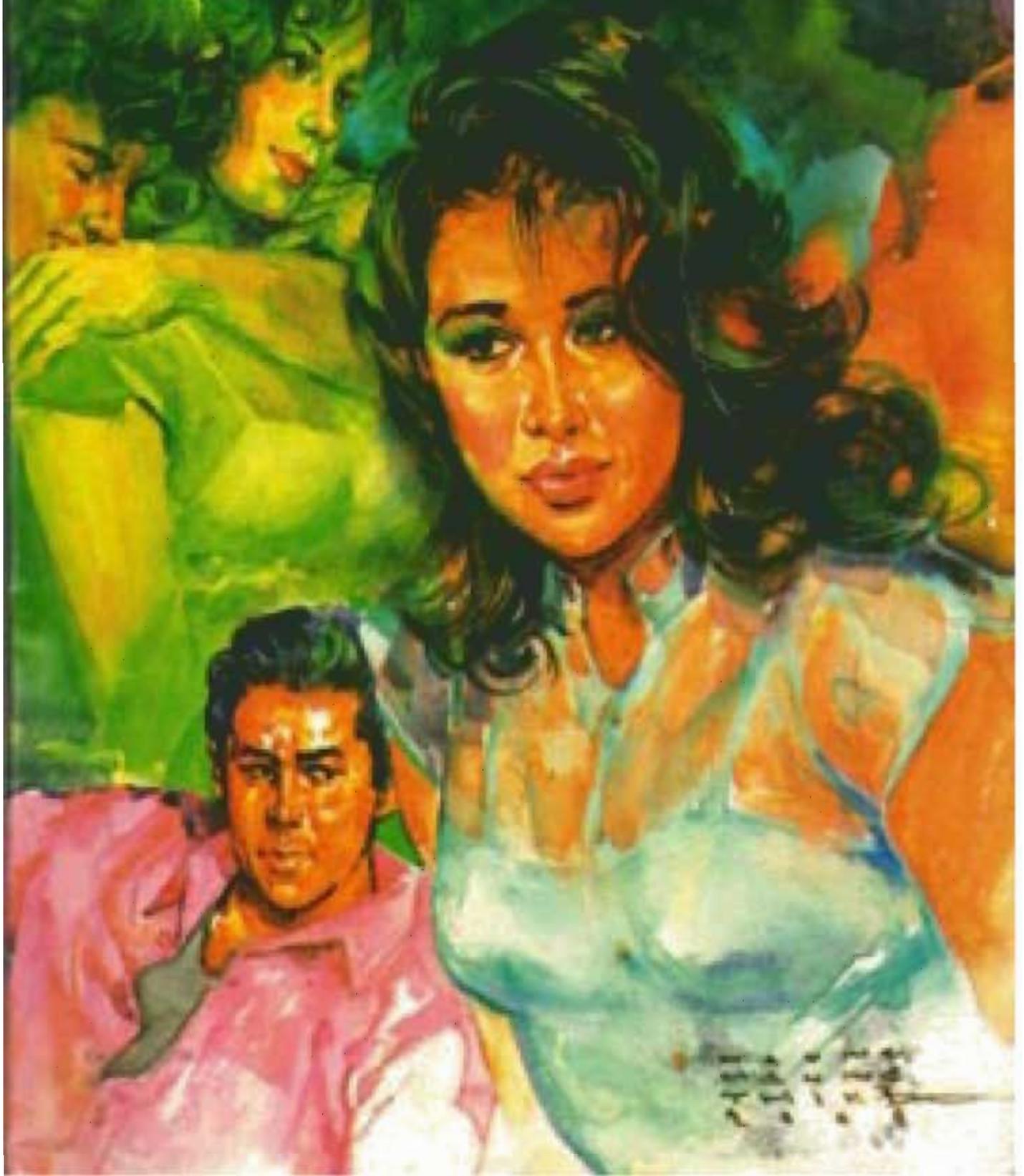

မဟာသေ

အကျိုး

နတ်သားကြီး

စာအုပ်အမှတ် [၁၅]

QUALITY PUBLISHING HOUSE

အမှတ် ၅၆၊ ၅(ခ)လွှာ၊ ဝါးခယ်မလမ်း၊ စမ်းချောင်း

ဖုန်း - ၇၀၆၄၁၄

Quality Publishing House

မယာရွှေ

အကိုးပါး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၇၃/၂၀၀၀(၃)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၄၃/၂၀၀၀(၆)

စီစဉ်သူ
ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် - (ဇွန်၊ ၂၀၀၀)
အုပ်ရေ - (၁၀၀၀)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မောင်မောင်သိုက်
ကာလာခွဲ - Alpha
အတွင်းဖလင် - ဇမ္ဗူအေး

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အော့ဖ်ဆက်
အမှတ် ၁၆၃၊ ၄၈ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

အထွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အော့ဖ်ဆက်
အမှတ် ၁၆၃၊ ၄၈ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ (၀၁၄၇၃)၊ စစ်သည်တော်စာပေ
၁၁၃၁/က ဥယျာဉ်လမ်း၊ ၁၉ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း
တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

ပြည်လမ်း အနောက်ဘက်ရှိ တစ်ခုသော ဝင်းခြံကြီးကား ၈ လက်မပတ်လည်ခန့် ကွန်ကရစ် အုတ်တိုင်များ၊ ကြေးနန်းဆူးခက်များ ၄ တန်း တန်းကာပြီးလျှင် ၇ ပေခန့်ခြားသော အုတ်တိုင်များကြားတွင် လူ့ရင်ခေါင်းခန့်မြင့်သော သစ်ပင်ငယ်လေးများစိုက်ထား၏။ အဖျားကို မာလီကုလားများ ညှိကိုက်ထားသဖြင့် ကြည့်ရှုတင့်တယ်၏။ မော်တော်ကားတစ်စင်း ချောင်ချောင်ကလေး ဝင်နိုင်သော တံခါးမအပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်ကား ပြည်လမ်းဘက် မြောက်ဘက်စွန်၌ တစ်ပေါက်၊ တောင်ဘက်စွန်၌ တစ်ပေါက် ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် လုပ်ထား၏။ တစ်ပေပတ်လည်ခန့် တံခါးတိုင်ဖြစ်သော အုတ်တိုင်တွင် “ဝတ်လုံဦးထွေးမောင်” ဟု အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသော ကြေးဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိ၏။

ပြည်လမ်းဘက်မှ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်၍ကြည့်လျှင် ဆင်
ဝင်နှင့်တကွ အတော်ကျယ်ဝန်းသော နှစ်ထပ်တိုက်ဝါကြီး၊ အစေ
ခံတန်းလျား၊ အဝိစီတွင်းစုတ်တင်သိုလှောင်ထားသော ရေတိုင်
ကီတို့ကို မြင်ရမည် ဖြစ်၏။ အချိန်ကား နံနက် ၁၁ နာရီသာသာ
ဖြစ်ရာ တိမ်တိုက်များသည် နေမင်းကို ဖော်ထုတ်လိုက် ဖုံးလွှမ်း
ထားလိုက်ဖြင့် သူတို့ချင်း ကလိချင်သလို ကလိနေကြ၏။

ထိုအတွင်း ရှားရောင် ဆလွန်းကားကြီးတစ်စင်းသည်
ဦးထွေးမောင်၏ ဝင်းခြံထဲသို့ ဟွန်းသံတစ်ချက်ပေး၍ ဝင်ရောက်
လာကာ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထို၍ရပ်လေ၏။ တိုက်အတွင်း
ဆင်ဝင်ပေါက်မှ ဖြူဖြူတုတ်တုတ် မျက်မှန်နှင့် အသက် ၄၅ နှစ်
ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက် ၅၀ ခန့် အသားလတ်
လတ် စပိုရှပ်စွပ်ကျယ် မရမ်းကြူထရံလုံကွင်းနှင့် ဗိုက်စုစုနှင့်
လူကြီးတစ်ယောက်တို့ ဆီးကြိုကြရာ၊ ကားထဲမှ အသက် ၅၀ ခန့်
ပုဝါအုပ်ပေါင်းနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် အသက် ၄၆-၄၇ နှစ်
ခန့် အသားလတ်လတ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက် ၂၄
နှစ်ခန့် ရုပ်ရည်သနားကမား လူငယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာကြ
၏။

“ကဲ ... ကဲ လာကြ အထဲကို”

ဟု လူကြီးက ပြောကာ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ
၏။ ပြတင်းတဝက်မြှုတ်သော ဆိုဖာများပေါ်တွင် ထိုင်မိကြလျှင်
ဧည့်သည်လူကြီးက အိမ်ရှင်နှစ်ဦးအား ကြည့်ကာ...

“မေရီကော ဘယ်သွားသလဲ”

“သူ့ သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဈေးလိုက်သွားတယ်။ ကိုညွန့်မောင်တို့ အလယ်လာလိမ့်မယ်ပြောတော့ သူကတိပေး ထားပြီးပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် မြန်မြန်ပြန်လာပါမယ်ဆိုပြီး လိုက်သွား တယ်”

အိမ်ရှင် ဦးထွေးမောင်နှင့် ဧည့်သည်ဦးညွန့်မောင်တို့မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ ဘိလပ်သို့ ဝတ်လုံပညာ သင်သွားကြရာ၌လည်း အတူတူ၊ ပြန်လာသောအခါလည်း အတူ အတူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးညွန့်မောင်မှာ အမှုလိုက်သည်မရှိ။ လယ်ဧက ၃၀၀၀ ကျော်မှထွက်သော စပါး၊ ဘဏ်တိုးများဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေသူဖြစ်ရာ၊ ဦးထွေးမောင်မှာ ဝတ်လုံအလုပ် နှင့် နာမည်ကြီး၍ ဝင်ငွေကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဦးညွန့်မောင်မှာ ဝတ်လုံပညာ သင်ကြားအောင်မြင်ပြီး နောက် ဘိလပ်မှ ပူပူနွေးနွေးရောက်လာသော သားတစ်ယောက် ရှိ၏။ နှစ်ဖက်မိဘတို့သည် ဦးညွန့်မောင်၏သား ဘိလပ်ပြန်ဝတ် လုံပေါက်စ တင်မောင်ညွန့်နှင့် ဦးထွေးမောင်၏သမီး ကွန်ဗင့် သီလရင်ကျောင်းထွက် မေရီတို့ကို လက်ထပ်ရန် ညှိနှိုင်းထားသူ များ ဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ တက္ကသိုလ်နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲ တွင် ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် နေရာတိုင်း မိဘဩဇာ နာခံမည် မဟုတ်။ မေရီမှာလည်း ဘိုကျောင်းထွက် ဇတ်ဇတ်ကြံဖြစ်သဖြင့် သူထင်ရာလုပ်မည့် ကလေးမဖြစ်၏။

ဦးထွေးမောင်သည် သူ၏ သမီး အင်္ဂလိပ်စာကို ပိုမိုတတ်အောင် ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်စိတ်ရှိအောင်ဟု မေရီကို ၇ နှစ်သမီးက ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ပို့လွှတ်သင်ကြားရာ ၁၅ နှစ်သမီးတွင် ဘာသာရေးဘက် ချို့ယွင်းခြင်း၊ မြန်မာစကားကို ကောင်းစွာ မပြောတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် နေ့ကျောင်းသူအဖြစ် ကျောင်းတက်စေပြီး မေရီ ၁၉ နှစ်အရွယ် ၁၀ တန်းအအောင်တွင် ကျောင်းနှုတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

လူကြီးများမှာ လူငယ်နှစ်ဦးအား ငယ်စဉ်ကရင်းနှီးခဲ့ခြင်း မရှိ၊ မေရီ ၁၅ နှစ်အရွယ် နေ့ကျောင်းသူ ဖြစ်သောအခါ တင်မောင်ညွန့် ဘိလပ်သွားနေခြင်းတို့ကြောင့် တစ်စိမ်းပြင်ပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရှိနေရာ သူတို့နှစ်ဦး စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်သွားအောင် ခဏခဏတွေ့ဆုံပေးလိုသော ဆန္ဒရှိသည်အတိုင်း ရိုးရိုးအလည်လာသည့်သဘောနှင့် ခေါ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ညွှန်ခန်းတိုင်အချို့တွင် နံရံများတွင် ဓာတ်ပုံများ အရုပ်ကားများဆွဲ၍ ထား၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကလည်း ဤအခန်းတွင် ရောက်ဖူး၏။ သေသေချာချာ မကြည့်ခဲ့။ ယခုလည်း တမင်လိုက်လံကြည့်ရှုချင်စိတ် ရှိသော်လည်း မထဝံ့ဘဲ ဣန္ဒြေရရနှင့် ထိုင်နေ၏။ လူကြီးလူကောင်းမည်သည် သူများအိမ်တွင် ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေရမည်ဖြစ်၏။ တောသားအရိုင်းအစိုင်းကဲ့သို့ ကိုယ်မြင်ပူးတိုင်း လှည့်လည် ကြည့်ရှုရန်မသင့်။ မသကာလျှင် အိမ်ရှင်အလစ်တွင် ချောင်းကြည့်ရမည် ဖြစ်၏။

တင်မောင်ညွန့် မျက်စိကစားမိသည့်ပုံကား နံရံတစ်ခုရှိ ပန်းချီပုံတစ်ပုံနှင့် ပန်းချီပုံအောက်ရှိ အခြားပုံတစ်ပုံ ဖြစ်၏။ အကင်းပါးသော ဦးထွေးမောင်သည် တင်မောင်ညွန့်အား ပြီးချိန်စွာ ကြည့်လိုက်ကာ...

“အဲဒါ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် စိတ်ကူးနဲ့ဆွဲပြီး လာရောင်းလို့ ငွေ ၂၅ ကျပ်ပေးဝယ်လိုက်တဲ့ ပုံပေါ့ကွဲ့။ အလောင်းဘုရားထံ ရွန်ဘေကာ ခစားနေတဲ့ပုံ။ ဇာတိမာန်တက်ကြွဖွယ်ပေါ့။ ထ ကြည့်စမ်း လာလေ”

ဟုခေါ်သွားရာ တင်မောင်ညွန့်နေရာမှ ထ၍သွားလေ၏။ ဦးထွေးမောင်သည် အလောင်းဘုရား၏ ပုံကို အမွန်းတင်ပြောဆိုနေသော်လည်း အလောင်းဘုရားပုံအောက်က မေရီ၏ပုံကို တင်မောင်ညွန့်မကြည့်ဘဲ နေမည်မဟုတ်ဟု တွေးတောပြီး ဖြစ်၏။

တင်မောင်ညွန့်ကား အလောင်းဘုရား ဓားဝင့်လျက် ပလ္လင်ပေါ်တွင်ရှိရာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဒူးတုပ် လက်ယှက် ခစားနေပုံကို ကြည့်ရှု၏။

ထိုပုံထက် အောက်ကပုံကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်ရှု၏။ အောက်ကပုံတွင် မြန်မာအဝတ်အစား အချိတ်လုံကွင်း ပန်းနုရောင် ပိုးရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဘီဆံပတ်ဆံထုံး စိန်ဘီး စိန်လက်ကောက် စသော လက်ဝတ်လက်စား အပြည့်အစုံနှင့် ခုံပေါ်တွင် ဒူးတုပ် ကာလက်တစ်ဘက်က ခုံငယ်ဝိုင်းနှစ်ထပ်ပေါ် ထောက်ထား၏။ ရောင်စုံ ၂၄ လက်မ ချဲ့ထားသော ပုံဖြစ်သဖြင့် ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆက် ပြေပြစ်သော ပုံဖြစ်၏။

မျက်ခုံးကလေးမှာ သေးသေးမျှင်မယင် ဖြစ်ရာ တင်မောင်
ညွန့်သည် ထိုကဲ့သို့ ပြုပြင်ထားသော မျက်ခုံးမွေးကို မကြိုက်
သော်လည်း ကော့တက်နေသော မျက်တောင်အတွင်းက ကြည့်
လင်သော မျက်လုံး၊ ပြီး၍နီထွေးနေသော မေရီ၏ နှုတ်ခမ်း
ကလေးကိုကား နှစ်ခြိုက်နေ၏။ မေရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံ၍
ကြည့်သောအခါ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

လူကြီးလူကောင်းမည်သည်မှာ ဘာမဆို ဣန္ဒြေမဲ့စွာ ကြာ
ကြာကြည့်လျှင်မကောင်းဟု မျက်စိကို အနိုင်နိုင်လွဲလျက် ဆိုဖာ
များရှိရာ စားပွဲဆီသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ တင်မောင်ညွန့်မိခင်
ဒေါ်မေမေတင်က...

“အဲဒါ မေရီပေါ့သားရဲ့။ ဘယ့်လောက်ချောတဲ့ မိန်းမလဲ။
မျက်နှာကလေးချောတာထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အလှက
ကပြားမလေးကလေးတွေထဲမှာကို သူတို့နှစ်က သူပထမရခဲ့တာ
ပေါ့ကွဲ့”

“ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် တင်မောင်ညွန့်ထက်တောင်
နည်းနည်းဖွံ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အရပ်အမောင်းလဲ တင်မောင်
ညွန့်က တစ်လက်မလောက်ပဲ မြင့်တယ်”

“ဟင် သူ ၅ ပေ ၄ လက်မတောင်မြင့်သလား။
ကျွန်တော် ၅ ပေ ၅ လက်မ ရှိတယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကာယ
ဗလက မိမိထက်သန်မာဖွံ့ဖြိုးသည်ဟု ကြားရသဖြင့် အတော်

တွေ့ရှက်သွား၏။ ကျောင်းသားဘဝက စာကုန်းကြိုးစား၊ လက်
သီးလက်မောင်းတန်းကာ ဒါတို့ပြည် ဒါတို့မြေဟု သီချင်းအော်
ဟစ်ဆိုခဲ့သော်လည်း ကစားခုန်စားပြေးပွဲများတွင် မပါဝင်ခဲ့မိချေ။
မည်သည့်မိဘမဆို သန်မာတောင့်တင်းသော သားသမီးများနှင့်
ဂုဏ်ယူလိုကြ၏။ မေရီမှာ ဂုဏ်ယူနိုင်သော အဆင့်အတန်း
ရောက်နေ၏။ ရှုနာရှိုက်ကုန်းမကလေးမဟုတ်။ ပါးသနပ်ခါးဖွေး
ပြီး ပေါင်သေးကြောင်းနှင့် အစားတွေနှင့်လည်း ကွာချင်တိုင်း
ကွာနေသူ ဖြစ်၏။

“သူ မြန်မာစကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်ပါ့မလား
ဒေါ်ဒေါ်။ သူတို့ ကျောင်းထွက်တွေက ဘဲဥမဲ့သလား။ လိမ္မော်
သီးဖွင့်ပေးပါ။ ငှက်လင်မယား သစ်ပင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်
တို့အဲသလို ပြောတတ်ကြတာပဲ”

“ဒါတွေ အရင်ကတော့ ပြောတာပေါ့ကွဲ့။ ခုတော့ပျောက်
သွားပါပြီ။ တော်တော် ရေရေလည်လည် ပြောတတ်ပါပြီ။ သူ
တစ်ခါပြောတဲ့စကား ဝိုင်းရယ်ကြကတည်းက စိတ်လဲဆိုး ရှက်လဲ
ရှက်ပြီး အတော်ကြိုးစားသင်လိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်တောင် သူ့ကို
စကားနိုင်အောင် မပြောနိုင်ဘူး”

ဦးထွေးမောင်၏ ဇနီး ဒေါ်သင်းကြူသည် ငယ်ငယ်တုန်း
က ချောခဲ့သည်ဟု သက်သေခံသော မျက်လုံးမျက်ခုံးချီကာ
သမက်လောင်းအား ပြုံး၍နားထောင်နေရာမှ ဦးညွန့်မောင်က-

“မေရီ ရှက်သွားတဲ့ သင်ခန်းစာကလေး ပြန်ပြောပါဦး
မသင်းကြူရဲ့”

“ဒီလိုကွဲ့။ မေရီကို ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဘဝက ထုတ်
လာတဲ့ညနေချိန်မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း နေမကောင်းလို့ ငါးကင်နဲ့
ထမင်းစားမယ်လို့ ပြောထားတာကိုး။ မေရီ ငါးတွေ သူတို့လုပ်
မပြီးသေးဘူးလား။ ကြည့်ချေစမ်းဆိုပြီး စိတ်မချတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်
လိုက်သွားတာကို။ မာမိ ငါးတွေ အကုန်လုံး ရေချိုးပြီးပြီ။ မီးလှုံ
တားလိုက်တယ်လို့ ခပ်ကျယ်ကျယ်အပြော ဝိုင်းရယ်ကြတာပေါ့”

ဒေါ်သင်းကြူ၏ စကားအဆုံးလျှင် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြ
ပြန်၏။ ထိုအခိုက် ကားဟွန်းသံ တစ်ချက်ကြားပြီးလျှင် မီးခိုး
ရောင် ဆလွန်းကားကြီးတစ်စင်း ဝင်လာကာ ဆင်ဝင်ရှေ့တွင်
ရပ်လေ၏။ ကားပေါ်မှ အသက် ၁၉ နှစ်ခန့် မိုးကြိုးရောင်ဘန်
ကောက်လုံကွင်း ခုံမြင့်ကြီးထိုးရှူးဘိနပ် အပါးဆုံးပဒုမ္မာအင်္ကျီ
နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ သူ၏နှုတ်ဖျားမှ “မာမိ
ရေ” ဟု ခေါ်ကာ တိုက်ပေါ်တက်ပြေးမည်အလုပ် ဒေါ်သင်းကြူ
က “ဟဲ့ ... မေရီ ဒီကိုလာလေ”ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဧည့်ခန်း
သို့ ခြေလှမ်းကြီးကြီးဖြင့် ဝင်လာ၏။

“ဒီမယ် တင်မောင်ညွန့်လေ မေမေတို့ပြောတဲ့ တင်မောင်
ညွန့်”

“အို ... တင်မောင်ညွန့်လား”

ဟု မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားကာ လက်ကလေး လှမ်းလင့်၏။ တင်မောင်ညွန့်လည်း နေရာမှထကာ မေရီ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီးလျှင် ဘိုထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုနောက် မေရီသည် သူ့မိခင်အနီးရှိ ဆိုဖာအလွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်လေ၏။

တင်မောင်ညွန့်ကား ခါးသေးရင်ချို တင်ကားကား လုံးကျစ်ကျစ်စသော ပြေပြစ်သည့် အချိုးအစားကို အထူးနှစ်သက်သဘောကျသွား၏။ သို့ရာတွင် ပါးလှသော ပဒုမ္မာအသားပေါ်အကျိ ဇာဘော်လီလယ်ဟိုက် ဘေးတွင်လည်း ချက်နားရောက်လှအောင် ဟိုက်ထားလျက် ကျောဘက်တွင် လက်တစ်ဝါးခန့်သာရှိလေရာ ရင်သားတစ်ခြမ်း နီးနီးပေါ်နေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အကျိပါးဝတ်ခြင်းကိုကား အတော်မနှစ်သက်သော်လည်း ဧည့်သည်ပီပီငြိမ်နေ၏။

ပုထုဇဉ် သဘာဝ အကျိပါးဝတ်ခြင်းကို မနှစ်သက်သော်လည်း တောင့်တင်းသော လက်မောင်းအိုး ဗြက်ကျယ်သောရင်မို့မောက်သော ရင်သားများကိုကား မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ မကြာခဏ တိတ်တိတ်ခိုးကြည့်မိ၏။

“မေရီ တင်မောင်ညွန့်ကို လူကြီးတဲ့အခါ အို ... ဆာရီး လူလားမြောက်တဲ့အခါ မတွေ့ဖူးဘူးနော်။ မာမီတို့ ဘာပြုလို့ မိတ်ဆွေလုပ်မပေးသလဲ။ စောစောက မိတ်ဆွေဖြစ်ရင် အလွန်ကောင်းမှာပဲ”

“ဘယ်တွေ့မလဲ။ မေရီ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားက ထွက်လာတော့ တင်မောင်ညွန့်က ဘိလပ်သွားနေတာကို အခုမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြပြီလေ”

“ဦးကြီးနဲ့ ဒယ်ဒီ အလွန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း။ မာမိနဲ့ ကြီး ကြီးလဲ အလွန်ချစ်ကြတယ်။ ဦးကြီးရဲ့သားနဲ့ မေရီဟာ အခုမှ မြင်ဖူးကြတယ်။ စောစောက မြင်ဖူးရင် ပိုပြီးကောင်းမှာပဲ။ တွေ့တာ နောက်ကျသွားတယ်”

မေရီသည် သူ့အမိပွယ်နှင့်သူ ပြောလိုက်ဟန်တူသော်လည်း လူကြီးများမှာ အထူးအထွေ စဉ်းစားမိပုံမရ။ တင်မောင်ညွန့်သာလျှင် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးတောနေဟန်တူ၏။ မေရီ၌ ရည်းစားများ ရှိနေသလားဟူသော စိတ်သည် တင်မောင်ညွန့်ရင်ကို လေးစေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား အကျိုးပါး ဝတ်ခြင်းကိုလည်း တစ်နေ့တွင် ဟောပြောချေချွတ်ရလျှင် ရရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် မေရီက တွေ့တာနောက်ကျသွားတာပဲ ဟူသော စကားအတွက် ထပ်တလဲလဲ တွေးမိရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတော့လေ၏။

မေရီကား ခဏနေရစ်ဦး တင်မောင်ညွန့်ဟု ဆိုကာ ဧည့်ခန်းမှ ထွက်၍ သွားလေ၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် အလည်ခန်းဆီမှ အိုင်လာဖ်ယူ ဝစ်စီလ် ဟူသော သီချင်းသီကြားရ၏။ သီချင်းဆိုသံနှင့် မရှေးမနှောင်း သီချင်းသွားအလိုက် လေချွန်သံလည်း ကြားရပြန်၏။ ဧည့်ခန်းရှိလူများမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြီးကြည့်ရာမှ ဒေါ်သင်းကြူက...

“အဲဒါ မေရီ အသံပေါ့။ မွေးကတည်းက ဘာဒုက္ခ အပူ တစ်ခုမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ ဆိုသလို နေခဲ့ရတာ။ ကျောင်းကတတ်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေကို လေ ချွန်လိုချွန်နဲ့ နေတာပဲ”

ထိုအတွင်း မေရီရောက်လာ၏။ ရေညှိရောင် ကျော့ကျက် လုံကွင်း။ စောစောက ဝတ်ထားသော ပဒုမ္မာအကျိနှင့်ပင် ဖြစ်၏။ လုံချည်ပြောသည် ခါး တင်ပါး ပေါင် အချိုးအစားကို ပိုမိုပေါ် လွင်စေသည်။ တင်မောင်ညွန့် ကျေနပ်သော အမူအယာနှင့် လှမ်းကြည့်ရာမှ ပြုံးလေ၏။ တင်မောင်ညွန့် ကြည့်ပြုံးသော အရာကို ဒေါ်သင်းကြူက ရိပ်မိသဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ...

“ခါးပတ်မပတ်ရင် စိတ်မချရဘူးကွဲ့။ ဒါကြောင့် ဧည့် သည်ရှိတဲ့အခါ အပြင်ထွက်တဲ့အခါ ခါးပတ် ပတ်ခိုင်းထားရတာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဂါဝန်အမြဲဝတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ မြန်မာလုံကွင်း မြဲအောင် မဝတ်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ် ချင်းမတစ်ယောက် ဂါဝန်က လုံကွင်းပြောင်းပေးစ လှပုံအလယ် မှာ ကွင်းလုံးပုံကျွတ်ကျလို ဝိုကြီးရှိုက်ကြီး ဖြစ်သွားတာတောင် တွေ့ဖူးတယ်”

“အေး ဖြစ်တတ်တာပေါ့ကွယ်။ မေရီလဲ”
စကားမဆုံးခင် မေရီက...

“အိုး မာမီ ရှက်စရာတွေ မပြောပါနဲ့။ မေရီဖြစ်တုန်းက မာမီတစ်ယောက်တည်း ရှေ့မှာ ကျွတ်ကျတာပါ”

ဟု သူဘာသာ ပိတ်ပင်ပြီး သူဘာသာ ဖွင့်ပြောသော
ကြောင့် အားလုံးရယ်မောကြရာ မေရီမှာ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်
သွားကာ...

“အို ... ဒါရယ်စရာလား”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ ... မေရီ လက်ဖက်ရည်ချိန်တောင် တစ်နာရီတောင် လို
သေးတယ်။ ကိုကိုညွန့်ကို ပီးယားနိုးတီးပြလိုက်ပါဦးလားကွယ်”

ဟု ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စန္ဒယားကြီးကို ကြည့်
ကာ ဒေါသင်းကြူက ပြောလေ၏။ မေရီက တင်မောင်ညွန့်ဟု
ခေါ်နေသဖြင့် ရင်းနှီးသွားအောင် ကိုကိုညွန့်ဟု နမူနာစကားလုံး
သုံးပြသည်ကို မေရီနားလည်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုအခိုက်အတန့် မျက်
နှာပျက်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားမိသော်လည်း မိမိမှာ မကြာ
ခဏ စကားမှားတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ရယ်စရာဖြစ်၍သာ ရယ်မော
ကြသည်ဟု မျက်နှာပြုံးချိုစွာ ထားလိုက်ပြီးနောက် နေရာမှထ
လေ၏။ တင်မောင်ညွန့်အား ကြည့်ကာ...

“ကိုကိုညွန့် သီချင်းဆိုတတ်သလား။ မေရီတော့ အင်္ဂလိပ်
သီချင်းတွေ အများကြီးရတယ်။ မြန်မာသီချင်းတော့ မခင်အုန်း
ခေါ်သင်တာ သီချင်းကြီး သုံးပုဒ်ပဲ တတ်တယ်။ ကိုကိုညွန့် ဘယ်
နှစ်ပုဒ်လောက် ရသလဲ”

“ကိုကိုညွန့်လား တစ်ပုဒ်မှာ မရဘူး။ စည်းတောင်မတီး
တတ်ဘူး” ။

“ဟိုသီချင်းလေး မရဘူးလားကွဲ့။ ရှင်စဖိုမ ကျွန်တော်မ ညသေးမပေါက်ပါဘူး”

ဆိုတာဟု ဦးထွေးမောင်သည် ပြုံးရယ်ကာဝင်၍ မေး လိုက်ရာ ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တို့လည်း ရောနှော၍ ရယ်မောကြလေ၏။ မေရီသည် စန္ဒရားရှိရာသို့ ထသွားပြီးလျှင် အဖုံးဖွင့်လေ၏။ ထိုနောက် အင်္ဂလိပ်ကြားသံတွေပါ စမ်းပြီးလျှင် အိုင်လာဖွဲ့တူဝစ်စီလ် ဟူသော သီချင်းအလိုက်ပင် တီးနေပြန်၏။ လူကြီးများသဘောကား တင်မောင်ညွန့်အား မေရီအနီးသို့ လိုက် သွားစေချင်၏။ သီချင်းတစ်ပုဒ်မျှမရ။ စည်းပင် မတီးတတ်သော တင်မောင်ညွန့်သည် အငြိမ်ပွဲကြည်သလို နေရာမှမထ။ မေရီရှိ ရာသို့ လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

“မေရီ မြန်မာသီချင်းရတယ်ဆို။ မြန်မာသီချင်း တီးပြပါ ဦး”

ထိုအခါ၌ မေရီသည် မြန်မာသံဖြင့် စန္ဒရားကို စမ်းလေ ၏။ ထိုနောက် ဆဒ္ဒအိုင်သာ သီချင်းကြီးအလိုက် တီးပြန်၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား အင်္ဂလိပ်သီချင်းထက်ပင် မြန်မာသီချင်းကို ပိုမို နှစ်သက်သဖြင့် အာရုံစူးစိုက်ကာ နားထောင်နေမိလေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူက လေသံဖြင့်...

“တင်မောင်ညွန့် မေရီအနားသွားပြီး အဲဒီသီချင်းကို ဆို ရင်းအတီးခိုင်းပါကွဲ့။ ရသလောက်တော့ အတော်အဆိုကောင်း တယ်ကွဲ့”

“ကျွန်တော်က လူစိမ်းပဲဟာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ခိုင်းမှပေါ့”

ဟု ငြင်းဆန်သဖြင့် လူကြီးများသည် တင်မောင်ညွန့်၏ ရိုးသားပုံကို သဘောကျမိသော်လည်း အားမလို အားမရဖြစ်သွားကြလေ၏။

“မေရီရေ ... ဟော သမီးကိုကိုညွန့်က ဆဒ္ဒအိုင်သာ သီချင်းကို ဆိုပြီး တီးရင်း နားထောင်ကောင်းမှာပဲတဲ့။ ဆိုပြလိုက်ပါ သမီးရယ်”

မေရီက ကပြားကျောင်းထွက်ဖြစ်၍ ပရိယာယ်နှင့် ငြင်းဆန်မနေ။ သံနေသံထားနှင့်ဆိုရင်း စန္ဒယားကို တီးပြရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ မလှုပ်မရှက် နားထောင်နေ၏။

ထိုသို့ မေရီ သီချင်းဆိုကာ အသံသာသာနှင့် တီးမှုတ်နေခိုက် ဒေါ်သင်းကြူသည် တိုက်အလယ်ခန်းသို့ ထွက်လာကာ ဘွိုင်ကုလားအား လက်ဖက်ရည်ပွဲပြင်ရန် စီမံခိုင်းစေနေလေ၏။ လူ ၈ ယောက်ခန့် ထိုင်နိုင်သော ကျောက်စားပွဲများတွင် ဘွိုင်ကုလားသည် ရှင်းလင်းသုတ်သင်လျက် သကြားခဲထည့်သော ခွက်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်စသည်တို့ လူခြောက်ယောက်စာ ပြင်ဆင်နေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူမှာ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသော အခါ ဧည့်ခန်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူလေးယောက်အနက် ဦးထွေးမောင်၊ ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တို့သည် မေရီ၏ ဘေးတွင် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု နားထောင်နေသော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ နေရာမှမထ ထိုင်မြဲနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဒေါ်သင်းကြူမှာ အထက်တန်းစား ဝတ္ထုများ ဖတ်လေ့ ရှိတာ ဝတ္ထုများထဲတွင် ရေးကြသလို သမီးကစန္ဒရားတီး၊ သမက် လောင်းက သီချင်းဆိုတတ်ပြီး သီချင်းဆိုကာ ရင်းနှီးစေလို၏။ သို့ ရာတွင် ရည်မှန်းထားသော သမက်လောင်းကာ ဣန္ဒြေအရင့် အမာနှင့် သမီးအနားသို့ မကပ်ဘဲ နေသောအခါ အားမလို အား မရ ဖြစ်နေ၏။

“တင်မောင်ညွန့် ဘိလပ်တုန်းက ဘိလပ်သူကလေးတွေ နဲ့တွဲ မကဖူးဘူးလား။ သူတို့ဆီမှာတော့ တွဲက သီချင်းဆို ဆို တာ။ လူတိုင်းလိုတတ်ကြတာပဲ။ မတတ်တဲ့လူဟာ လူရာမဝင် ဘူးလို့ မောင့်ဦး ဘိလပ်ပြန်တုန်းက ပြောဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်။ သီချင်းမဆိုတတ် တွဲမကတတ် ရင် မိတ်ဆွေနည်းတာပဲ။ ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မကဖူးဘူး။ ပြီးတော့ အပျိုလူပျို ခါးဖက်ပြီး ကကြတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါ ဘူး။ မြန်မာ့စိတ်နဲ့တော့ လုံးလုံး ကြည့်မရဘူး။ မေရီကော ဒီလို က သလား”

“တစ်ခါတစ်လေ သူ့မိတ်ဆွတွေနဲ့ ပါသွားတာပဲ။ ဒါပေ မယ့် သတင်းစာတွေက ရေးကြလွန်းတာနဲ့။ ခုတော့ မသွားစေ ရတော့ပါဘူးကွယ်”

ထိုအခိုက်အခိုင်ကုလား အရိုအသေပြုကာ လက်ဖက်ရည် ပွဲများ ပြင်ဆင်ပြီးကြောင်း ပြောလာသဖြင့် ဒေါ်သင်းကြူက အသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် “ကဲ ... ဆရာတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်

ကြဦးစို့လာ” ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ မကြာမီ ခြောက်ဦးသား လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းထိုင်မိကြရာ ဦးထွေးမောင်နှင့် ဒေါ်သင်းကြူတစ်တွဲ၊ ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တစ်တွဲ၊ တင်မောင်ညွန့်နှင့် မေရီကတစ်တွဲ ထိုင်မိကြလေ၏။ မေရီမှာ ထိုသို့ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နှင့် လက်ဖက်ရည်တွဲသောက်ရသည်မှာ အထူးအဆန်း မဟုတ်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်နေ၏။ ၎င်းမှာ မန္တလေး အစိမ်းရောင် အကွက်စိတ်လုံကွင်း နှစ်ထပ်လက်စတတ်ကော်လည်ရုပ်၊ မီးခိုးရောင် သက္ကလပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားရာ အပေါ်အင်္ကျီမချွတ် ဖားလျားကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်သင်းကြူက “မင့်အင်္ကျီက ချွတ်ထားပါဦးလားကွဲ့” ဟု ပြောမှ မတ်တပ်ရပ်ကာ အင်္ကျီကျွတ်ရာ သတိထားလျက်ပင် ဘယ်ဘက်ရှိ မေရီ၏ နားထင်ကို လက်ဖျားနှင့် ခိုက်မိသဖြင့် အိုဆောရီး ဆိုလိုက်လေ၏။ မေရီသည် မော့ပြုံးကြည့်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကိုင်နေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား အင်္ကျီချိတ်စရာ ချိတ်မမြင်။ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ဖြန့်တင်ထားမည်အလုပ် ဒေါ်သင်းကြူက ဘွိုင်ကုလားက အားခေါ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

စားပွဲပေါ်တွင်ကား နွားနို့ပူပူ တစ်ခြား၊ လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခြား၊ သကြားခဲ တစ်ခြား၊ ထောပတ်အုပ်၊ ယိုဘူး၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်ပြီး။ ဘစ်စကစ်များ ပန်းကန်ပြားအသီးသီးနှင့် ထည့်ထား၏။ အင်္ဂလိပ်ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ယောက်ျားသည်

မိန်းမကို ညှာရ၏။ ဘိလပ်ပြန် လူကြီးနှစ်ယောက်ပင် သားနှင့် သမက်လောင်းအား နမူနာရအောင်ဟု မိမိတို့ဇနီးများအား လက်ဖက်ရည်ပူပူထည့်။ သကြားခဲ နှစ်ခဲလောက်ထည့်။ ဇွန်းနှင့် ခဲလောက်။ နွားနို့ထည့်ပေး။ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ပေး စသည်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ သူစားဖို့ရာသာ သူ့ဟာသူ ကုန်းလုပ်နေသဖြင့် မေရီမှာ သူ့ဘာသာ ပြင်ဆင်စားသောက်နေရရှာလေ၏။

ဦးမောင်ညွန့်ကား လူပျိုဘဝကပင် ဖြတ်လတ်သွက်လက် အကင်းပါးသူဖြစ်သဖြင့် သားဖြစ်သူ၏ ထုံထိုင်း၊ အနခြင်းကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။ ကုလားထိုင်ချင်း ပူးကပ်မတတ် ချထားရာတွင်လည်း ခပ်ခွာခွာရွှေ့ပစ်သည့်အပြင် အကျိပါး လှည့်ကြည့်ရင်း မနှစ်သက်သော အရာကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် ဖွင့်ပြောရအခက် ငြိမ်နေရအခက် ဖြစ်နေ၏။

စားသောက်ကြရာ၌ မေရီမှာ ပေါင်မုန့် နှစ်ယုက်ကုန်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ တစ်ယုက်သာ ကုန်၏။ မေရီလက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ခွဲသောက်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည် တစ်ခွက်သာကုန်၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်၏ စားပုံသောက်ပုံကို ကြည့်ရှုကာ ...

“ကိုကိုညွန့် သိပ်အစားနည်းတာပဲ။ ဒါကြောင့် လူလဲပိန်တာပေါ့။ လူတစ်ယောက်က ဆွဲမွေ့ရမ်းရင်လဲ ခံနေရမှာပဲ”

“အံမာ ... ဆွဲမွေ့ရမ်းရင် ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်သတ်
မှာပေါ့။ ဘာလို့ခံရမှာလဲ။ ကာယဗလဆိုတာ အသက် ၄၀ ရွယ်
တောင်ကျင့်ရင် ရတာပဲ”

“မေရီတော့ အကုန်သဘောကျတယ်။ လူဘိန်းစားလို
နေတာ တစ်ခုပဲ ကြည့်လို့မရတာ”

“ဒီကလဲ မေရီကို အကုန်သဘောကျတာပဲ။ အင်္ကျီပါး
ဝတ်တာ တစ်ခုပဲ မျက်စိစပါးမွေး စူးတာ”

“အို ဒါ သူခေတ်နဲ့ သူပါ။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး အထက်
တန်းစားတွေ နေကြတာပါ။ အင်္ကျီပါးဝတ်တာ ငရဲကြီးသလား”

“မကြီးပေမယ့်...”

စကားမဆုံးခင်...

ဟေး ... ဘွိုင် လာသိမ်းတော့။ လာကြဟေ့။ အပြင်
ထွက်မတ်ဟေ့”

ဟု ဦးထွေးမောင်က စကားမပြတ် ပြတ်အောင် ပြောလိုက်
ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း (၂)

အပြင် ဧည့်ခန်းသို့ ထိုင်မိကြသောအခါ မေရီနှင့် တင်မောင်ညွန့်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မရအောင် ဖြစ်၍ နေကြလေ၏။ လူကြီးများလည်း အတော်အကြံအိုက်သွားကြ၏။ ၎င်းတို့အကြံကား နေ့လယ်စာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် လူကြီးလေးယောက်က ရှောင်ပေးကာ လူငယ်နှစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင် ထားခဲ့ရန် စိတ်ကူးထား၏။ ယခုသော် ထိုသို့ထားခဲ့၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပြောမတည့်ကာ မေရီသည် ခင်မောင်ညွန့်အား ကိုင်ပေါက်မည်ဖြစ်၏။ ခင်မောင်ညွန့်ကလည်း လက်ချည်းမနိုင်လျှင် တစ်ခုခုနှင့် ဆွဲရိုက်မည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားမိကြသောအခါ ထွက်ခွာသွားရန် အကြံများကို ဘေးချိတ်ထားပြီးလျှင် ဦးထွေးမောင်သည် ဒေါ်သင်းကြူအား လက်ကုပ်ကာ တစ်နေရာသို့ ထသွားလေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူအား လက်ကုပ်ကာ တစ်နေရာသို့ ထသွားလေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူလည်း မေရီကို လက်ကုပ်ပြီး...

“လာဟော့ သမီး။ မေမေနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ဦး”

ဟု အခြားတစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ မေရီ မှာ အမှားပေါင်းများစွာကို တွေ့ခဲ့သူဖြစ်၏။ အပြောမှား အပြု မှားခြင်းကြောင့် မိခင်ကြီးသည် မကြာခဏ ပြုပြင်ပေးရ၏။ သုံး လေးနှစ်အတွင်း၌မူ သူ၏ မိခင်စကားကို မငြင်းပယ်တော့ချေ။ သူ၏ အမှားကို ချက်ချင်းပြင်လေ့ ရှိ၏။ ထိုအကြောင်းကို သိပြီး ဖြစ်သော ဒေါ်သင်းကြူသည် သမီးကို ဆုံးမရန် ခေါ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“သမီး...။ ဘာဖြစ်လို့ သူမခံချင်အောင် ပြောတာကိုး။ ပြန် ပြောမှာပေါ့”

“အနို့ သူကလဲ မေရီ မခံချင်အောင် ပြောတာကိုး။ ပြန် ပြောမှာပေါ့”

“သမီးက အိမ်သည်။ သူက ဧည့်သည်။ ဒီတော့ အိမ် သည်က သည်းခံရတယ်။ သမီးပဲ မာမိကို ပြောဖူးတယ် မဟုတ် လား။ သမီးရဲ့ ဆရာမကြီးဆုံးမတာလေ။ ဒီးဆင့်ဆိုဆိုငယ်တီ အကြောင်း မှတ်မိသေးသလား။ အဲဒီအသင်းဟာ အပြောအဆို လိမ္မာယဉ်ကျေးရတယ်။ အပြုအမူယဉ်ကျေးရတယ်။ အဝတ် အစားသန့်ပြန့် သေသပ်ရတယ်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး နား လည်ရတယ်ဆို။ ဒီတော့ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့လူကို သူက နည်း နည်းမှားဦး သမီးက သည်းခံရမယ် မဟုတ်လား။ သိပ်အားနာ စရာကောင်းနေပြီ”

“အိုင် ဆောရီး မာမီ”

မေရီသည် အတော်ကလေးစိတ်ကို ထိခိုက်သွားသဖြင့် ဝမ်းနည်းကြောင်း မြန်မာလိုမပြော အင်္ဂလိပ်လို ပြောမိရာက

“မေရီ အပေါ်လော်ဂျိုက်ခ် (တောင်းပန်) လိုက်ရင် ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းတာပေါ့သမီး။ ကိုယ်လိမ္မာရာကျတာပေါ့။ သမီး ကို ချစ်တဲ့ လူကြီးတွေရှေ့မှာ သူ့သားကို ရန်တွေ့သလိုပြောတော့ မာမီတို့ အားနာနေရတာပေါ့”

ဒေါ်သင်းကြူသည် သမီးမေရီကို တစ်နေရာတွင် ဆုံးမ နေသလို ဧည့်ခန်းတွင် ကျန်ရစ်သော ဒေါ်မေမေတင်ကလည်း သားဖြစ်သူကို ဆုံးမ၍ နေလေ၏။

“ဘယ်ကောင်းမလဲ သားရဲ့။ မေမေတို့လဲ မျက်နှာပူရတာ ပေါ့။ ဘာလို့ ပြောရသလဲ”

“ဟာ မေမေကလဲ ကြည့်လို့မှ ကောင်းသေးရဲ့လား။ ကျွန် တော့်နှမသာဖြင့် ကြိမ်လုံးနဲ့ နာနာရိုက်မှာပေါ့။ ကြည့်ရတာ မျက်စိ စပါးမွေးစူးလွန်းလို့”

“အေးလေ ကိုယ်မနှစ်သက်ဘူးထား။ သူ့အိမ်ဧည့်သည် အဖြစ်နဲ့ လာတဲ့အခါ ကိုယ်က သည်းခံရမယ် မဟုတ်လား။ လူကလေးရဲ့”

“ဘာလို့သည်းခံရမလဲ မေမေ။ ကျွန်တော့်လဲ ဘိန်းစားနဲ့ နှိုင်းထားဖြင့်ဟာ”

“ကဲ ... ကဲ ... သာနဲ့ ဘယ်သူက အသက်ကြီးသလဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်က အသက်ကြီးတာပေါ့”

“ပညာဗဟုသုတကကော။ ဟိုက ကပြားကျောင်းဆယ် တန်း။ သားက ဘီအေ၊ ဘီလပ်က အယ်အယ်လ်ဘီနဲ့ ဝတ်လုံ အောင်လာတဲ့လူ”

“ဗဟုသုတ ပညာအရည်အချင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်က သာတာပေါ့”

“သူ့ထက် ကိုယ်က ပညာဗဟုသုတ အသက်အရွယ်ပါ သာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့မှာ သဘောမကျတာ ရှိတာကို ထောက်ပြပြီး ပြုပြင်တာထက် တစ်ဖက်သားကို သာယာညှင်း ပြောင်းပြီး ပြုပြင်တာ ဘယ်ဒင်းက ပိုကောင်းသလဲ”

တင်မောင်ညွန့်သည် ခပ်ထွေထွေ စဉ်းစားနေ၏။ အပြင် ဘက်မှလည်း ဦးထွေးမောင်က လွတ်လိုက်ရမလားဟူသော အမှု အရာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် သူမှားသွား သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ...

“ကောင်းပါပြီ မေမေ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်ပါ မယ်”

ဒေါ်မေမေတင်သည် သား၏စကားကို သဘောကျသလို ခေါင်းငြိမ်ပြရင်း အပြင်လူများသို့လည်း အရိပ်အခြေပြလိုက်ရာ ဒေါ်သင်းကြူနှင့် မေရီဝင်၍ လာလေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ် ပြန်လည်လာကာ စိတ်ကောင်းဝင်လာကြပြီဖြစ်၍ ဒေါ်မေမေတင် က...

“ခုနက ကတောက်ဆဖြစ်တာ အခု လက်ဆွဲ နှုတ် ဆက်ကြ”

“အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည် နေရာမှထ၍ လက်ကမ်းလင့်၏။ မေရီသည်လည်း တင်မောင်ညွန့်ရှေ့သို့ မတ်တပ်ရပ်ကာ လက်ချင်းဆွဲကာ တစ်ခါအလှုပ် အိုင်းမ်ဆောရီး ဟုစကားမဆုံးမဆက်ခင် တင်မောင်ညွန့်ကလည်း အိုင်းမ်ဆောရီးဟု ပြိုင်တူလိုဆိုလိုက်ရာ မေရီ၏စိတ်တွင် သူ့အားလှောင်တာ လားဟု စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီး တင်မောင်ညွန့်၏ လက်ကို ခပ် ဖျစ်ဖျစ်ကလေးညှစ်ကာ သုံးလေးခါ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ တင်မောင်ညွန့် အတော်ကလေးနာသော်လည်း မိန်းမအဖျစ်ညှစ် ခံရ၍ နာသွားသော အမူအယာမပြလိုသဖြင့် ကြိတ်၍ ခံလိုက် လေ၏။

“ကဲ ... မေရီ။ ကိုကိုညွန့်ကို ပန်းပင်တွေ လိုက်ပြ လိုက်ပါဦးလား”

ဟု ဒေါ်သင်းကြူက ပြောလိုက်ရာ မေရီသည် ဟုတ်ကဲ့ ဆိုကာ ထလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်လည်း မေရီ၏ နောက်က လိုက်၍ သွားလေ၏။ မေရီမှာ ခါးသေးပြီး တင်ပါးကြီးစုထွက် နေအောင် ကျစ်လျစ်ပြည့်ဖွိုး၏။ လုံချည်ပျော့ကြောင့် တစ်ဘက် နိမ့်မြင့် ခြေးလှမ်းတိုင်း အကွင်းသား မြင်နေရ၏။ အပေါ်ပိုင်း ကား တင်မောင်ညွန့် မနှစ်သက်။ မူးစေ့ခန့် ဇာပေါက်တွေအပြင် ကျောတစ်ခြမ်းလုံး၏ ၂ ပုံ ၁ ပုံ အသားစိုင်းများ ပေါ်နေ၏။ အကျိ

ပါးဝတ်ခြင်းကြောင့် စိတ်တွင်းက စက်ဆုပ်သော်လည်း မျက်လုံး အစုံသည် စက်ဆုပ်ခြင်းနှင့် အသားစိုင်အသားခဲ ကြည့်ရှုမဝသော အရသာပါ နှစ်ခုတွဲ၍ ခံစားရ၏။

မေရီကား သစ်ပင်အမျိုးအမည်နှင့် စိုက်ပျိုးနှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းပုံများကိုပါ ပြောပြကာ...

“ပန်းဝါသနာပါသလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ တင်မောင်ညွန့်က ခေါင်းရမ်းပြ၏။ မေရီသည် အနည်းငယ် ပြုံးလျက်...

“ကိုကိုညွန့် ဒီလိုဖြင့် ဘုန်းကြီးလုပ်ပါလား”

“အို ... ဘာဖြစ်လို့ ဘုန်းကြီးလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာဆိုင် လို့လဲ”

“လူရယ်လို့ ဖန်ဆင်းလာရင်...”

မေရီသည် စကားမှားသွားသဖြင့် အိုဟု ဆိုမိကာ ရှက်ပြုံး ကလေးပြုံးလိုက်ပြီးနောက်...

‘လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် စိတ်ပျိုကိုယ်နု ပျော်ရွှင်အောင် နေရတယ်။ မြူးဇစ်ဟာ ပျော်စရာမကောင်းဘူးလား။ ပန်းပင် ကလေးတွေဟာ အပွင့်ကာလာနဲ့ ဆွီစမဲလ်နဲ့။ ကြည့်ရ နမ်းရရင် စိတ်ပျော်တာပေါ့။ ကိုကိုညွန့်က ဒါတွေ ဝါသနာမပါဘူးဆိုတော့ မပျော်ဘူးပေါ့။ မပျော်ချင်ရင် ဘုန်းကြီးလုပ်ပါလားလို့ ပြောတာ ပေါ့’

တင်မောင်ညွန့်သည် အင်္ဂလိပ်စကားတစ်ဝက်၊ မြန်မာ

စကား

တစ်ဝက် ပြောနေသော မေရီကိုကြည့်ကာ ပြုံး၍နေ၏။
မေရီ၏ ပြောဆိုပြုမူခြင်းကား ကလေးထွားကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်၏။
မေရီ၏ သဘောထားသည် အတွင်းအပြင် စင်းလုံးချော တစ်
ဖြောင့်တည်းဖြစ်၏။ ပြောစရာရှိလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော၏။
မျက်နှာကလေးတစ်ခုတည်းသော မဟုတ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အချိုး
ကျ၍ ချောမွေ့သူကလေးဖြစ်သည့်အပြင် လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်
စဉ်က သစ်သားကဲ့သို့ မာကျောသော်လည်း ပန်းပွင့်ကလေးများ
ကို ကိုင်တွယ်ပြသောအခါ ပြောပျောင်းနေ၏။

“ကိုကိုညွန့်က စာနဲ့ပျော်တာ။ လူဆိုတာ ကိုယ်နှစ်သက်
တာနဲ့ နေရရင် ပျော်တာပဲ။ စာဝါသနာပါတဲ့လူဟာ စာနဲ့နေရရင်
ပျော်တာပါပဲ။ အရက်ကြိုက်တဲ့လူဟာ အရက်သောက်နေရရင် ပျော်
တာပါပဲ။ မြင်းလောင်းဝါသနာပါတဲ့လူဟာ မြင်းပွဲမှာ နေရရင်
အူမြူးနေတာပဲ”

“နေဦး ... နေဦး။ အူးမြူးတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ဘာ
ရှိသလဲ ကိုကိုညွန့်”

မေရီသည် အဘိဓာန်စကားတစ်လုံးကို မေး၍ နေရာ
တင် မောင်ညွန့်ကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်ပြီးမှ မေရီ၏
မျက်နှာ ကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“အူမြူးတယ်ဆိုတာ သိပ်ပျော်တာကို ပြောတာပေါ့ မေရီ”

“မြန်စကားက သိပ်ပြီးများတာပဲနော်။ ပျော်တာကိုပဲ အူမြူးတယ်တဲ့။ ဝမ်းသာတယ်တဲ့။ ရွှင်ပျတယ်တဲ့။ ပျော်ရွှင်တယ်တဲ့။ ဒီပြင်ပျော်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဘာစကားရှိသေးသလဲ ကိုကိုညွန့်”

တင်မောင်ညွန့်သည် အဘိဓာန်ဆရာကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ မြန်မာစာနှင့် မြန်မာစကားကို မေရီသာသာမျှ နားလည်သူဖြစ်သဖြင့် အတန်ကြာ တွေးတောနေရာမှ...

“သဘောတွေ့တယ်။ နှလုံးခွေတယ် ဆိုတာတွေလဲ ပျော်တယ်။ သဘောကျတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ မေရီ”

“ကိုကိုညွန့်က မြန်မာစကားတော်တော်တတ်သားပဲနော်”

ဟု မေရီက ချီးမွမ်း၏။ ၎င်းတို့မှာ သမီးရည်းစားများ မဟုတ်ကြ။ ဘိုဆန်ဆန် ဘိုထုံးစံအတိုင်း အိမ်ရှင်မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးက ဧည့်သည်ယောက်ျားတစ်ဦးအား ဧည့်ဝတ်ကြေအောင် လက်ဖက်ရည်တိုက်ခြင်း၊ ပန်းခြံအတွင်း ပန်းပင်မျိုးစုံကို လိုက်လံပြသနေခြင်းမျှဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မေရီမှာ စကားတစ်ခု စမိရာက လျှာဦးတည်ရာ အမျှင်တစ်တန်းကြီး ပြောဆိုနေရာ ဆေးစိမ်းသုတ် ခုံတန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ထိုင်ကြပြန်၏။

“မေရီတို့ ဆယ်တန်းတုန်းက မြန်မာစကားမှာ သေတယ်ဆိုတဲ့စကား ဘယ်နှစ်မျိုး ရှိသလဲလို့ မြန်မာစာပြတဲ့ ဆရာမက

မေးတော့ ဘယ်သူမှ နှစ်မျိုးသုံးမျိုးထက် ပိုပြီး မပြောနိုင်ကြဘူး။
မေရီတို့တောင် အတော်ရေးမှတ်ကျက်ထားရတာပဲဟာ။ သေ
သည်။ အနိစ္စရောက်သည်။ ကွယ်လွန်သည်။ ဘဝပြောင်းသည်။
ဘဝကူးသည်။ နတ်ရွာလားသည်။ နတ်ရွာစံသည်။ ပြီးတော့ပါ
တဲ့လဲ ပါဠိလိုပြောရတာ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ဒက်ဒီ
သင်တန်းထားပေးတာ နည်းနည်းမေ့သွားပြီ”

“သဇိဝ သဘောမှ နိစိဝ သဘောသို့ ပြောင်းရွှေ့လျော
သည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်”

“အဲ ... အဲ မှတ်မိပြီ။ မြန်မာစကား သိပ်ခက်တာပဲနော်
ကိုကိုညွန့်”

“အင်း”

တင်မောင်ညွန့်သည် အနည်းငယ်ပျင်းလာ၏။ မေရီမှာ
လည်း သူ၏မိခင်အား သူသည် ယဉ်ကျေးသင့်လျော်သော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြလို၏။ ထိုသို့ပြရန်မှာ မိမိ
တို့ထံလာသော ဧည့်သည်ယောက်ျားပျိုအား မိမိစကားကို နား
ထောင်ခြင်း၊ မိမိအနားတွင် နှစ်သက်စွာ နေခြင်းဖြင့် သက်သေ
ခံထင်ရှားနိုင်သည်ဟု တွေ့စရာစကားများကို နားထောင်နေရာမှ
တစ်ချက်တစ်ချက် ငေးနေမိ၏။ ထိုသို့ငေးခြင်းမှာ အကျိပါးပြဿ
နာအတွက် ဖြစ်၏။ မေရီအား ချေချွတ်ရန် နည်းလမ်းရှာနေသော

ကြောင့် ဖြစ်၏။

“အတန်းထဲမှာ ရှိသေးတယ်။ လက်ချမီးဆိုတဲ့ ကုလားမလေး။ ဟဲ့ ... လချမီး တစ်ခုပြောစမ်းဆိုတော့ စုံးဘီလို့ ပြောလိုက်တာ ဝိုင်းရီကြရော”

မေရီနှင့် တင်မောင်ညွန့်သည် ဘေးတိုက်ယှဉ်တိုင်နေကြရာ မေရီသည် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ကြပ်အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် လက်ကိုမြှောက်၍ ပြောတတ်ရာ မေရီ၏ ဂျိုင်းသားဝါဝါဝင်းဝင်းကိုပင် မြင်ရ၏။ ဂျိုင်းမွေးသာရှိရင် ဘယ်နှပင်လဲလို့ ရေတွက်တောင်ရရဲ့ဟု စိတ်ထဲက တွေးမိကာ ခပ်ငေးငေးဖြစ်နေခိုက်...

“စုံးဘီ ဆိုတာ ဆုံးပြီကို ပြောတာ ကိုကိုညွန့်ရဲ့”

ဟုပြောမှ အိပ်ရာမှ နိုးလာသူကဲ့သို့ မေရီ၏ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်ရှုလေ၏။

လူကြီးများမှာလည်း ဧည့်ခန်းတွင်ပင်ရှိကြရာ ဦးထွေးမောင်သည် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် ခြေစုံဆင်းထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ရှိုက်ဖွာနေ၏။ ဒေါ်မေမေတင်နှင့် ဒေါ်သင်းကြူမှာ သားရေးသမီးရေးကို တိုင်ပင်နေကြ၏။ ဦးညွန့်မောင်မှာ ဧည့်ခန်းနေရာလွတ် ပြတင်းပေါက်နားတွင် လူးလားတုံခေါက် စင်္ကြံလျှောက်နေ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ပန်းခြံအတွင်း ဆေးစိမ်းသုတ်ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲထိုင်ကာ စကားပြောနေကြသော သားနှင့် ချွေးမလောင်း

ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်မိ၏။ မိမိသားက ပါးစပ်အလှုပ်နည်း
၍ မေရီက ပါးစပ်အလှုပ်များနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဦးထွေး
မောင်အား ပြုံးကြည့်လိုက်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်တိုပြာကို ပြတင်း
တွင် ခါချရင်း...

“ဟေ့ ကိုထွေးမောင် အခုကြည့်ရတာဖြင့် ကိုရင့်သမီးက
ချည်း စကားပြောနေတယ်။ သူကစပြီး လူပျိုစကားပြောနေသ
လားမသိ”

“ခင်ဗျားသားနေပုံ ထိုင်ပုံ လူဟန်ကို ကြည့်ရတာနဲ့ဆို
အစစ်ပါပဲ။ မေရီကစပြီး ပိုးပန်းမှ သူပါလာမယ့် အကောင်ပါပဲ”

“အင်း လုပ်ရော့မယ်။ ကျုပ်သမီးကို မိန်းမနောက်ပိုး
ဖြစ်

အောင် ပြောရော့မယ်။ ဒီက သူ့စကားနဲ့သူ ဒီးဆင့်ဆိုဆိုငယ်တီး
အကြောင်းနဲ့ ပြန်အကြပ်ကိုင်လို့ သူက ယဉ်ကျေးတဲ့ အနေနဲ့
စကားပြောနေတာဖြစ်မှာပါ”

ဒေါ်သင်းကြူသည် ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက်ပြောနေ
သည့် အကြားမှ သမီးအတွက် ရှေ့နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။
ဦးညွန့်မောင်က ဒေါ်သင်းကြူအား ကြည့်ကာ...

“မေရီတော့ မသင်းကြူစကားကို နားအထောင်သားပဲ။
ဒီတော့ မေရီပဲ လူပျိုစကားပြောမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီအကောင်
ကတော့ စပြောဝံ့မယ် မထင်ဘူး။ ဒီတော့ မသင်းကြူက မေရီကို
သင်ပေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျားသားမိုးကြီးရှင်။ မိန်းကလေးက လူပျိုစကားပြော

အောင် သင်ပေးရမယ်လို့။ ကိုညွန့်မောင် ဒါတော့ ရှင်တရားလွန်
ပြီ”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောလိုက်ရာ ဦးထွေးမောင်သည်
ခေါင်းဆတ်ခနဲ ထောင်လာကာ...

“ဟုတ်တယ် မသင်းကြူ။ လူချင်းကြည့်ပါလား။ မေရီက
ဖျတ်လတ်တယ်။ ဗလကောင်းတယ်။ ရဲတင်းတယ်။ ဟိုမင်း
သားက ရှက်သလို ကြောက်သလိုနဲ့ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှက်
နိုင်ပေါင်ကွာ ညားကြတာသာ လိုရင်း။ မင်းက သင်ပေးလိုက်ပါ
မှပေါ့ကွ”

“ဒါဖြင့် ရှင်သည်ပေးလိုက်ဦး။ ပိုနည်းပန်းနည်းဆိုတာ
ယောက်ျားမှ တတ်တာ”

“အာ ... မင်းကလည်း အဖေနဲ့ သမီးမို့ပေါ့ကွ။ သင်
တော့ အပေးချင်သားပဲ”

မိဘနှစ်ဦးသဘောကား သားနှင့်သမီးတို့ မိမိက စပ်
ဟပ်ပေးရခြင်းဖြင့် သူတို့အလိုအလျောက် လက်ပွန်းတတီးနေရာ
က ချစ်ခင်လာကြစေလို၏။ ကျွန်တော်တို့ ချစ်နေကြပြီ လက်
ထပ်ပေးပါဟု တောင်းပန်မှ လက်ထပ်ပေးလိုကြ၏။ အကယ်၍
လူကြီးသဘောအတိုင်း မင်းတို့ကို ပေးစားတော့မည် ဆိုကလည်း
နှစ်ဦးစလုံး နားထောင်ကြမည် မဟုတ်သည်ကို သိပြီးဖြစ်၏။

“ဒီကောင်က မေမေတင်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ သူ့ဘာသာ
ရိုးရိုးအေးအေး နေချင်တာပဲ။ အသက် ၂၄ နှစ်အထိ ရည်းစား
တစ်ယောက်မှ ထားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ တို့ကိုညွန့်မောင်တို့များ

တော့ ခင်မကြီးတို့၊ ထွေးထွေးတို့၊ ပက်ဂီတို့ပိုး နောက်ဆုံး ဣန္ဒြေ ရှင် မေမေတင်တောင် သူကျတော့ ပါလာရတာပဲ”

ဦးထွေးမောင်သည် ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တို့၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို ပြောလိုက်ရာ ဦးညွန့်မောင်က...

“ဟာ ... ကိုရင် ဘယ်နှာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ တုန်း။ ဒီအကြောင်းတွေ မေမေတင် ဘယ်တော့မှ မသိခဲ့ဘူး။ သိပ်ခက်တဲ့လူပဲ”

“ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးရှင်။ သားပဲ မယားရတော့ မယ့် အရွယ်ရောက်နေပြင်ဟာ”

“ဟု ဒေါ်မေမေတင်သည် ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးကာ ပြန်၍ ပြောလေ၏။

၎င်းတို့မှာ မေရီကစ၍ တင်မောင်ညွန့်အား လူပျိုစကား စ၍ ပြောရန် တိုက်တွန်းဝံ့ခြင်းဖြင့် မည်မျှ ရင်းနှီး၍ မည်မျှသည်း ခံကြသည်ကို သိသာနိုင်လေ၏။ ဦးထွေးမောင်သည် မေရီ ၏အထက် ယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက် မွေးဖူး၏။ တစ် ယောက်မှာ ၁၀ နှစ်သားတွင် သေဆုံး၍ တစ်ယောက်မှာ ၁၅ နှစ်သားအရွယ်တွင် အင်းလျား၌ ရေနစ်သေဆုံး၏ မေရီ၏ အောက်တွင် ကလေးသုံးယောက်ဆက်၍ မွေးဖွားသော်လည်း တစ်ယောက်မျှ အဖတ်မတင်။ မေရီတစ်ယောက်သာ ၁၉ နှစ်သမီး

အထိ အဖတ်တင်နေသဖြင့် မေရီသည် သူတို့၏ အသည်းနှလုံး အိမ်ဖြစ်၏။ မေရီသည် တစ်အိမ်လုံးတွင် မင်းမူနေသူ ဖြစ်၏။

ဦးညွန့်မောင်မှာကား သားသမီးလေးယောက် မွေးဖွား သည်အနက် တင်မောင်ညွန့်သည် အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ တင်မောင် ညွန့်အောက် သမီးနှစ်ယောက်မွေးဖွားရာ တစ်ယောက်မှ အဖတ် မတင်ဘဲ အငယ်ဆုံးသားတစ်ယောက်သာ အဖတ်တင်၏။ ထို သားမှာ ယခုအချိန်၌ အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်ရှိ၍ ၁၀ နှစ်သားက ဘိလိပ်သို့ ပို့လွှတ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ အရပ်အမောင်းလည်း တင် မောင်ညွန့်ထက် ၃ လက်မခန့်မြင့်၍ ဘီအက်စီအင်ဂျင်နီယာ အတတ်ကို သင်ကြားနေဆဲ ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ဦးထွေး မောင်တို့ သိပြီးဖြစ်သော်လည်း မေရီမှာ ကောင်းစွာ မသိချေ။ တင်မောင်ညွန့် ပြန်ပြောပြ၍ လူကြီးများသိရသည်မှာ အငယ် တင်မောင်မောင်သည် စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း တစ်ဇွတ်ထိုးသမား ထင်ရာ လုပ်တတ်သူ ဖြစ်နေ၏။

ညွန့်ခန်းတွင် စကားပြောနေကြသလောက်။ ပန်းခြံထဲတွင် လည်း မေရီနှင့် တင်မောင်ညွန့်သည် စကားကောင်းနေကြတုန်း ဖြစ်၏။ ပြောကြသော စကားမှာ ဘိလိပ်တွင် တင်မောင်ညွန့်နေ ထိုင်ရပုံနှင့် ဘိလိပ်ကိုယ်တွေ့စကားများပြန်၏။ ဦးညွန့်မောင် ပြတင်းမှ ပြုံးကြည့်လိုက်သောအကျိန်၌ မျက်စိရှင်သော မေရီ သည် လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ပြောနေသော စကားမှ ဖောက်လိုက် ကာ ...

“ဒီမယ်ကိုကိုညွန့် ဖားသားကြီးက ပြုံးကြည့်လိုက်တယ်။

သူတို့ဟာ ဘာသဘောလဲ။ သူတို့ဟာ မေရီနဲ့ ကိုကိုညွန့်ကို လက်ထပ်ပေးချင်ကြသလား”

မေရီသည် မြန်မာအမျိုးသမီး အစစ်ကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်မှာကား မြန်မာစိတ်နည်း၍ ကပြားစိတ်ပေါက်နေ၏။ ဘာမဆို အံ့ပုန်း မလုပ်တတ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမြန်းပြောဆိုတတ်ရာ တင်မောင်ညွန့်ပင် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ မေရီ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကာ...

“မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ကိုကိုညွန့်ကို သူတို့ ပြောပြကြမှာပေါ့။ အခုတော့ ဒီအကြောင်း ဘာမှမပြောဘူး။ မေရီကို ပြောသလား”

“နို့ မပြောပါဘူး။ မေရီထင်လို့ မေးကြည့်တာပဲ”

“အနို့ သူတို့က ကိုကိုညွန့်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆို မေရီကို ပြောရင် မေရီသဘောတူနိုင်ပါမလား”

မေရီသည် မြန်မာစိတ်ပေါက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လျှင် ဤကဲ့သို့ မေးဝံ့မည်မဟုတ်။ ယခုကား နေ့ခင်း ၁၁ နာရီက ညနေ ၃ နာရီပါးအထိ စကားပြောဆိုနေထိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မေရီ၏သဘောကို သိသောကြောင့် မေးဝံ့ခြင်းဖြစ်ရာ မေရီမှာလည်း ထူးခြားတုန်လှုပ်ဟန် မရှိဘဲ ...

“အခု အဖြေပေးဖို့ စောလွန်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုညွန့်ဟာ မေရီသဘောကျလောက်တဲ့ လူဆိုရင် ချက်ချင်း အဖြေပေးမိမှာပဲ”

“ဘာ ဘာ ဘာ သဘောမကျစရာရှိသလဲ။ မိဘဂုဏ်

ပြောမလား။ ပစ္စည်းဥစ္စာပြောမလား။ ပညာအရည်အချင်း ပြော
မလား ဘာလိုနေသလဲ”

မေရီသည် ယဉ်ကျေးသော အိမ်ရှင်၏ အမူအယာဖြင့်
အပြုံးမပျက်။ မျက်လုံး မျက်ဆံပြူးပြူးနှင့် ပြောနေသော တင်
မောင်ညွန့်ကို ကြည့်ကာ ...

“တစ်ခါတစ်ခါ လူတွေဟာ သိပ်သနားစရာ ကောင်းတာ
ပဲ။ ကိုယ်ဘာချွတ်ယွင်းနေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ ကိုကိုညွန့်ဟာ
ဒိပြင် ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ ကွန်စတီကျူးရှင်း (ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပေါက်နှင့် ကျန်းမာရေး) တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းနေတာပဲ ပြောစရာ
ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေရီထက် နည်းနည်းသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်
ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး။ လေ့ကျင့်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား
မေရီ”

“ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ အဲသလို လေ့ကျင့်ပါလား။ ကိုကိုညွန့်
ခြားခပ်တတ်သလား”

“ဟင့်အင်း မခတ်တတ်ဘူး။ မေရီကော ခြင်းခတ်တတ်
သလား”

“နည်းနည်းခပ်တတ်တယ်။ ခြေဖျား ခြေခွင် ဒူး ဘေး
ပေါက် နောက်ပေါက်။ ဘယ်ဖဝါး အဲဒါတွေ တတ်တယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ
ပိုမိုအံ့အားသင့်သွား၏။ မြန်မာပြည်တွင် မည်သည့် မိန်းကလေး

မျှ ခြင်းခတ်တတ်သည်ဟု မကြားဖူးချေ။ မေရီမှာ ခြင်းခပ်တတ်
နေ၏။

“ဒီပြင် ဘာတွေများ တတ်သေးသလဲ”

ဟု တွေးတောကာ မေရီအား ပြုံး၍ ကြည့်ပြီး ...

“ခြင်းခတ်တာ ဘယ်သူသင်ပေးသလဲ။ ဘယ်မှာ တတ်
သလဲ”

“ကျောင်းတုန်းက သဘောချင်းတူတဲ့ သူငယ်ချင်းမ သုံး
ယောက် လေးယောက်နဲ့ ခပ်ကြတယ်။ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ခပ်ရင်
တတ်တာပေါ့။ ခက်တော့ ခက်သားပဲ”

“အနို့ မေရီရဲ့ ဒက်ဒီက ဒါတွေ မိန်းကလေး အလုပ်မဟုတ်
ဘူးလို့ မပြောဘူးလား။ မာမိကကော ကြည့်နေသလား”

“နောက်ပေါက်နဲ့ ဖဝါးထိုးတာ ဒက်ဒီသင်ပေးတာပေါ့။
ညနေကျရင် ဒယ်ဒီရယ် မေရီရယ် နှစ်ယောက်တည်း ခြင်းခတ်
ကြတာပဲ”

“တကယ်လဲတော်တဲ့ သားအဖပဲ။ ဒီပြင် ဘာတွေ တတ်
သေးသလဲ”

“ဘောလုံးလဲ ကန်တတ်တယ်။ စက်ဘီး စီးတတ်တယ်။
မော်တော်ကား မောင်းတတ်တယ်။ ကစားတာတွေတဲကတော့
ဘက်(တ)မင်တန်။ တင်းနစ်။ ဘတ်စ်ကတ်ဘော။ ဘော့စ်ဘော။
ဘောလီဘော။ ဒါတွေ အကုန်ကစားတတ်တယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရာမှ

မေရီ ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ရှုပြန်၏။ ပြည့် ဖြိုးသောလက်မောင်းအိုးကျယ်ပြန့်သောရင်ဘတ်၊ မိုးမောက်သော ရင်သား၊ သေးသောခါး လုံးကျစ်သောတင်ပါး၊ အရင်းတုတ်၍ အဖျားရှူးသော ပေါင်သားများကိုပင် မြင်ပြန်၏။ ၎င်းတို့ထိုင် နေခြင်းမှာ အရပ်မြင့်ခြင်း မခြားလှဖြင့် ပခုံးချင်း မျက်လုံးခြင်း ခပ်ညီညီဖြစ်နေ၏။ မေရီ၏စကားကြောင့် ထပ်မံကြည့်မှ မေရီ၏ နန်းဇာတိပုံကို တွေ့ရလေ၏။ မေရီသည် ခုံတန်းကလေးတွင် ထိုင်နေရာ၌ ခြေနှစ်ဖက်စုံချထိုင်နေခြင်းမဟုတ်။ ညာခြေတစ် ဘက်အောက်ချထောက်ထား၏။ ဘယ်ခြေသည် အထက်သို့ ကွေးတင်လျက် ညာဒူးခေါင်းတွင် တင်ထားကာ ယောက်ျားများ ထိုင်သလိုထိုင်၍နေ၏။ လုံချည်စကလေးသည် ဒူးခေါင်းပေါ်လှ ကာနီးအထိ လန်နေရာ မာကျစ်တုတ်ဖြိုးသော ခြေသလုံးဖွေးဖွေး ကို အထင်းသားမြင်နေရ၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်၏မျက် လုံး သူ့ခြေသလုံးပေါ် ရောက်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဘာမပြော ညာမပြော တင်မောင်ညွန့်၏ ခြေသလုံးကို ကုန်း၍စမ်းလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်၍ ယားသွားကာ အိုဟုဆိုရင်း မေရီ၏ကျောနှင့် သူ၏ ရင်ဘတ်ထိကပ်သွားအောင် ကိုယ်ရှေ့သို့ ကိုင်းသွားလေ၏။ မေရီကားမဖြူချေ။

“ခြေသလုံးကလေးက သိပ်သေးတာပဲ။ ဘောလုံးမကန် တတ်ဘူးပေါ့”

“ဘာအားကစားမှ ဝါသနာမပါပါဘူး ဆိုနေမှပဲ မေရီ”

ထိုကဲ့သို့ လူချင်း နီးနီးကပ်ကပ်နေကြရာ၌ မေရီမှာကား ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်၍ အကြောင်းမထူးသော်လည်း ဘာနှင့်မျှ မထိမတွေ့ဖူးသော တင်မောင်ညွန့်မှာ ရင်တခုန်ခုန်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ အကယ်၍ မေရီသည် အကျိပါးမဝတ်။ ထင်ရာလုပ်တတ်သူ မဟုတ်က တစ်ခါတည်း မိဘပူဆာ၍ လက်ထပ်ပေးရန် ပြောဆိုမိမည် ဖြစ်လေ၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ပင်နီကြမ်းဝတ်၊ နိုင်ငံခြားအဝတ်ရှောင်၊ အကျိပါးမုန်းလှသော

စိတ်ကား အမြစ်တွယ်လျက် ရှိလေ၏။

အခန်း (၃)

၎င်းတို့နှစ်ဦးကား ပန်းခြံထဲတွင် တစ်နာရီကျော်ကြာပြီ ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးသား သင့်တင့်စွာ နေကြသည်ကို မြင်ကြရသော လူကြီးများမှာ ကျေနပ်ကြ၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ မေရီအား စိတ်ညွတ်နေပြီဖြစ်ရာ ရောက်စက အတွေ့နောက်ကျသည် ဟူသော စကားအတွက် စိတ်လေးသဖြင့်...

“မေရီ မနက်က ကိုကိုညွန့်ကို အတွေ့နောက်ကျတယ် ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ။ ဘယ်အဓိပ္ပာယ်လဲ မေရီ”

“မေရီရဲ့ စကားရှင်းသားပဲ။ အတွေ့နောက်ကျလို့ ပြောတာပဲဟာ”

“မေရီသည် ဖြူဖွေးသော သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံး ရယ်လိုက်လေ၏။

“အို ... နို့ ကိုကိုညွန့် မေးလိုက်တာက...”

“ကိုကိုညွန့်ထက် အရင်တွေ့ထားတဲ့လူ ရှိသလားလို့”

“ရှိတာပေါ့ ကိုကိုညွန့် ဒါကြောင့် နောက်ကျတယ်ပြော
တာပေါ့”

တင်မောင်ညွန့်သည် မျက်နှာမသိမသာ ပျက်သွားလေ
၏။ မေရီကား ဘိုစိတ်ဝင်နေသူဖြစ်၏။ ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပြောတတ်၏။ ယခုလည်း သူ့တွင် ရည်းစားရှိနေပြီကို အတိ
အလင်း ပြောပြလိုက်ပြီဟု တွေးဆကာ ...

“မေရီ ... ဒီလို ရည်းစားထားတာ လူကြီးတွေ အသိ
ပေးရဲ့လား”

“ဟင် ... ဘယ်က ရည်းစားထားတာလဲ။ မေရီပြော
တာက မိတ်ဆွေတွေ ပြောတာ။ မေရီမှာ ဘယ်ရည်းစား တစ်
ကောင် တစ်လေမှ မရှိဘူး”

တင်မောင်ညွန့်၏ အံ့မှိုင်းရီဝေသော မျက်နှာသည် သာ
ယာပျံ့ပျူလား၏။ မဲညိုသော သွေးကြောငယ်ကလေးများ
ပျောက်ကွယ်သွားကာ ပကတိကြည်လင်သော အရောင်သို့ပြောင်း
လဲလာ၏။ မေရီကား တင်ကလိမ်ချိတ်တင်ထားသော ဒူးခေါင်း
တစ်ဘက်ယားသဖြင့် လုံကွင်းအနည်းငယ်မကာ အယားဖျောက်
၏။ ဖြူဆွတ်သော ပေါင်အတွင်းသား လက်နှစ်လုံးခန့် ပေါ်နေ
သော်လည်း သူ့တွင် အရေးမကြီး အနီးရှိ ခင်မောင်ညွန့်သာ မျက်

လုံးပြုးနေ၏။ ထိုနောက် မေရီသည် နေရာမှထကာ တင်မောင်
ညွန့်၏ ပေါင်ကို တစ်ချက်ပုတ်ရင်း...

“လာသွားကြမယ်။ အချိန်အတော်ကြာသွားပြီ။ မေရီက
ငယ်တယ်။ ကိုကိုညွန့်က ၅ နှစ်တောင်ကြီးတယ်။ မေရီမှားရင်
ပြုပြင်ပေးပါ။ မေရီနဲ့ ပြိုင်ပြီး စိတ်ဆိုးနေရင် ကိုကိုညွန့်အရူးပဲ”

“အံမာလေးဟ မေရီ။ သူဖို့များဖြင့် ပါးလိုက်တာ”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်
နှာကလေးကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ရာ မေရီသည် တင်မောင်
ညွန့်၏ ညာလက်ကို သူ၏ ဘယ်လက်ဖြင့် ဆွဲကာလာခဲ့ကြလေ
၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်ထက် အရပ်တစ်လက်မခန့် နိမ့်
သော်လည်း ဖိနပ်ခွာက မြင့်သဖြင့် ပခုံးချင်းယှဉ်နေ၏။ တင်
မောင်ညွန့်၏ လက်ကို ခပ်ဖျစ်ဖျစ်ကလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော
အခါ တင်မောင်ညွန့်မှာ အနည်းငယ် နာကျင်သွားသော်လည်း
နေဦးနော်ဟု စိတ်တွင်းက ကြိမ်းကာ ကြိတ်ခံရင်းလိုက်ပါလာ၏။
နှစ်ယောက်သား ပြန်လာကြသဖြင့် လူကြီးများသည် ဧည့်ခန်း
တွင် ဣန္ဒြေရရ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြ၏။

“ဒက်ဒီ ခြင်းကစားရအောင် အဝတ်လဲတော့”

“ဟဲ့သမီးရဲ့ ၃ နာရီခွဲရှိသေးတယ်။ မစောဘူးလား”

“အို ... သူတို့ ဒင်းနားကျွေးဦးမယ်ဆို စောစောက
ကစားတာပေါ့”

ဦးထွေးမောင်သည် သမီးအလိုကို လိုက်သူဖြစ်၏။ သမီး နှစ်ခွန်းအပြောမခံချေ။ ခဏနေကြဦးဟုဆိုကာ ထ၍ သွားလေ၏။ မကြာမီအတွင်း တိုက်ရှေ့မြက်ခင်းမြေညီတွင် အစေခံများ ချပေး ထားသော ကြိမ်ကုလားထိုင်သုံးလုံးဖြင့် ဦးညွန့်မောင်၊ ဒေါ်မေ မေတင်နှင့် တင်မောင်ညွန့်တို့ ထိုင်ကြ၏။ မေရီမှာ ခြင်းတစ်လုံး ကိုကိုင်လျက် ဒူးဖုံးရုံ ဘောင်းဘီနက် အတို၊ အပြာနုရောင် ရှပ် လက်တို၊ ရွက်ထည်ဖိနပ်အဖြူစီးကာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ မရှေး မနှောင်းမှာပင် ဇင်ဘောင်းဘီအဖြူအတို၊ စပို့ရှပ်အကျိ၊ ဆံပင် သုံးပုံ တစ်ပုံ ခန့်ဖြူသော ဘူတာကြီးဘိုကေနှင့် ဦးထွေးမောင် ထွက်လာ၏။ မိုက်သည် စူသယောင် ဖြစ်နေ၏။ ကာယဗလ အတော်ဖြိုးသော အဘိုးကြီးဖြစ်ရာ၊ မြက်ခင်းပြင်တွင် သားအဖ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စတင် ခပ်ကြလေ၏။

ဦးညွန့်မောင်ကား ခေတ်ဆန်သူဖြစ်သော်လည်း မိန်းမပျို တစ်ဦး ခြင်းခတ်သည်အထိ ကြည့်ရှုနိုင်သူ မဟုတ်ချေ။

“မိန်းကလေးချင်းတော့ ငရဲကြီးသလား။ မြင်နေကျ မဟုတ်လို့ အမြင်ဆန်းတာမှအပ ဘာမှထူးတဲ့ဟာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟူသော ဦးထွေးမောင်၏ ဆင်ခြေကိုနိုင်အောင် မပြော နိုင်သဖြင့်သာ ကြည့်ရှုနေရခြင်း ဖြစ်၏။ မေရီမှာ ဒူးခြေဖျား၊ ခြေခွင်၊ ဘေးပေါက်၊ ဘယ်ဖဝါး၊ ညာဖဝါး၊ စုံလင်အောင် ကစား နေရာ ဦးထွေးမောင်မှာလည်း သမီးနည်းတူ အပြန်အလှန်ကစား

နေ၏။ တစ်လှည့် ခြင်းလုံးသည် မေရီဖဝါးရိုက်ထုတ်ပေးလိုက် ရာမှ လူ့တစ်ရပ်သာသာ ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ဦးထွေးမောင် ဆီ ကူးပျံ့သွားရာ ဦးထွေးမောင်သည် မဟာဒူးတိုက်ပြီး စလွယ် အရိုက်လိုက် ရှေ့သို့ မထွက်ဘဲ နောက်သို့ ခပ်ဝေးဝေးထွက်သွား သဖြင့် မေရီအပြေးကလေး လိုက်ကောက်ရ၏။ မဟာဒူးမှာ ပေါင် အတော်ကား တိုက်ရသော ခပ်နည်းဖြစ်ရာ တင်မောင်ညွန့်တို့ သားအဖ၏ စိတ်တွင် ဒါတော့ မသင်ဘဲကိုးဟု တွေးနေကြခိုက်

“ဒီခပ်နည်းတစ်ခုပဲ သူ့ကို မသင်ပြတာ”

ဟု ဦးထွေးမောင်က သားအဖ မြို့စိအတွေးတောချက်ကို နားလည်သကဲ့သို့ ပြောလိုက်ရာ အားလုံး ရယ်မောကြလေ၏။ ခြင်းဝိုင်းထုံးစံမှာ အနည်းဆုံးငါးယောက်ဝိုင်းဖြစ်စေကာမူ ခြင်း ကိုထိန်းကစားနိုင်မှ အမောသက်သာ၏။ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ် ဘိမူ မည်မျှ ကျွမ်းကျင်စေကာမူ မောကြမည်ဖြစ်၏။ ဦးထွေး မောင်ကား မေရီလောက် အမောခံနိုင်ရည် မရှိ။ ဟိုက်၍နေ၏။ မေရီကိုယ်တိုင်မှာလည်း ရှုပ်ပြာနုအင်္ကျီချွေးတွေ ရွဲနေသဖြင့် ချိုင့် ဝှမ်းရာ မြင့်မောက်ရာတို့ ပိုမိုထင်ရှားစေသော်လည်း အင်္ကျီပါး ဝတ်သလောက်မဆိုးဟု တင်မောင်ညွန့် တွေးတောဟန်ဟူလေ ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် ခြင်းဝိုင်းပြီးသွား၏။ နောက်ထပ် ကြိမ်ကုလားထိုင် နှစ်လုံး စားပွဲတစ်ခု၊ လိမ္မော်ရည် ငါးပုလင်း ရေခဲများနှင့် ရောက်လာရာ ဧည့်သည်များပါ ဝိုင်းဝန်းသောက်

ကြ၏။ ဦးညွန့်မောင်သည် မေရီအား တစ်လှည့် ဦးထွေးမောင် အား တစ်လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဟန်ပြီ ကိုထွေးမောင်။ ဒီတစ်ခါ ဂျူဗလီပြပွဲမှာ မေရီ ကို သွင်းရအောင်”

“ဘက်မရှိသေးလို့ပေါ့ဗျာ။ ဘက်ရှိရင် သွားမှာပေါ့။ လူဦး ရေများတဲ့ တိုင်းပြည်တွေမှာတောင် မိန်းကလေးတွေ အကြမ်း အတမ်းခံနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးနေသေးတာ။ လူဦးရေနည်းတဲ့ မြန်မာပြည်မှာဆိုရင် မိန်းကလေးတွေ အကြမ်းခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ သာ ပြီး လိုသေးတာပေါ့”

ဦးညွန့်မောင်ကား ပြုံးပြီး ခေါင်းညိမ်နေ၏။ ဒေါ်မေမေ တင်ကား မိန်းမအေးကြီး ဖြစ်သဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောဆို ခြင်းမရှိ။ လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကိုသာ မော့သောက်နေရာ တင် မောင်ညွန့်မှာ နှုတ်ခမ်းလှုပ်နေသော်လည်း အသံပြင်ဘက်သို့ မထွက်။ မေရီမှာ ညာဒူးခေါင်းပေါ် ဘယ်ခြေ တင်ကလိမ်ချိတ် ထိုင်ပြီး မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်။ ကြည်လင်သော မျက်လုံးကြီးများ ဖြင့် လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကိုကြည့်ကာ မော့သောက်ချလိုက်၏။

“ကဲ ... ချွေးနည်းသွားပြီ မေရီ ရေချိုးမယ်”

ဟု နေရာမှ ထကာ တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကျန်လူ များကား အပြင်တွင် ထိုင်ရစ်နေကြ၏။ တင်မောင်ညွန့်တစ် ယောက်သာ တိုက်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားရာ ဦးထွေးမောင်က...

“အေး... တင်မောင်ညွန့် ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထား။ သွားချင်တဲ့နေရာသွား ဝင်ချင်တဲ့ဆီဝင်။ ကြည့်ချင်တဲ့ဆီကြည့်”

“သိပ်လောကွတ်ချော်မနေနဲ့ ကိုရင်။ မေရီရဲ့ ရေချိုးခန်း လိုက်သွားမယ်”

“ဒီလိုလိုက်သွားရင် ... သာပြီး ဟန်ကျသေးတာပေါ့။ တစ်ခါတည်း ကိစ္စချော”

“တော်ကြပါ။ တကယ်လဲ လိုက်လျောကြတဲ့ သူငယ် ချင်းတွေပါပဲ”

ဟု ဒေါ်မေမေတင်က ပြောလိုက်မှ စကားမဆက်ဘဲ ရပ် ရှိသွားလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်တိုက်အထဲခန်း ရောက်ချိန်၌ကား မေရီ သည် ဘိုမများရေချိုးရာ ဝတ်လှေ့ရှိသော ဝတ်လုံ (ဂေါင်း) အင်္ကျီ ရှည်ကြီးဝတ်ကာ နောက်ဖေးခန်းတစ်နေရာမှ ဖြတ်ကူးသွား၏။ မကြာမီ ဂျောင်းကနဲမြည်အောင် တံခါးဆွဲပိတ်သံ။ ရေပြွန်မှ ရေ ကျသော ရေသံများ ကြားရပြီးနောက် သီချင်းသံများကို ကြားရ လေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ရှေ့သို့တိုးသွားကာ နားစွင့်လိုက် ရာ အမြင့်ရောက်ပြန် ကေန် ကျရမည် (What Goes Up Must Come Down) ဟူသော အင်္ဂလိပ်သီချင်း တစ်ပုဒ် သီဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။ ပုံရိပ်ပြသကဲ့သို့ ခြေချည်ညီ ဆောင့်နင်း သံလည်း ကြားရ၏။ ထို့နောက် အသံတိတ်သွား၏။ ဆပ်ပြာ တွန်းနေဟန်တူ၏။ ခဏမျှသာတိတ်ပြီး လေချွန်သံကြားရသော အခါ တင်မောင်ညွန့်သည် ခေါင်းကို ကုတ်နေမိ၏။

မေရီကား စိတ်လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေတတ်သူဖြစ်၏။

သူ၏ အပူအပင်ဟူ၍ အနည်းငယ်မျှ မရှိ။ သူ၏ အပြုအမူနှင့် ပတ်သက်၍ မိဘနှစ်ပါးမှ အပ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်။ ဖခင် ဖြစ်သူက မေရီ ဒါမကောင်းဘူး ထင်တယ်ကွယ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူက မာမိစိတ်ညစ်အောင် လုပ်တာလားကွယ် ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြောလိုက်လျှင် အကျိုးအကြောင်းကို မေး မြန်းကာ သူ၏ အမှားကို ချက်ချင်းပြုပြင်လေ့ရှိ၏။ မေရီသည် နာရီဝက်ခန့် ရေစိမ်ချိုးပြီးနောက် တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ လှေကား တစ်ထစ်ကျော် တက်၍ သွားလေ၏။

ညနေ ငါးနာရီသာသာ၌ကား ခြောက်ဦးသားတို့သည် ကျောက်စားပွဲကြီးတစ်ခုတွင် ထမင်းစားသောက်ကြရန် ဝိုင်းထိုင် နေကြ၏။ စားပွဲပေါ်တွင်ကား ပြောင်စင်အောင် ဆေးကြောသုတ် သင်ထားသော ပန်းကန်ပြားအလွတ်၊ ဇွန်းခက်ရင်း ဓားများသာ ရှိ၏။ ဖြူဖွေးစင်ကြယ်သော လက်သုတ်ပဝါများ၊ ဖက်ခွက် ခြောက်ခုနှင့် ကတော့လုပ်ထားရာ တစ်ယောက်တစ်ခုစီ ဖြုတ်ပြီး လျှင် ရင်ပတ်နားတွင် ဖြန့်တင်ထားကြ၏။ ဘွိုင်ကုလားသည် ရှေးဦးစွာ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် နေသော ထမင်းများကို ထည့်ပေးပြီးနောက် တစ်ပိဿာလျှင် နှစ်တုံးသာပိုင်း၍ နှပ်ချက် ချက်ထားသော ဝက်သားတုံးထည့်သည့် ဘဲဥပုံ ငွေရည်သုတ်အုပ် ကြီးဖြင့် လိုသလောက် လှီးဖြတ်ယူစားရန်ပေးလာ၏။ ထို့နောက် ကြက်ကောင်လုံးပေါင်းအုပ်ကြီး ယူလာကာပေးလာ၏။ တစ်ဖန် ကြက်ဥ ဟပ်ဖရိုက် ပန်ကန်ပြားယူလာ၏။ ထိုနည်းတူ အင်္ဂလိပ် ဟိုတယ်ကြီးများ စံနစ်အတိုင်းပေးလာရာ ၁၂ မျိုးဟင်းချိုပုဂံကြီး

နှစ်လုံး အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် အလယ်တွင် ချထားခြင်း သာ ထူးခြားလေ၏။

မေရီကား မြိန်ရေ ရှက်ရေ စား၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား မေရီလောက် မစားနိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် မေရီသည် လက်ဖက်ရည် သောက်စဉ်ကကဲ့သို့ မခံချင်အောင် မပြောချေ။ စားပွဲပေါ်တွင် လိုလျှင် အလွယ်ရရန် ကျထားပေးသော ငွေအုပ်များထဲမှ ဟင်းများ ကိုပင် ကိုယ်တိုင်စားနှင့်လှီးကာ ကူညီထည့်ပေးနေ၏။ ထမင်း စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ထိုနေ့အဖို့ တော်လောက်ပြီဟု တင် မောင်ညွန့်တို့ အားအဖ နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သည် တနင်္လာနေ့ဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့် မှာ ထိုနေ့မှစ၍ ဦးထွေးမောင်နှင့် တွဲကာ အမှုလိုက်လေ့ကျင့်ရ မည်ဖြစ်၏။ ဝတ်လုံမည်သည် အသက်ပင် ငယ်သော်လည်း ဂုဏ်မငယ်သဖြင့် မြန်မာအဝတ်အစားဝတ်ဆင်ကာ ပုဆိုးတောင် ရှည် ပဝါအုပ်ပေါင်းနှင့်မှ သင့်လျော်မည်ဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့် သည်ထိုသို့ ဝတ်ဆင်ရန် ဝန်လေးသဖြင့် ဥရောပတိုက်သား အဝတ် အထည်များ ဝတ်ဆင်ကာ ဘားလမ်းရှိ ဦးထွေးမောင်၏ အလုပ် ခန်းသို့ ၁၀ နာရီအချိန်တွင် ရောက်ရှိနေရာ၊ ၁၀ နာရီခွဲသာသာ အချိန်တွင် ရောက်ရှိလေ့ရှိသော ဦးထွေးမောင်သည် မိမိအမှုချိန်း ရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကအစ သင်ကြားပေးလေ၏။

စာရေးစက္ကူများတွင်လည်း ဦးထွေးမောင်၊ တင်မောင် ညွန့် ဝတ်လုံတော်ရများဟု ပူးတွဲရိုက်နှိပ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ဦးထွေး

မောင်၏အခန်းတဲတွင် သက္ကလပ်အစိမ်းအုပ် စားပွဲကြီး ကုလား
ထိုင် လေးငါးလုံး၊ အဝတ်ဘီရို၊ ဥပဒေစာအုပ်ဗီရိုများ ပြည့်နှက်
နေရာ တင်မောင်ညွန့်၏ နေရာမှာ ဦးထွေးမောင်နှင့် စာရေးခန်း
တစ်ခန်းခြားပြီး သီးသန့်ပြင်ဆင်ပေးထား၏။ စားပွဲ၊ ဘီရို၊ ကု
လားထိုင် စသည်တို့မှာ ဦးထွေးမောင်အခန်းကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၍ ပန်
ကာလေတဖြူးဖြူးနှင့် အခန်းစားထိုင်နေရ၏။

ထိုအချိန်ကား အကျိပါးပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်း
စာများတွင် ရေးသားနေကြခိုက်ဖြစ်၏။ မေရီမှာ အင်္ဂလိပ်သတင်း
များအပြင် မြန်မာသတင်းစာများပါ ကြည့်ရှုလာခဲ့ရာ ဆောင်းပါး
တစ်ပိုဒ်နှင့် ပတ်သက်၍ တင်မောင်ညွန့်အား ဒေါပွနေလေ၏။

“ဒက်ဒီ... ဒီမယ် ကြည့်စမ်း။ ဒါဟာ ကိုကိုညွန့်
ဖြစ်မှာပဲ။ ဘာကောင်းသလဲ။ သူ့ကို မေရီအခုသွားပြီး ဆူလိုက်မယ်။
သူပြော ချင်ရင် မေရီကို ပြောပါလား။ အလကား ကားဝပ်
သတ္တိမရှိဘူး”

ဦးထွေးမောင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့်
အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကြီး ဖြန့်ကြည့်နေရာက မေရီ၏အသံကို
ကြားသဖြင့် မျက်မှန်အတွင်းက မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး လှန်ကြည့်ကာ
မေရီ၏ လက်ထဲက သတင်းစာကို ဆွဲယူဖတ်ရှုလေ၏။

“သူမဟုတ်ဘူးထင်တယ် မေရီ။ ဒီစာရေးတဲ့ လေပေါက်ဟာ
တင်မောင်ညွန့်လေပေါက်နဲ့ မတူဘူး။ ဒီပြင် လူတစ်ယောက်

ဖြစ်မှာပဲ”

“မေရီကို အင်္ကျီပါးဝတ်တာ မကြိုက်ဘူးလို့ သူပြောတယ်
ဒက်ဒီ”

“သူပြောပေမယ့် ရေးမယ် မထင်ဘူး။ ဒက်ဒီရုံးသွားရင်
မေရီလိုက်ခဲ့။ သတင်းစာတိုက်ကို ဒက်ဒီမေးပေးမယ်”

“သတင်းစာတိုက်က ဆောင်းပါးရှင် နာမည် မပြောပြဘူး
မဟုတ်လား”

“နာမည်တော့ မပြောဘူးပေါ့ မေရီ။ ဒါပေမယ့် သူဟုတ်
မဟုတ်တော့ ပြောပြလိမ့်မယ်။ ဒက်ဒီနဲ့ အလွန်ခင်ပါတယ်”

မေရီကား တင်မောင်ညွန့်အပေါ် အထင်လွဲလျက်ပင် ရှိ
သေးသော်လည်း ဖခင်ကြီးက နည်းလမ်းတကျ ပြောဆိုနေသဖြင့်
ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ သတင်းစာကို ပြန်ယူသွားကာ ဆက်လက်
ဖတ်ရှုနေလေ၏။

နံနက် (၁၀) နာရီ မထိုးမီ သားအဖ အလုပ်ရုံးခန်းသို့
ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရုံးသို့မသွားမီ အင်္ကျီပါးဆောင်းပါး ပါသော
သတင်းစာတိုက်သို့ အရင်ဝင်လေ၏။ ထိုသတင်းစာတိုက်မှာ
အမှုဖြစ်တိုင်း ဦးထွေးမောင်ကို ငှားရမ်းလေ့ရှိသဖြင့် တိုက်အုပ်နှင့်
ရင်းနှီးနေ၏။ အခန်းအတွင်းသို့ သားအဖနှစ်ယောက် ဝင်သွားလျှင်ပင်
ဖော်ရွေစွာ လောကွတ်ပျူငှာ နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး ဦးထွေးမောင်။ ဘာကိစ္စများ ထူးပါသလဲ
လို့”

ဦးထွေးမောင်သည် မေရီ၏လက်က ဆောင်းပါးကို ဖြန့်ချိလိုက်ရင်း...

“ဒါ ဘယ်သူရေးတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါပဲ”

တိုက်အုပ်သည် ခေါင်းလောင်းတီးပြီး ပျာတာ တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်၏။ တစ်ဖန် အယ်ဒီတာကို လွှတ်လိုက်ရန် ပြောဆိုပြီးနောက် ပျာတာထွက်သွားရာ ချက်ချင်းလိုပင် အယ်ဒီတာဆိုသူ ဝင်လာသဖြင့် ဆောင်းပါးရှင်အမည်ကို မေးရာ၊ အယ်ဒီတာများမှာ နှုတ်လုံသူများ ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာကြီးများ လာလျှင် တိုက်အုပ်အမိန့်အရ ဖွင့်ပြောရသည့်အတိုင်း စာရေးဆရာ မွန်သော်တာရေးသော ဆောင်းပါးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

“အနို့ သူ့ကလောင်နာမည်နဲ့ ရေးပါစေလား။ ဘာလို့ကိုကိုမကြည့်ဝံ လို့ နာမည်ပြောင်းထားရတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ပြောပါတယ်။ အသိ သူငယ်ချင်းမတွေက ဆဲကြမစိုးလို့ပါတဲ့။ သူ့ဆောင်းပါးက တော်တော်လေး လဲကောင်းလို့ပါ”

အယ်ဒီတာသည် ထိုသို့ပြောရင်း ဦးထွေးမောင်နှင့် မေရီ၏ မျက်နှာကို မသိမသာ ကြည့်လေလေ၏။ မေရီမှာ ပဒုမ္မာအကျိပါးနှင့်ပင်ဖြစ်ရာ၊ အကင်းပါးသော ဦးထွေးမောင်က အယ်ဒီတာအား လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်ကာ...

“ကျုပ်သမီးက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လက်ရာလား လို့ သိချင်တယ်ဆိုလို့ လာမေးကြည့်တာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု သားအဖနှစ်ယောက် တိုက်အုပ်နှင့် အယ်ဒီတာအား နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ ကားသည် ဘားလမ်း အလုပ်တိုက်ဘေးသို့ ဆိုက်ရပ်မိလျှင် မေရီသည် ဖခင်ကြီးအရင် ဆင်းကာ တိုက်နှစ်ထပ်သို့ တက်လေ၏။ ပဒုမ္မာပိတ်ပါး၊ ဇာဘော်လီလည်ဟိုက်၊ အဝါရောင်ဖဲပြောလုံကွင်း၊ ခုံမြင့်ရှူးဖိနပ်နှင့် ဖြစ်ရာ အတော်ကြည့်ရှုကောင်းလေ၏။ မကြာခဏ လာလေ့ရှိ သဖြင့် မြင်တွေ့သူများမှာ အထူးအဆန်း မဖြစ်တော့ချေ။

မေရီသည် ဖခင်ကြီးအခန်းတွင် အရင်ထိုင်ပြီး၊ ဖခင်ကြီး ရောက်သောအခါ တင်မောင်ညွန့်အခန်းသို့ ကူးပြောင်းသွားလေ ၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုပြီးဖြစ်ရာ မေရီ အထင်မှားလေမလားဟု စိုးရိမ်စိတ် ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ခေါင်း မော့ ပြုံးကြည့်ကာ...

“မေရီ ဆောင်းပါးတွေ့တာနဲ့ ဒေါပွပြီး လိုက်လာတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အစက ကိုကိုညွန့်ထင်လို့။ ခုတော့ ရေး တဲ့သူ သိပါပြီ”

“ကောင်းပါလေရဲ့ မေရီ။ ကိုကိုညွန့်လဲ ဒါကို စိုးရိမ်နေ တာပဲ။ မေရီအထင်လွဲပြီး ရန်တွေ့မလားလို့။ အို... မတ်တပ်

ကြီး ထိုင်လေ”

“ဒီလူက သိပ်လူပါးတာပဲ။ လူများတွေ ရင် နားရင်းပိတ် ထိုးလိုက်မှာပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ လူတတ်ကြီးလုပ်လို့ တကယ်”

ဟုဆိုရင်း ထိုင်ချလေ၏။

“ဘယ်သူလဲ မေရီရဲ့၊ ကိုကိုညွန့် မသိဘူးလား”

“မွန်းသော်တာတဲ့ တကယ် ရေးလိုက်တာ ရွန်းရွန်းဝေ လို့”

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ဟိုမှာပါတာက ရေးသူ ကိုကို မကြည့်ဝံ့ တဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူမှတကယ်။ အယ်ဒီတာကိုတောင် တိုက်အုပ်က ဘာဖြစ်လို့ သူနာမည်နဲ့ မရေးစေသလဲ ဆိုတော့ သတ္တိခဲ မွန်းသော်တာက သူ့သူငယ်ချင်းမတွေက ဆဲမှာကြောက် လို့ပါတဲ့”

တင်မောင်ညွန့်သည် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် မေရီ၏ ကိုယ်ကို ကြည့်ရှုလေ၏။ မှန်သားကဲ့သို့ ပဒုမ္မာတွင် ရင် သား သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ပေါ်သော ဇာဘော်လီနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ဆောင်း ပါးအလိုအားဖြင့် မိန်းကလေးများ သတိရစေမည့် သင်ခန်းစာ ကောင်းတစ်ခုဖြစ်ရာ မေရီမှာ သတိတရားမရရုံမျှမက ဆောင်းပါး ရှင်ကို ဒေါပွနေ၏။

“ကိုကိုညွန့် အဲဒီ စာရေးဆရာကို မသိဘူးလား။ သိရင်

ပြောစမ်းပါ။ စာရေးဆရာဆိုတာ လန်ခြားတောင် စီးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းလျှောက်သွားတုန်း မော်တော်ကားနဲ့ တိုက်ချိုး ပစ်လိုက်မယ်”

သိတော့မသိပါဘူး ကြားဖူးတာတော့ မွန်းသော်တာဆို တာ မျက်မှန်ထူထူကြီးထပ် အရင်မြင့်မြင့် ဗလကောင်းကောင်း လူမိုက်တဲ့။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေပြီး။ ဝါသနာပါလို့ စာရေး နေတာတဲ့။ သိပ္ပံမောင်ဝ တို့လို့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရင် မေရီဒူးနဲ့တိုက်ပြမယ်။ သိရဲ့လား”

မေရီ ပြောသော စကားသည် လူတစ်ယောက်နှင့် သတ်ပုတ်လို့ရာ၌ မိန်းမအသုံးအနှုန်း တစ်ခုမျှမပါ။ နားရင်းပိတ် ထိုးမယ်၊ ဒူးနဲ့တိုက်မယ်သာ ပြောနေသဖြင့် တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား ကြည့်ကာ ပြုံးလေ၏။ မေရီကား တင်မောင်ညွန့်အား အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။ မိမိဒေါပွသလို မိမိအတွက် ကူညီ ဒေါပွစေလို၏။ သို့ရာတွင် တင်မောင်ညွန့်သည် အေးစက်စက် နိုင်လှ၏။ မိမိအား ကြည့်၍ ပြုံးနေ၏။

“ကိုကိုညွန့်ကပါ ဒီဆောင်းပါးကို သဘောကျနေတာပေါ့ လေ”

“သူရေးထားတာက ကောင်းသားပဲ။ မေရီစိတ်ဆိုးစရာ မရှိဘူး ထင်တယ်”

“ဘာ... စိတ်ဆိုးစရာ မရှိရမှာလဲ...”

“သူရေးတာ တော်တော် ရိုးဇင်းနေလယ်လ် ဖြစ်တယ်

မေရီရဲ့”

“ဘာရီးဇင်းနေဘယ်လဲ။ ဘာအကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံ လို့လဲ။ ကိုကိုညွန့်လဲ မဟန်ပါဘူး မေရီသွားမယ်”

ဟု ရုတ်တရက်ထကာ ဖိနပ်သံ တဂေါက်ဂေါက်ဖြင့် ဖခင်ကြီးအခန်းသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဦးထွေးမောင်ကား ပု ဆိုးတောင်ရှည်၊ ပိုးအင်္ကျီအနက်ရင်ဖုံး၊ ပဝါအုပ်ပေါင်း ဝတ်ဆင် ထားကာ လည်ပင်းတွင် တစ်ညှို့ခန့် အဖြူဖျင်ကလေး နှစ်ဖက် ရှေ့တွင် ကျဆင်းနေသော ကော်လာတစ်ထင်ကို ပါးရွဲ့ကာ မေးရွဲ့ ကာ အသီးတပ်နေခိုက် ဖြစ်၏။

ဟိုက်ကုတ်လိုက်ရမည့် ချာပရာစီသည် စားရေးကြီးရွေး ချယ်ပေးသော ဥပဒေစာအုပ်များကို ကြိမ်ခြင်းထဲ ထည့်သွင်းနေ ၏။ မေရီတဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဝင်လာသောအခါ ခါးဆန့် ဆလန် ပေးလိုက်၏။

“ဒက်ဒီ ကိုကိုညွန့် မကောင်းဘူး။ ဒီဆောင်းပါး သူ သဘောကျတယ်တဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ သူ ကျီစားတာ ဖြစ်မှာပါ”
ဦးထွေးမောင်သည် ဇက်ခါလိုက်ကာ တစ်နေသော ကော် လာကြယ်သီးများ နေသားတကျဖြစ်အောင် လုပ်နေရာက သမီး အား ပြုံးကြည့်၏။

“ဒက်ဒီ မွန်းသော်တာ ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ မသိဘူးလား”

“မသိဘူးသမီး အယ်ဒီတာ မေးရင်သိမှာပေါ့။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သူ့ကို မေရီ မော်တော်ကားနဲ့ တိုက်ချိုးချင်တယ်”

“ဒီလိုလုပ်ရင် ဘယ်မှာ လူကြီးလူကောင်း သမီးနဲ့ တူမလဲ။ စာရေးဆရာကလေးတွေဆိုတာ ဝါသနာပါလို့ ရေးနေကြတာ အလွန်ဆင်းရဲကြရှာတယ် သမီး။ သမီးနည်းလမ်းအတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုရင် သူ့ဆောင်းပါးကို ကြည့်ပြီး ချေပရေးရလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် မေရီ မြန်မာစာ ကောင်းကောင်းမရေးတတ်ဘူး။ ဒက်ဒီရေးပေးရမယ်။ ကနေ့ သတင်းစာတိုက်ကို ပို့ရအောင်”

တိုင်ကပ်နာရီကြီးသည် ဆယ်နာရီခွဲရန် ဆယ်မိနစ်မျှသာ လိုတော့၏။ ဦးထွေးမောင်မှာ ဆယ်နာရီခွဲတိတိ ဟိုက်ကုတ်ကို အရောက်သွားရမည်ဖြစ်၏။ အချိန်နားလည်သော ချာပရာစီ သည် ဥပဒေစာအုပ်နှင့် အမှုတွဲကြိမ်ခြင်း နှစ်ခြင်းကို ထပ်ဆင့် ပွေ့ထား၏။ ဝတ်လုံစာရေးသည် ဝတ်လုံအင်္ကျီအနက်ကြီးကို သူ၏ လက်မောင်းတွင် ပွေ့ထား၏။ ဦးထွေးမောင်ကား အချိန်များများ မရှိတော့။ သမီးအား အရေးတကြီးကြည့်ကာ...

“လာ သမီးကိုကိုညွှန်နဲ့ တိုင်ပင်ရေး။ သူ့ရေးတတ်လိမ့်မယ်”

“သူက ဟိုဆောင်းပါး သဘောကျနေတာ။ ရေးပေးပါမလား”

“ဒက်ဒီပြောရင် နားထောင်မှာပေါ့။ လာပါလေ”

ဟု သမီးလက်ကို ဆွဲခေါ်သွားကာ တင်မောင်ညွန့်အခန်း ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရင်း၊ မေရီမမြင်အောင် တင်မောင်ညွန့်အား မျက်စိ တစ်ဘက်မှိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“ကဲ... တင်မောင်ညွန့်။ မင်းနှမက ဆောင်းပါးကူရေး ပေးပါတဲ့။ အမှုလိုက်လဲ မနက်မလာနဲ့။ ညနေချိန်ကျမှ လိုက် ဟုတ်လား။ ကဲ... သမီး... ထိုင်လေ။ ဒက်ဒီ ရုံးချိန်နီးလှ ပြီ”

ဟု ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာသွားလေ၏။ တင်မောင်ညွန့် လည်း မေရီ၏ မျက်နှာကို ပြုံးကြည့်ကာ...

“ပြန်လှန်ချေပတဲ့ ဆောင်းပါး ရေးမလို့လား။ ကောင်း သားပဲ မေရီ”

“စောစောက ဒီလိုမပြောဘူး။ စောစောက ပြောရင် ရေး တောင်ပြီးပြီ”

“မေရီက ချေပဆောင်းပါး ရေးမယ်လို့ ပြောပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါပွနေရတာလဲ”

ဟု နေရာမှထကာ စားပွဲဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို သူ၏ ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ချထားလိုက်ပြီး၊ ဒီဘက်လာလေဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ မေရီလည်း တင်မောင်ညွန့်၏ ဘက်သို့ ကုလားထိုင်တွေကြားမှ လျှောက်လာခဲ့ရာ တင်မောင်ညွန့်၏ ဘေးတွင် ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက် မူလဆောင်းပါး ပါသော

သတင်းစာကို နှစ်မျက်နှာ ဆုံ၍ ဖတ်ရှုကြပြန်လေ၏။

အခန်း (၄)

**အင်္ကျီပါးဝတ်သင့်၊ မဝတ်သင့်
ရာဇဝင်နှင့် ရှင်းပြထားသည်။
ရေးသူ - ကိုကိုမကြည့်ဝံ့**

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးများအား မျှစ်ချိုးမှုိချိုး ကြက်
လည်လိမ် နည်းမျိုးစုံဖြင့် အကျိုးမဲ့သက်သက် အခံရခက်အောင်
ရေးသားလိုသော ဆန္ဒမရှိပါ။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးများ၏ အပြု
အမူသည် တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုးရွားလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အစ်မသယ်
များ ညီမသယ်များ စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူနိုင်ကြရန် ရေးသား
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျားများ၏ မျက်စိတွင် အမျိုးသမီး

များ၏ အဝတ်အထည်လော်မာမှုကြောင့် စပါးမွှေးတစ်မျှင်သာ မဟုတ်၊ တစ်ဖုတ်လုံး စူးနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို ရှေးဦးစွာ သတိပြု စေလိုကြပါသည်။

ပိတ်ပါးအစ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ရှေးဦးစွာ ရေးသားရလျှင် အမျိုးသမီးများသည် ငါမှားခဲ့လေခြင်းဟု တွေးမိ ကြပါလိမ့်မည်။ အနောက်နိုင်ငံ၌ လက်ထပ်များတွင် လက်ထပ် သတို့သမီးများ မည်သို့ ဝတ်ဆင်ကြသည်ကို အချို့ဖြင့် ဖူးကြပါ လိမ့်မည်။ သတို့သမီးသည် သူ၏ခေါင်းမှ တစ်ကိုယ်လုံးခြုံလျက် အလွန်ပါးလှပသော အဝတ်ဖြင့် ခြုံလွမ်းထားပါသည်။ အတွင်း၌ ကား အဖိုးတန်ထူထဲသော အဝတ်အထည် အပြည့်အစုံဝတ်ဆင် ထားပြီးဖြစ်ရာ အဝတ်ပါးသည် သတို့သမီးအား ဖန်ပေါင်းချောင် အတွင်းက ရုပ်လုံးဖော်ပြသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ရှေးဦးအပါး ထည်မှာ ယခုကဲ့သို့ ညက်ညောသော အထည်များမဟုတ်။ မြန် မာပြည်တွင် အများနားလည်သော ခေါင်းပေါင်းဖြူစင်သည့် ပိတ်ကြဲစတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည်သို့ ထိုအထည် စရောက်လာစဉ်က ခေါင်းပေါင်းဖြူ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ရေစစ်အဝတ် လုပ်ခြင်း။ ဘယဆေးထောင်းပြီးများကို စစ်ချသော ဆန်ကာ အဖြစ် အသုံးချခြင်းများ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ထိုခေါင်းပေါင်းဖြူ စကို အင်္ကျီချုပ်ဝတ်ကြသည်ကိုပင် ဝမ်းသာနေရပါသည်။

ထိုစဉ်အခါက အင်္ဂလန်သည် မြန်မာပြည်၊ အိန္ဒိယပြည် ကို သိမ်းယူသွားပြီးဖြစ်ရာ မြန်မာပြည် အိန္ဒိယပြည်က ဝါဂွမ်း

များကို အထည်ချေဖြစ်အောင် အထူးကြိုးစားနေခိုက် ဖြစ်ပါသည်။ မန်ချက်စတာမြို့ရှိ စက်ရုံကြီးများသည် ချည်လုံးကြီးသော ခေါင်းပေါင်းဖြူပိတ်ထက် ချည်လုံးသေးသေး မျှင်မျှင် ပါးပါး ကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်သော အထည်စများ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြပါသည်။ များမကြာမီ အထမြောက်သောအခါ လက်ထပ်ပွဲနှင့် မှန်အစား အတွင်းခန်း အခန်းစီးများအတွက် အသုံးချကြပါသည်။

အိန္ဒိယပြည်ထဲတွင် မြန်မာပြည်အပါအဝင် ဖြစ်၍ အုပ်ချုပ်သော လူဖြူများအတွက် သော်လည်းကောင်း၊ သားသမီးလက်ထပ်ပွဲများအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုအထည်စများ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ကုလားမများမှာ ထိုအထည်စကို မြင်သောအခါ ချမ်းသာသော ကုလားမများမှာ ပိုးထည် ဝတ်ဆင်နိုင်သော်လည်း အလတ်စားကုလားမများမှာ ပိုးထည်လည်း မဝတ်နိုင်။ အထည်ကြမ်းကိုလည်း မဝတ်လိုသဖြင့် ထိုပိတ်ချော အပါးစများကို ဝတ်ဆင်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ အတွင်းက ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီများ ရှိကြပါသည်။

မြန်မာပြည်၌ ကုလားများ၊ ကပြားများ၊ မျက်နှာဖြူများ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ပြည့်တန်ဆာဥပဒေသည် ၁၉၂၁ ခုနှစ်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၂၁ ခုနှစ် မတိုင်မီကမူ ယခုအခါကဲ့သို့ လမ်းတိုင်းတွင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး မဟုတ်ကြတော့ဘဲ ။ ဧည့်သည်ကို မျက်နှာပေး ကြာမူပါနှင့် ပြောင်ပြောင်ကြီး တွယ်နေကြ

ပါသည်။ ဥပဒေမရှိ၍ မည်သည့်ပုလိပ်မျှ မတတ်နိုင်ပါ။ ပြည့်
တန်ဆာ အလုပ်ကား လူကိုမက်လုံးပြု၍ ရောင်းစားရသော ကိုယ်
နှင့်ရင်းနှီးရသည့် အလုပ်ဖြစ်ရာ ထဘီရင်ရှားနှင့်လည်း မသင့်။
ထဘီ ချက်ထိအောင် ချဝတ်ထားလျှင်လည်း လူမြင်မတော်လွန်း။
ထိုကဲ့သို့ အကြံရအိုက်နေကြစဉ် ပိတ်ပါးထည်များ ပေါ်ထွက်
လာသောအခါ ချွေးခံအင်္ကျီအသီး လေးလုံးလောက် အတွင်းက
ဖြုတ်။ အပေါ်က ပိတ်ပါး ထည်ဝတ်ခြင်းဖြင့် ကာမဈေးရောင်း
ကောင်းကြပါသည်။ အမျိုးမျိုးကောင်းသားသမီးများသည် ရုပ်
ရည်လှသော ပြည့်တန်ဆာမကို အတုခိုးမှားကာ ဝတ်ဆင်မိရာ မှ
ရန်ကုန် မန္တလေး၊ မန္တလေးက စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘို မုံရွာအထိ
ပြန့်နှံ့သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုပစ္စုပ္ပန် မျက်မှောက်တွင်လည်း နတ်သမီးများနှင့်
အမျိုးကောင်းသားသမီးများ ခွဲခြားမရအောင် အဝတ်အထည်
အဆင်အပြင် တူညီနေကြသည်ကို သူသူငါငါ တွေ့မြင်နေကြရ
ပါသည်။ အထင်မှားသဖြင့် ပါးရိုက်ခံရသူလည်း မရှားပါ။ အမျိုး
သမီးကောင်းထင်သဖြင့် အလိုက်မှားမိ၍ အင်ဂျက်ရှင်းဖိုးကုန်
သည်လည်း မနည်းကြပါ။ ဤမျှ ဆိုးရွားသော အခြေအနေနှင့်
မူလဘူတကို စဉ်းစားတော်မူကြပါ။

အမျိုးသမီးများ အင်္ကျီပါးဝတ်ခြင်းကြောင့် ပြည့်တန်ဆာ
များ တိုးပွားနေခြင်းများကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ယခုအခါ အမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်သော ပိတ်ပါးထည်

များမှာ ဟိရိသြတ္တပ ကင်းမဲ့စွာ ခါးတိုလက်ကြပ် ဖြစ်သည့်အပြင် အတွင်း၌လည်း (အင်္ကျီပါးနှင့် ခါးတစ်ထွာ၊ ကစားစရာ လှုပ်တုတ်၊ လှူတုတ်) ဟူသော ပရိဘာသာနှင့်အညီ ရင်သားတစ်ခြမ်းနီးပါးပေါ်အောင် ဇာဘော်လီများ အတွင်းခံဝတ်ထားသဖြင့် မြင်တွေ့ရသော လူပျိုများမှာ စိတ်မချုပ်တည်းနိုင်လျှင် မည်သို့ ဖြစ်သွားမည်ကို အတိအလင်းရေးလျှင် အယ်ဒီတာမင်းက ထည့်သွင်းမည် မဟုတ်သဖြင့် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ပြည့်တန်ဆာတိုးပွားနိုင်သည်ကို ရွှေဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြစေချင်ပါသည်။

ထိုအပြင် လူတို့မည်သည် **ဃုနဝန်တေ ပတ်သန်းတိ ဈာနာ။** ဈာနာ - လူတို့သည်။ ဃုနဝန်တေ - ဂုဏ်ရှိသောသူကို၊ ပတ်သန်းတိ - မြင်ကြကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပါသည်။

ကြားဖြတ်အမှာ။ ။ အယ်ဒီတာ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်၏ ပါဠိအနည်းငယ် မှားယွင်းပါက လူပြန်တော်ပညာရှိကို မေး၍ ပြင်ဆင်ပါ ခင်ဗျား။

ဂုဏ်ရှိသူတို့ ပြုလုပ်လျှင် အကောင်း ထင်တတ်သည့် အတိုင်း၊ ငွေကြေးတတ်နိုင်သော အမျိုးသမီးများနှင့် ပြုလုပ်သမျှ အကောင်း ထင်ကြသော အလယ်တန်းစား၊ အောက်တန်းစား အမျိုးသမီးများကို ငဲ့ကွက်လျှင် အင်္ကျီပါးဝတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သင့်ပါသည်။ ရေးရန် အတော်များများရှိသော်လည်း အဖိုးတန်

လှသော သတင်းစာကော်လံကို အားနာလှ သဖြင့် ဤမျှဖြင့် အမျိုးသမီးများအား ရှိသေစွာ တောင်းပန်အပ် ပါသည် ခင်ဗျား။

ကိုကိုမကြည့်ဝံ့

မေရီနှင့် ခင်မောင်ညွန့်မှာ စိတ်ဖွံ့ဖြိုး ဖတ်ရှုနေကြသဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပေါင်းချင်း ထိမတတ်။ ပါးချင်း အပ်မတတ် ဖြစ်နေရာ၊ ဆောင်းပါးဖတ်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြသောအခါ နှာခေါင်းချင်း ထိသွားပြီးမှ အနည်းငယ် နောက်သို့ ခွာလိုက်ကြလေ၏။ မေရီမှာ ထိုကဲ့သို့ အတွေ့ကြောင့် ထူးခြားဟန် မရှိသော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာကား အတော်ထူး ခြားသွားဟန် တူလေ၏။ မွေးကြိုင်သော ပေါင်ဒါနံ့ကလေး ကြောင့် သူ၏နှာခေါင်းကို ထပ်မံအသုံးချင်စိတ်ပင် ပေါ်ပေါက် နေ၏။ သို့ရာတွင် မေရီ၏ လက်သီးတစ်ချက်သည် သက်သာ မည်မဟုတ်သဖြင့်သာ စိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်ရဟန် တူလေ၏။ မေရီက တင်မောင်ညွန့်အား ကြည့်ကာ...

“ကဲ... ပြန်ပြီးချေပတဲ့စာ ရေးကြစို့။ သူ့စာထဲမှာ မိန်းပွိုင့် ဘယ်နှစ်ချက် ပါသလဲ။ ပြီးမှ တစ်ချက်စီ ရှင်းရအောင်”

နှစ်ဦးစလုံးမှာ စကားရည်လှပွဲများတွင် ပြောဖူးသူများ ဖြစ်သဖြင့် စကားပြောရာ စာရေးရာ၌ အချက်အလက်များကို စိစစ်ရှာဖွေတတ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ရုံးသုံး စာရွက်လွတ် တစ်ချပ်ကို ထုတ်ကာ ဖြန့်ခင်းထားလိုက်ပြီး မူလ ဆောင်းပါးတွင် ပါဝင်သော အချက်အလက်များကို ခဲတံနီဖြင့်

မှတ်သားနေလေ၏။

“ပထမ သူ့ပိတ်ပါး ရာဇဝင်ကို ရှင်းရလိမ့်မယ်နော် ကိုကိုညွန့်”

“ဘယ်လို ရှင်းမလဲ။ သူရေးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်က ဟုတ်တဲ့ ရာဇဝင်ကို ပြနိုင်မှ။ စာရေးဆရာဆိုတာ ဆင်ခြေဆင်လက် အလွန်များတာ”

“ကဲပါလေ... ခေါင်းစဉ်အရင် တပ်စမ်းပါဦး။ အကြမ်းပထမရေး။ ကော်ရက်လုပ်။ နောက်ထပ်ပြီး အချောကူးပေါ့”

**အင်္ကျီပါးဝတ်သင့် မဝတ်သင့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ချေပချက်
ရေးသူ မေရီ**

တင်မောင်ညွန့်သည် စာရွက်ပေါ်တွင် အထက်ပါအတိုင်း ခေါင်းစဉ်တပ်ပြရာ၊ မေရီက တင်မောင်ညွန့်လက်ထဲက ခဲတံကို ဆွဲယူရင်း...

“အို... ကိုကိုညွန့်ကလဲ။ နာမည်ရင်း ဘာလို့ထည့်ရမှာလဲ။ ဒီပြင်နာမည် ရှာပါဦး။ လိပ်စာသာ နာမည်ရင်း ပေးတာပေါ့”

“ကဲ... ကဲ... ဒါဖြင့် ရေးသူ မျက်နှာလွှဲနေ ဒီလိုဆိုရင်ကော”

“ရက်စိ သဘောကျပြီ ဒါမှဟန့်တယ်။ သူက ရေးသူ ကိုကိုမကြည့်ဝံ့ဆိုတော့။ မေရီက မျက်နှာလွှဲနေပေါ့ ဟုတ်လား။ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

မေရီသည် ဖြူဖွေးသော သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံး ရယ်ကာ တင်မောင်ညွန့်၏ စိတ်ကူးကို ထောက်ခံလေ၏။ တင် မောင်ညွန့်သည် ဆောင်းပါးကို စတင်ရေးသားရန် လက်ဟန်ပြင် လေ၏။ ထိုသို့ လက်ဟန်ပြင်ရင်း မေရီ၏အင်္ကျီကို ကြည့်လိုက် ရာ အတွင်းသားဝါဝါဝင်းဝင်း မြင်ရအောင် ပါးလှပလွန်းသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် လက်တွန့်နေလေ၏။

“ကဲပါ... ရေးမှာရေးပါ။ လူကိုဘာလို့ လှည့်လှည့် ကြည့်နေရတာလဲ”

မေရီရဲ့အစား ကိုကိုညွန့်က ရေးရတော့၊ မေရီရဲ့စိတ်ဓာတ် မျိုးရှိအောင် ကြည့်ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ အင်္ကျီပါးအကြောင်း ရေး ရမယ့် ဆောင်းပါးဆိုတော့ အင်္ကျီပါးသဘောပေါက်အောင် ကြည့် ရတာပါ။ ကဲ... ရေးမယ်နော်”

အယ်ဒီတာ ဦးမင်းရှင်

ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်မ၏ ချေပချက် ဆောင်းပါးကို မိရာ အပတ်တွင် ထည့်သွင်းပေးပါရှင်။

ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့ထုတ် သတင်းစာတွင် ကိုကိုမကြည့် ဝံ့ အမည်ခံသူက အင်္ကျီပါးမယ်များကို အတော်နှက်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ သူသည် အစပထမ၌ အင်္ကျီပါးရာဇဝင်ကို ရေး

သားထားပါသည်။ ထိုရာဇဝင် အကိုးအကား မဖော်ပြဘဲ တွေး
တောစိတ်ကူးချက်များသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊
ယခုခေတ်၌ အဖိုးတန်ပိတ်ပါးများသည် လူကြီးလူကောင်း အမျိုး
သမီးများ ဝတ်ဆင်နေကြသည်ကို တစ်တိုင်းပြည်လုံးက အသိ
အမှတ်ပြုကြပါသည်။ အကယ်၍ ဆောင်းပါးရှင် ဆိုသကဲ့သို့
ပြည်တန်ဆာမက စတင်ဝတ်သည့်အတွက် မသင့်လျော်ဟု ဆိုပါ
က၊ ပြည်တန်ဆာများ ဝတ်သော လုံချည်အဆင်တူကို ဝတ်မိ
သော အမျိုးသမီးများသည် ပြည်တန်ဆာဖြစ်ရတော့မည်လော။
ထိုရာဇဝင် အဆိုသည် ယခုခေတ် အမျိုးသမီးများနှင့် မည်သို့မျှ
မသက်ဆိုင်တော့ပါကြောင်း။

မေရီမှာ တင်မောင်ညွန့် စတင်ရေးသားကတည်းက မျက်
လုံးကစားကာ ခဲတံအဖျားသွားရာ ကြည့်ရှုနေရာ အထက်ပါ
အပိုဒ် ပြီးဆုံးသောအခါ...

“ရက်စံ... ရက်စံ အားကြီးကောင်းတယ်။ ကိုကိုညွန့်
က ဘားမီးစံ သိပ်တော်တာပဲ။ မေရီဒီလောက် ရေးတတ်ရင်တော်
ပါပြီ”

“သိပ်မြောက်မနေနဲ့။ စိတ်ကူးပျက်သွားဦးမယ်။ ငြိမ်ငြိမ်
နေ”

ဆောင်းပါးရှင်သည် အချက်သုံးချက်ကို အကြောင်းပြ၍
ရေးသား ပြန်ပါသည်။ ရုတ်တရက် ဖတ်ရှုသောအခါ ရယ်စရာ
အကြောင်းပြချက်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပထမ **ဟိရိုဩတ္တပ္ပကင်း**

မဲ့စွာ ဆိုထားရာ၊ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်အရ ဟိရိသြတ္တပ္ပ ဆိုသည်မှာ အကုသိုလ် အရှက်ကြောက်ခြင်းကိုသာ ဆိုပါသည်။ ရင်သားလုံးဝလွတ်လပ်စွာ ထားလေ့ရှိသော ဘာလီကျွန်းသူများ ကို ၎င်းတို့ လူမျိုးထုံးတမ်းအရ အရှက်အကြောက်နည်းသည်ဟု မပြောနိုင်ပါ။ မြန်မာအမျိုးသမီးများ ယခုဝတ်ဆင်ကြရာ၌ ရှေးခေတ်အပျိုများ ဝတ်ဆင်ကြသည်လောက် ပိုလွန်းခြင်း မရှိပါ။ ဆောင်းပါးရှင်သည် ကုလားနို့တပ် အင်္ကျီရင်စည်း အဝတ်နှင့် ရှေးအမျိုးသမီးများကို တွေးကြည့်စမ်းပါ။

တင်မောင်ညွန့်သည် ခဲတံကိုက်လျက် အင်္ကျီပါးနှင့် ခါးတစ်ထွာ ကစားစရာက လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ် ဟူသော သတင်းစာပါ စာပိုင်ကို ကြည့်ရှုကာ စဉ်းစားနေ၏။ လှုပ်သလား၊ မလှုပ်သလားဟူသည်ကို မေရီအား မေးသင့်၊ မမေးသင့် ချိန်ဆနေ၏။ ဇာဘော်လီဘယ်လိုအစားလဲ ဘယ်နှစ်ထပ်လဲ အတွင်းကဘာတွေ ရှိသေးသလဲ။ မေရီသည် ဘိုဆန်သူဖြစ်၏။ ဘိုဆန်သူသည် ရင်ကိုစည်းနှောင်လေ့မရှိ။ မစည်းနှောင်လျှင် လှုပ်မှာပဲ။ အို... ဒါလဲ မဟုတ်သေးဘူး။ သားသယံအမေမှ မဟုတ်ပဲ။ မစည်းပေမယ့် လှုပ်ချင်မှ လှုပ်မှာပါ။ အတွင်းစိတ်ကစားနေစဉ်...

“ကဲပါ... ဆက်ရေးစမ်းပါ။ ဘာငေးနေတာလဲ”

ဟု မေရီက ပြောလိုက်မှ တင်မောင်ညွန့်သည် ပါးစပ်က ခဲတံကို ဖြုတ်ကာ ကစားစရာက လှုပ်တုတ်၊ လှုပ်တုတ် ဟူသော အပိုဒ်ကို ထောက်ပြလိုက်၏။

“ဒါ ... ကိုကိုညွန့် မသိဘူး။ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။”

အဲဒါ ခက်တယ်”

“အံမာ ... ဘာခက်သလဲ။ ကြည့်ဒီမှာ မေရီပြမယ်လေ”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီဘက်သို့ မျက်နှာမလှည့်ဝံ့ချေ။ မေရီသည် ဘိုဆန်၏။ ဘိုဆန်သော မိန်းကလေးများသည် သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကို အရေးအကြီးဆုံး တစ်နေရာမှ အပ ဘာမဆို ပြရဲ၏။ မေရီ ပြလိုက်သဖြင့် မတော်တရော် ကြည့်နေရလျှင် မကောင်းတော့ပါဘူးလေဟု မှိုင်းငေးမိခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“အို... ကြည့်ပါဆိုမှပဲ။ ဘာငေးနေရပြန်တာလဲ”

ဟု တင်မောင်ညွန့်၏ လက်ထဲက ခဲတံကို ဆွဲယူကာ စက္ကူလွတ်တစ်ချပ်တွင် ဇာဘော်လီ အတွင်းအပြင်နေပုံကို ရေးဆွဲပြမှ တင်မောင်ညွန့် ဘဝင်ကျသွားတော့လေ၏။

“အဲဒါ မြင်ပြီမဟုတ်လား။ အပေါ်ကလဲတွန့်ပြီး၊ အထပ်ထပ်ချုပ်ထားသေးတယ်။ အတွင်းမှာလဲ ဘရက်စ် (ရင်သား)နဲ့ အံကိုက်။ တစ်ထပ်ခံပြီး ဝတ်ထားသေးတယ် ဘယ်မှာ သူတို့ ရေးသလို ဖြစ်လိမ့်မလဲ”

တင်မောင်ညွန့်သည် သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်၍ မေရီ၏ လက်ထဲက ခဲတံကို ဆွဲယူကာ၊ မေရီ၏ ပါးလွှာသော အင်္ကျီအတွင်းက ဇာဘော်လီကို ကြည့်ရှုနေ၏။ မျက်စိခန့်မှန်းလျက် တစ်ခြမ်းသား သုံးပုံတစ်ပုံသားဟူသည်ကို တွက်ချက်နေလေ၏။

“ကဲပါ။ ရေးပါ ဆိုတာ၊ ဘာလို့ လူကို ကြည့်နေပြန်တာ

လဲ”

“ဇာဘော်လီက မေရီပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ကဲ့လားလို့”

“တယ်လေ၊ အိမ်မှာဆိုရင် အပိုအင်္ကျီထုတ်ပြလိုက်ပါရဲ့”

“အနို့၊ ဒီဆောင်းပါးရေးမယ် စိတ်ကူးရင် ဘာလို့ မယူ
ခဲ့သလဲ”

“အစကရေးမယ် စိတ်ကူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုကောင်
ကို ဆော်မလို့။ နောက် ဒက်ဒီက ပြန်ချေပတာက ပိုကောင်း
တယ်ဆိုလို့”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်နေ ဆက်ပြီး ရေးလိုက်ဦးမယ်”

“ပရိဘာသာဆိုတာ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကိုကိုညွန့်”

“မသိပါဘူး။ မသိတာကို မရေးဘဲ ထားလိုက်တာပေါ့။
သူတို့စာရေးဆရာတွေလောက်တော့ ဘယ်ရေးတတ်မလဲ ပွိုင့်
လောက်သာ ဖြေရတာပေါ့...ကဲ... တိတ်”

ဆောင်းပါးရှင်သည် ကစားစရာ လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်ဟု
လူပြောင်လူပျက်တို့၏ စကားကို အဟုတ်ထင်မှတ်ကာ ကိုးကား
ပြလိုက်ရာ၊ မိမိကိုယ်တိုင် မိန်းမပျိုများ၏ အဝတ်အဆင်ကို နား
မလည်ကြောင်း ဝန်ခံသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ခေတ်မီသော
မိန်းကလေးများ ဝတ်ဆင်ကြရာ၌ ကြည့်ရှုတင့်တယ်ခြင်း၊ ကျန်း
မာရေးနှင့် ညီညွတ်စေခြင်းစသော အချက်အလက်များနှင့် တကွ
သေချာကျနစီမံ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆောင်းပါးရှင်
သည် သိမ်ကြီးဈေး ဒေါ်ထူး၏ ဇာဘော်လီဆိုင်သို့ သွားရောက်

စုံစမ်းကြည့်က သိရှိနိုင်ပါသည်။

“ဟင်... ဘယ်က ဒေါ်ထူးဆိုင်ရယ်လို့ ရှိလို့လဲ ကိုကိုညွန့်ရဲ့”

“မရှိဘူးလား မသိပါဘူးလေ။ ကဲ... အဲဒီအပိုဒ် ဖျက်လိုက်မယ်”

ဆောင်းပါးရှင်သည် ဇာဘော်လီဆိုင်များသို့ သွားရောက် စုံစမ်းကြည့်က အမှန်ကို သိမြင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ကျီပါးကြောင့် ပြည့်တန်ဆာများ တိုးပွားသည်ဟူသော စကားမှာ မဆီမဆိုင် ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရင်သားမှာ သုံးပုံတစ်ပုံမျှ လောက် အထက်က ပေါ်နေရာ ၎င်းအသားစိုင်း ပကတိမျှဖြစ်၍ စိတ်ထားနဲ့နဲ့သူတို့သာ ဖော်ပြကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ကျီပါး ခါးတို လက်တိုသည့်အတွက် ရှေးကပိတ်တစ်အုပ်လျှင် ၇ ထည် ၈ ထည်ထွက်ရာမှ ယခု ၁၀ ထည်မှ ၁၂ ထည်ထိထွက်ရာ ပျမ်းမျှ အင်္ကျီတစ်ထည်လျှင် ၁ကျပ်၈ပဲမှ ၂ကျပ်၈ပဲ ၃ကျပ်အထိသာ တန်ဖိုးရှိပါသည်။ တစ်ဖန် ဆောင်းပါးရှင်သည် အင်္ကျီပါးဝတ်သူများအား လူသတ်သူတွေဟု ပြောပြန်ပါသည်။ ၎င်းမှာ ဗဟုသုတနည်းပါးခြင်းကို ဖော်ပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တင်မောင်ညွန့်သည် ခဲတံကို ရေးလက်စ စက္ကူပေါ်တွင် ချထားသော နေရာမှ ထလေ၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်အား မော့ကြည့်ကာ...

“စာကလေး ဒီလောက်ရေးရုံနဲ့ ညောင်းနေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အစီရင်ခံစာတွေ သွားရှာမလို့ပါ”

ဟုပြောကာ ဦးထွေးမောင်၏ အခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့် မွေနှောက် ရှာဖွေပြီးမှ၊ လိုသော စာအုပ် ၂ အုပ်ကို တွေ့ရှိကာ။ သူ၏အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ မေရီသည် စာအုပ်ပေါ်က အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကို ဖတ်ရှုကာ နားမလည် သော အမူအရာနှင့်...

“ဒီစာအုပ်တွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုကိုညွန့်ရဲ့”

“ဆိုင်တယ် မဆိုင်တယ် ရေးတာစောင့်ကြည့်”

ဟု ပြောကာ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို လှန်လှော ရှာဖွေနေ၏။ လိုသော အပိုဒ်တွေ့သောအခါ စက္ကူရွက်တစ်ခုနှင့် ကြားညှပ်မှတ်သားထားလိုက်ပြီးလျှင် ဆောင်းပါးကို ဆက်လေ၏။

ဆောင်းပါးရှင်က လူများသည် ဂုဏ်ရှိသူကို အတုခိုးလုပ်တတ်သည်ဟု ဆိုထားရာ တစ်ဝက်တပြတ်သာမှန်ပါသည်။ ဂုဏ်ရှိသူသည် မိမိဝင်ငွေမိမိ၏ဂုဏ်နှင့်ညီအောင် ဝတ်ဆင်ကြရာ၊ အကယ်၍ အတုခိုးသာ အပြည့်အစုံတတ်ပါက မိမိဖို့အချိုးအစားဝင်ငွေ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းကို နားလည်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံးချုပ်ရေးသားလိုသည်မှာ ယခုခေတ်သည် ရှေးခေတ်မဟုတ်ပါ။ ခေတ်အလိုက်ဝတ်ဆင်ကြရာ၌ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြများ အပြစ်တင်ခံရမည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်ပါသည်။ တူရကီပြည်၌ မိန်းမများ မျက်နှာဖုံးချွတ်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ အာရဗီဘာသာမှ အရေးအဖတ်လွယ်သော လက်တင်ဘာသာသို့ ပြောင်းလဲရာ၌လည်း

ကောင်း၊ သူသတ်မှုများဖြစ်ပွားအောင်ပင် အတင်းအကြပ် ပြောင်း
လဲခဲ့ပါသည်။ ယိုးဒယားအမျိုးသမီးများ၊ ဥရောပသူ အဝတ်ဝတ်
ဆင်ခြင်းကို အစိုးရကိုယ်တိုင် အားပေးနေရာ၊ မြန်မာပြည်၌ ထိုကဲ့
သို့ ပြောင်းလဲနေပါက မည်မျှဆူပွက်ကြမည် မသိပါ။ သို့ရာတွင်
တစ်နေ့သောအခါ ရိုးသွားမည်ဖြစ်ရာ၊ ယခုကျွန်မတို့အမျိုးသမီး
များ၏ အဝတ်အထည် ဝတ်ဆင်မှုတွင် အတော်ရိုးဖြစ်ကြောင်း
ဆောင်းပါးရှင် **ကိုကို-မကြည့်ဝံ့** တွေ့မြင်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ပါ
ကြောင်း။

မျက်နှာလွဲနေ

ဆောင်းပါးရှင် လက်စသတ်လျှင် တင်မောင်ညွန့်သည်
မေရီမျက်နှာကို ပြုံးကြည့်ကာ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ မေရီ သဘောကျရဲ့လား”

“ဘဲရီးဂွဒ် ဘဲရီးဂွဒ် အားကြီးကောင်းတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ဆောင်းပါးကို မှင်
ဖြင့် စာမျက်နှာတစ်ဘက်တည်း အချောကူးလေ၏။ တစ်ခေါက်
ပြန်ဖတ်ပြီးနောက် စာအိတ်တစ်လုံးတွင် သတင်းစာတိုက်အမည်
အယ်ဒီတာပါ လိပ်စာရေးလေ၏။ တစ်ဖန် ပျန်းဘုတ်တွင်
ရေးမှတ်ကာ စာရေးတစ်ယောက်အား ခေါင်းလောင်းတီးခေါ်လိုက်ပြီး

လျှင် သတင်းစာတိုက်သို့ အပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။

အခန်း (၅)

“အခုပြန်လှန် ရေးတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကိုကိုညွန့်လဲ အကျီ ပါး ဝတ်တာကို သဘောကျတာပေါ့ ဟုတ်လား။”

မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်အနားက ကုလားထိုင်ကို တစ် ပေခန့် ကွာအောင် ဖင်ကြွရွှေထိုင်ရင်း၊ မေးလိုက်လေ၏။

“ဟင့်အင်း၊ သဘောမကျပါဘူး၊ မေရီကရေးချင်တယ်ဆို လို့ အချက်အလက်စဉ်းစားပြီး ရေးပေးတာပါ။ ဝတ်ကြတာက လွန်အားကြီပါတယ်”

“ကိုကိုညွန့် ဘိလပ်နေတုန်းက ဘိလပ်သူတွေ ကျောတ ခြမ်းလုံးဖော်ပြီး ရှေ့ကလဲ ဘရက်စ်(Breast) လုံရုံဖုံးဝတ်တာ

တွေ့ဖူးမှာပေါ့”

“အို...သူတို့က ဘိလပ်သူ။ မေရီက မြန်မာ။ လူမျိုးချင်း မတူဘူး”

“လူမျိုးချင်းတူတာ မတူတာနေပါဦး။ ကမ္ဘာ့မျက်စိနဲ့ သင့် တော်တဲ့ အဝတ်အစားဆိုရင် ခေတ်မီတယ် မဟုတ်လား”

“သူတို့က အဝတ်အထည်ကို သူနေရာနဲ့သူဝတ်တာမေရီ ရဲ့၊ မြန်မာလို စည်းကမ်းမရှိ ဝတ်တာမဟုတ်ဘူး။ အင်္ကျီပါးဝတ်။ ချွေးတွေရွဲရင် ဘယ်လောက် အမြင်ရဆိုးသလဲ”

“ဘာဆိုးသလဲ။ အတွင်းဘော်လီရှိသားပဲ။ ဘော်လီရေစို ပေမဲ့ အင်္ကျီမတွေ့ရဲ့ ညနေ အဝတ်ထက် လုံသေးတာပဲ”

“ဒါကို ကိုကိုညွန့်နဲ့ မေရီ မဆွေးနွေးဘဲနေတာ ကောင်း လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဆွေးနွေးတော့ ပိုပြီးရှင်းသွားတာပေါ့ ကိုကိုညွန့်ရဲ့”
တင်မောင်ညွန့်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ မေရီ အား ငေးကြည့်နေ၏။ ၎င်းတို့မှာ ဆောင်းပါးအကြမ်းရေး၊ အချောကူးစဉ်းစားနေကြခြင်းဖြင့် အချိန် ၂ နာရီကျော်ကြာခဲ့ရာ၊ တင်မောင်ညွန့်သည် လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟော တစ်နာရီတောင်ထိုးပြီး မေရီဘာစားမလဲ”
ဟု ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းလောင်းကလေးကို တီးလိုက် လေ၏။

“ကိုကိုညွန့် စားချင်တာမှာလေ၊ အတူတူစားမှာပေါ့”

“ဟေ့ ကော်ဖီ ၂ ခွက်ပေါင်မုန့် တို့စိ ၂ ခု သွားမှာချည့်ကွယ်”

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ရောက်လာ၍ စားသောက်ကြလေ၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်၏ အစားအသောက်နှေးပုံကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်၏ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ မျက်နှာပေါက်ကာ လူချောကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း အတော်အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ကောင်းသူဖြစ်၏။ နီးနီးကပ်ကပ်နေထိုင်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ မေရီ၏စိတ်သည် တင်မောင်ညွန့်အပေါ် မေတ္တာညွတ်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ အကယ်၍သာ ကာယဗလတောင့်တင်းသူဖြစ်က အတော်နှစ်ခြိုက်သဘောကျမည်ဖြစ်လေ၏။ မေရီသည် ကော်ဖီပန်းကန်လွတ်ကို ရှေ့သို့တိုးလိုက်ကာ...

“ကိုကိုညွန့် ကာယဗလလေ့ကျင့်ပါလား။ ကိုကိုညွန့်သာ တောင့်တောင့်တင်းတင်းဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ဟန်ကျမလဲ”

“တစ်နေ့တော့ တောင့်တင်းတဲ့ ကိုကိုညွန့်ကို မြင်ရမှာပေါ့မေရီ။ ဒါထက် အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် နေရဖန်များတော့ ကိုကိုညွန့် မေရီကိုချစ်လာပြီ”

တင်မောင်ညွန့်သည် အရဲစွန့်၍ပြောလိုက်လေ၏။ မေရီသည် မြန်မာဆန်သော မိန်းကလေးဖြစ်က ဤမျှပွင့်လင်းစွာပြောဝံ့မည် မဟုတ်။ မေရီမှာ ဘိုဆန်သူဖြစ်သဖြင့်သာ ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ရာ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်အား ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဟဲဟဲဟု အသံကလေးများ ထွက်အောင်ပြုံးရယ်ရင်း တင်မောင်ညွန့်ကို

ကြည့်နေလေ၏။

“အို ဒီလိုပြောတာနဲ့ ရယ်နေရသလား။ ဒါရယ်စရာစကား မဟုတ်ဘူး”

“ရယ်စရာစကားမဟုတ်ရင် ငိုစရာစကားလား။ စကား ပြောမယ်ကြံရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ပြောမှပေါ့။ ကိုကို ညွန့်ရဲ့”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ကြည့်တော့ဘာဖြစ်သလဲ။ နှုသလား။ ဝဲသလား။ ဂုဏ်မတူဘူးလား။ အရုပ်ဆိုးအကြည့်တန်လား”

“ဟော ဟော မျက်နှာထားကြီးက လုပ်နေပြန်ပြီ။ လူကြီးက လူငယ်မှားရင် သည်းခံရတယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

တင်မောင်ညွန့်သည် မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးကို ၇ ခေါက် လောက်လျော့ချလိုက်ကာ ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း...

“မေရီက ပြောမှပေါ့ကွဲ့။ ကိုကိုညွန့်က ချစ်တယ်ဆိုရင် မေရီက ချစ်တယ်။ မချစ်ရင် မချစ်ဘူးလို့ ရှင်းရှင်းဖြေရုံပဲ”

“ကိုကိုညွန့်က မေရီကို လူပျိုစကား စပြောနေပြီလို့ တွေး ပြီး ရယ်ချင်တာပါ။ ယောက်ျားများဟာ ဒီလိုချည့်ပဲလို့။ ပထမဆုံး ရောဘတ်ဆိုတဲ့အကောင် မေရီကတော့ မိတ်ဆွေရယ်လို့ ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့နေတာပေါ့လေ။ တော်တော်ရင်းနှီးတော့ လူပျိုစကားပြော။ နောက်လက်ဆွဲ အတင်းအကြပ်မေးတော့

မေရီလက်သီးနဲ့ ပါး ချိတ်ထိုးလို့ က်တာ တစ်ခါတည်းကြောက်သွားတာပဲ။ ဒီပြင် ၃- ၄ ယောက်လဲ ခြေနဲ့ကန်မယ်လုပ်မှ လျော့သွားကြတာ။ အခု ကိုကိုညွန့်က စပြောပြန်ပြီ”

ကဲ- ကိုကိုညွန့်တော့ ချစ်တယ်လို့ ပြောမိပြီ။ ထိုးမလား ဒူးနဲ့တိုက်မလား”

“ဘယ့်နှယ့်မှ မလုပ်ပါဘူး။ မေရီက အကြောင်းပြောပြ တာပါ။ မေရီက ဒါတွေဘာမှမစဉ်းစားသေးဘူး။ မေရီရဲ့ စိတ်ထဲ မှာ ဒီလိုနည်းနဲ့ချစ်ရမယ်လူလဲ မတွေ့သေးဘူး။ ကိုကိုညွန့်ကို တော့ မဟုတ်ဘူး။ မေရီနှစ်သက်တာက မေရီယူမယ့် ယောက်ျား ဟာ မေရီကပွေဖက်ပြုစုနေချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မေရီကိုနိုင်နိုင် နင်းနင်းပြုစုနိုင်တဲ့လူမျိုးမှ သဘောကျတာ”

“ဒါဖြင့် ဝမ်းဘောက်ချောင်ရဲ့သားမျိုးနဲ့မှ ဟန်ကျမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ ယောက်ျားဆိုပြီး ယောက်ျားမပြီသရင် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ထိုအခိုက် ဟိုက်ကုတ်ရုံးနားချိန် ဖြစ်သဖြင့် ၂ နာရီသာ သာကလေးတွင် ဦးထွေးမောင် ပြန်ရောက်လာ၏။ ဂေါက်ဂတ် ဂေါက်ဂတ်နှင့် ဖိနပ်သံကြားလျှင်...

“ဟော ဒက်ဒီလာပြီ။ သိုင်းကယူ ကိုကိုညွန့်”

ဟု နေရာမှထကာ နှုတ်ဆက်ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး

ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဦးထွေးမောင်သည် ညနေပိုင်းအမှု တစ်ခုကို တင်မောင်ညွန့်လည်း ကျင့်သားရအောင်ဟု တင်မောင်ညွန့်အား လွှဲထားခဲ့ကာ မေရီနှင့်အတူ စောစောအိမ်သို့ ပြန်သွားကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် သတင်းစာကြည့်ရင်း ပျော်ရွှင်နေသူမှာကား မေရီပင်ဖြစ်လေ၏။ မေရီသည် သတင်းစာကို လက်ကကိုင်ကာ ဖခင်ဆီပြေးပြလိုက် မိခင်ကြီးဆီပြေးပြလိုက် ကိုယ်တိုင် ထပ်ဖတ်လိုက် ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဘက်က ဆောင်းပါးရှင်မှာ လျှာရှည်သော ဆောင်းပါးရှင်ဖြစ်ကြောင်း မေရီတွေးမိဟန်မတူချေ။ ပထမနေ့ ဝမ်းသာသလောက် နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါပွနေပြန်၏။ ထိုကဲ့သို့ ဒေါပွ၍ ပြန်လှန်ချေပချင်လျှင် မည်သူဆီသွားရမည်နည်း။

နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုက်နက် အဝတ်များလဲလှယ်ကာ ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ ဘားလမ်းအလုပ်တိုက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တင်မောင်ညွန့်အခန်းထဲသို့ အခန်းဆီးကို ဆွဲဖယ်ကာ ဝင်ခဲ့လေ၏။ တင်မောင်ညွန့်က ဥပဒေ စာအုပ်များကို လှန်လှောနေလိုက် ခဲတံနီပြာတံဖြင့် တစ်စုံတရာကို မှတ်သားနေလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရာ၊ မေရီကိုပင် တစ်ချက်မျှ မောကြည့်ပြီး...

“ထိုင်လေ”

ဟုဆိုလေ၏။ မေရီသည် မည်မျှစိတ်မြန်သော်လည်း အလုပ်သဘောကို နားလည်၏။ သူတစ်ထူးအလုပ်လုပ်ရာ၌ အနှောင့်အယှက် အပေးလို။ တင်မောင်ညွန့် လုပ်ကိုင်နေသည်ကို သာ ကြည့်ရှုနေ၏။ ချထားသောခြေထောက် ညောင်းသဖြင့် ညာ ဒူးခေါင်းပေါ်သို့ ဘယ်ခြေဖဝါးတင်ကလိမ်ချိတ်တင်ကာ ပြင်ထိုင် ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား မေရီကိုမကြည့်။ သူ့အလုပ်သူကုန်းလုပ် နေသေးရာ နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် မေရီမအောင့်နိုင်တော့...

“ကိုကိုညွန့် မနက်က ဆောင်းပါးတွေ့ပြီးပြီလား”

တင်မောင်ညွန့်သည် ဆတ်ကနဲ ခေါင်းမော့ကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြလေ၏။

“အဲဒါကြည့်တော့”

သူ၏ လက်ထဲက သတင်းစာကို တင်မောင်ညွန့်၏ ရှေ့သို့ ထိုးပေးလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ဒုန်းစိုင်းဖတ်ရှုပြီးနောက် သတင်းစာမေရီဘက်သို့ ပြန်ထိုးပေးလိုက်ရာ...

“အို မေရီလိုက်လာတာ ပြန်ချေရအောင်လို့ပဲဟာ ကိုကို ညွန့်ကလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲမေရီ။ ကနေ့ အလုပ်တွေသိပ်များတာပဲ”

“ဘာတုန်း အမှုလိုက်စရာလား။ အို ဒက်ဒီ သွားပြီးလိုက် အောင်မေရီပြောမယ်လေ။ ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေသလဲ”

မေရီသည် ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှထကာ ဦးထွေးမောင် ၏ အခန်းထဲသို့ ကူးရာ တင်မောင်ညွန့်က နောက်မှနေ၍ “မေရီ”

ဟုခေါ်သော်လည်း ကြားဟန်မတူချေ။ တင်မောင်ညွန့်မှာ ဆောင်းပါးကို နံနက်စောစောကပင် ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်၏။ မေရီလိုက် လာမည်ကိုလည်း အတတ်တွေနှင့်ပြီး ဖြစ်၏။ မေရီအားကျီဆယ် လိုသဖြင့် အလုပ်များဟန်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ရာ မေရီသည် ဒေါက် ဒေါက်နှင့် ပြန်ရောက်ဝင်လာကာ တင်မောင်ညွန့်၏ ကုလားထိုင် ကျောဘက်က ရပ်ထဲပြီး၊ တင်မောင်ညွန့်၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဦး ခေါင်းရှေ့ထိုးနောက်ငင်ဖြစ်အောင် ကိုင်လှုပ်နေ၏။ တင်မောင် ညွန့်ကား ပြုံး၍ကြိတ်ခံနေလိုက်ရ၏။

“တကတဲအဟုတ်မှတ်လို့ ဘယ်ကာမူရှိမှာလဲ။ ရှိတဲ့အမူ က ဒက်ဒီလိုက်ရမယ့်အမူတဲ့။ သက်သက်ဒုက္ခပေးတယ်”

မေရီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲမြှောက်ယူလိုက်ကာ တင်မောင်ညွန့်၏ လက်ဝဲဘက်ဘေးတွင် ယှဉ်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဒီ-အေ ပေးလေး လူသာဆွဲထိုးချင်တာပါပဲ ကိုကိုညွန့် ရယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ကလေးကဲ့သို့ အမူအယာကို ပြုံးကြည့်ကာ...

“ဒီကောင်လေးက ကလေးမဟုတ်ဘူးမေရီ၊ အသက် ၃၀ လောက်ရှိပြီလို့ ပြောကြတယ်။ သူကလဲ ပြန်ဆော်မှာပေါ့”

“မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူကြီးလူကောင်းသမီးဆို တာ ဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မလုပ်ပြရဘူးလို့ ဒက်ဒီပြောထား

လိုသာ”

“ဒီလူကအတော်လျှာရှည်တာပဲ။ ကတ်ကတ်သတ်သတ်
လဲ အတော်နိုင်တယ်။ ဆုံးနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အို သူကရေးရင် မေရီတို့ကပြန်ရေးရတာပေါ့။ ဘယ်သူ
က အရှုံးပေးရမလဲ”

တင်မောင်ညွန့်သည် ရေမွှေးပေါင်ဒါနဲ့ကြောင့် မေရီအား
လှည့်၍ ကြည့်၏။ ဖြူစင်ဝါဝင်းသော အသား၊ ကြည်လင်သော
မျက်လုံး၊ အချိုးကျသော ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ကွင်းကွင်းကွက်
ကွက် မြင်ရသည့်အကျိပါးနှင့် ရေညှိရောင် ဂျော့ဂျတ်လုံခြည်အ
ပြောဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကဲပါ ရေးရအောင်ဆိုမှ လူကြည့်နေပြန်ပါပြီ”

“မေရီက တစ်နေ့တခြား ချစ်စရာကောင်းလာတာပဲ ဟဲ
ဟဲ

“ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့။ ဘာ သူတော်တဲ့။ အဲ အဲ ကြောင်သူ
တော်ဖြစ်နေပြီ။ ကဲပါ- မိန်းပွိုင့်ကို မထမရွေးကြဦးစို့”

၎င်းတို့သည် သတင်းစာကိုဖြန့်ကာ နှစ်မျက်နှာယှဉ်၍
ဖတ်ရှုကြပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်၌မူကား များစွာရှည်လျားခြင်းမရှိ
ဘဲ ခပ်စေ့စေ့ပြန်နှက်ထားခြင်းဖြစ်ရာ စာသဘောမှာ ယခင်စာ
ထက်မေရီ၏စိတ်ကို ပိုမိုဒေါပွစေလေ၏။

“မျက်နှာလွဲနေ” အမည်ခံ အမျိုးသမီး၏ ပြန်လှန်ချေပ
ချက်ကို ကျွန်တော်ဖတ်ရှုရသောအခါ မပြုံးဘဲနှင့်ဝါးလုံးခွဲသလို

ရယ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်က ပိတ်ပါးရာဇဝင်ကိုရေးပြရာ၌ တွေး
တောယူဆချက်သည် ယုတ္တိရှိ/မရှိကို ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုသဖြင့်
ဝန်ခံရာရောက်နေပါကြောင်း၊ ယခုအခါ၌ ပိတ်ပါးကို လူကြီးလူ
ကောင်း အမျိုးသမီးမှာ ဝတ်ဆင်နေကြကြောင်း တစ်ပြည်လုံး
အသိအမှတ်ပြုထားသည်ဟု ချေပရာ။ ကျွန်တော်တောနယ်တွင်
ရောက်စဉ်က အလှူတစ်ခု၌တွေ့ကြုံရပုံကို ပြန်လှန်သတိရပါ
တော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် အဖော်များသည် အလှူ၌ထမင်းစားကြစဉ်
ဟင်းလိုက်သံကြွေးရှည်သုတ်လက်ဆွဲကြီးများကို မြင်ကြသည်နှင့်
တပြိုင်နက် ထမင်းမစားဖြစ်ကြတော့ပါ။ အကြောင်းမှာကား ထို
လိုက်သံကြွေခွက်များသည် မြို့ကအိမ်များတွင် နောက်ဖေးအိုး
အတွက် အသုံးပြုကြသော အိုးမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
တောရွာကမူ ထိုအကြောင်းမသိ၍ မြိန်ရေယုက်ရေစားသောက်
နိုင်ကြပါသည်။ ထို့အတူ အင်္ကျီပါးမှာလည်း ကျွန်တော်တို့မြင်ဖူး
သော မပခြုတ်တို့ အဝတ်မျိုးဖြစ်သဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်အင်္ကျီပါး အကြောင်းဖော်ပြရေးသားခဲ့ရာ
ဆောင်းပါးရှင်အမျိုးသမီးက ပြည့်တန်ဆာတိုးပွားခြင်းနှင့် ဘာမျှ
မဆိုင်ဟုဆိုပါသည်။ လူတွေသည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်ရာ စိတ်ကြွစရာ
မြင်၍စိတ်ကြွကြလျှင် ကြွသူတို့ အပြစ်လော။ ကြွလာအောင်လုပ်
သူ၏အပြစ်လောဟု အထူးရေးဖွယ်မလိုပါ။

“ကစားစရာ လှုပ်တုတ်”ဆိုရာ၌ လူပြောင်လူပျက်၏

စကား။ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ကြောင်းငြင်းဆိုပြန်၏။ အမျိုးသမီး ဆောင်းပါးရှင်သည် အသက် ၁၄ နှစ်ထက်မကျော်သေးလျှင် ဝန်ခံရန် အသင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသမီးက ပိတ်ပါးဝတ်ခြင်းသည် ဟိရိသြတ္တပုနှင့် မည်သို့မျှ မဆိုင်ဟုတရားသံ- စာသံတွေနှင့် ရှင်းထားရာ အကယ်၍ အမျိုးသမီး ကိုယ်တိုင် ထမီခါးထောင်ကျိုက် လမ်းလျှောက် ကြည့်က လူအများက အရှက်အကြောက်နည်းလိုက်တာ။ ဟိတိ သြတ္တပု မရှိဘူးဟု ပြော-မပြောသိပါလိမ့်မည်။

အယ်ဒဏတာက စာအရှည်ကြီးလက်မခံနိုင်ဟုဆိုသဖြင့် တူ ရကီပြည်နိုးကြားမှု လွတ်လပ်မှုဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် အမျိုးသမီး အကျိပါးဝတ်ခြင်း မည်သို့မျှ မဆိုင်ကြောင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါ သည်။

ကိုကိုမကြည့်ဝံ့

ဆောင်းပါးကိုဖတ်ရှုပြီးကြသောအခါ တင်မောင်ညွန့် သည် မေရီ၏မျက်နှာကိုအကြည့်။ မေရီက ခေါင်းငုံ့မြင့်နေသေး သဖြင့် သူမျှော်လင့်သလို ဖြစ်၍မသွားချေ။ မေရီသည် နောက်မှ ခေါင်းမော့ကြည့်ကာ။

“ကဲ-ရေးပေတော့။ အချက်သိပ်မများလှပါဘူး။”

တင်မောင်ညွန့်သည် ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် ရှေးနည်းအ တိုင်း စတင်ရေးသားပြန်၏။ စာတစ်ကြောင်းလောက် ရေးလိုက် ခဲတံလှည့်ကာ စဉ်းစားလိုက် လုပ်နေ၏။

“ဘာငေးနေတာလဲ ဆောင်းပါးရှင်သည် လူပြတ်သားလို ရေးပါလား”

“ဟာ လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ ဒီလို မရေးဘူး မေရီရဲ့”

“ကျွန်မ၏ ရှင်းလင်းချက်သည် ဆောင်းပါးရှင် နားလည်လောက်ပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရာ ယခုတိုင်နားမလည် သေးသဖြင့်ဝမ်းနည်းပါသည်။ ပိတ်ပါးရာဇဝင်သည် တွေးတော ယူဆချက်ဆိုထားရာ ကျွန်မဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်မှာ ကိုလိုရာ ဆွဲရေးသည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ လိပ်ကိုကြမ်းပိုး လုပ်သဖြင့် ဘီလူးထွက်ပြေးရသည် ဟူသော ဒဏ္ဍာရီစကားမျိုးမျှ ဖြစ်ပါ သည်။

နောက်ဖေးအိုးကို ဟင်းလိုက်အိုးအဖြစ် အသုံးမှားပုံနှင့် အင်္ကျီပါးနှိုင်းယှဉ်ပြရာ၌ ဆီလျော်သောနှိုင်းယှဉ်ချက် မဟုတ်ပါ။

ယခင်ဆောင်းပါးတွင်လည်း အသိအမှတ်ပြုကြမည်ဟု ဆိုခဲ့ပါ သည်။ ကျွန်းသားကိုဘုရင်ဆင်းတုတော်ထု၏။ ထိုကျွန်းသား မျိုးပင် အိမ်သာလှေကားလုပ်၏။ ကျွန်းသားချင်းတူခြင်းကြောင်း ဆင်းတုတော်ကို ရှုံ့ချမည်လော။

“ပွိုင့် - ပွိုင့် အားကြီးကောင်းတယ် ကိုကိုညွန့်”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ မေရီ၊ အိုင်ဒီယာ ပျက်သွားမယ်”

ပြည်တန်ဆောတိုးပွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါးရှင် သည် ဇွတ်မှိတ် ရေးသားပြန်ပါသည်။ အမျိုးသမီးကောင်းများ သည် ဆောင်းပါးရှင်ထင်သကဲ့သို့ အမြင်မကောင်းအောင် မည်သူ

မျှ မဝတ်ကြပါ။ မိမိတို့၏ ရင်သားလုံခြုံရန် ဘယ်လိုစီမံကြသည်ကို ဇာဘော်လီဆိုင်များသို့ပင် သွားရောက်စုံစမ်းရန် ညွှန်ပြခဲ့ပါသည်။

ကစားစရာ လှုပ်တုတ်အပိုဒ်ကို ဖြေရှင်းရန် ဖြစ်နေသော အခါ တင်မောင်ညွန့်သည် လှည့်၍ကြည့်လေ၏။ မေရီသည် ကစားစရာလှုပ်တုတ် ... ၁၄ နှစ် ဟူသောအပိုဒ်ကို လက်ညှိုးနှင့်ထောင်ကာ...”

မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုညွန့်၊ မနေ့က ဘရက်စ်နဲ့ ရှင်းပြပြီး မဟုတ်လား”

ဆောင်းပါးရှင်သည် ကစားစရာလှုပ်တုတ်ဟူသော လူပျက်စကားကို ထပ်မံရေးသားပြန်သည်။ ကျွန်မအကျယ်မရေးလိုပါ။ အပျိုဆိုပြီး တိတ်တိတ်ပုန်းဖောက်ပြားခဲ့သော မိန်းမပျိုများနှင့် သားသယံ အမေများမှအပ ဆောင်းပါးရှင် ထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ကြောင်းလောက်သာ ရှင်းပြလိုပါသည်။

ဟိရိုသြတ္တပွဟူသောစကားကို ဆောင်းပါးရှင်သာမဟုတ်၊ လူအများပင် အသုံးအနှုန်းများ နေကြကြောင်း၊ ဝမ်းနည်းစွာနှင့် ဖော်ပြနေရပါသည်။ ထမီခါးထောင်ကျိုက်ခြင်းသည် မိန်းမတို့၏ သင့်လျော်သော အပြုအမူမဟုတ်။ ထိုသို့ ပြုမူသူအား စကားမှန် အတိုင်းသုံးလျှင် အင်္ဂလိပ်လို အင်ဒီးစင်းစီ (Indecency) မဖွယ်မရာပြုမူခြင်း၊ သာဆိုဖွယ်ရှိပါသည်။ သူခေတ်အလိုက် ယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်ဆင်ခြင်းနှင့် မည်သို့မျှမဆိုင်ပါ။

ထို့ပြင် ဟန်ဇားပင်နီများ ဝတ်ဆင်ကြသည့် အမျိုးသမီးများအား ချီးမွမ်းပါသည်။ လက်ရက်ကန်းသူများ ထမင်းဝကြသည်ကိုလည်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဟန်ဇားရွှေတောင်စသည်ပင်ချောများ ယက်လုပ်သောချည်မျှင်သည် အဘယ်ကလာပါသနည်း။ အိန္ဒိယကုလားပြည်က အများဆုံးမဟုတ်ပါလား။ ပိတ်ပါးသိန်း ၂၀ ဖိုးဖြစ်လျှင် ချည်မျှင်ချည်ထုပ်သိန်းပေါင်း ၄၀၀ ကျော် သယ်ယူနေကြောင်း ဆောင်းပါးရှင် အဘယ့်ကြောင့် မရေးပါသလဲ။

အချုပ်မှာ ယောက်ျားများသည် မိမိဝတ်ဆင်လိုရာကို အချုပ်အချယ်မရှိ ဝတ်ဆင်နိုင်ကြသကဲ့သို့ အမျိုးသမီးများမှာလည်း မိမိတို့ သဘောကျ ကြည့်ရှုတင့်တယ်သော ခေတ်မီအထည်အဝတ်များ ဝတ်ဆင်ကြခြင်းကို ဘာမျှ ကန့်ကွက်ရန် ချုပ်ချယ်ရန် အကြောင်းမရှိပါကြောင်း။

မျက်နှာလွဲနေ

မေရီကား ပြုံးပြုံး - ပြုံးပြုံးနှင့် အတော်သဘောကျနေရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ လက်အံ့သေမတတ် အချောထပ်ကူးနေရပြန်လေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ငနဲ လှန်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော် ကိုကိုညွန့်”

“အမာလေး မေရီ စကားဆိုတာ အရင်တွေ့လာ ဘယ်လို

ကြံဖန်ရေးမယ် မသိ၊ ရေးတော့ ရေလိမ့်ဦးမယ် ထင်တာပဲ”

“သူရေးလဲ ဘာကြောက်ရမလဲ ကိုကိုညွန့်ရှိဖြင့်ဟာ”

တင်မောင်ညွန့်သည် ဆောင်းပါးကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးသော အခါ စာရေးတစ်ယောက်အား သတင်းစာတိုက်သို့ အပို့လွှတ် လိုက်လေ၏။

သတင်းစာတိုက်ထုံးစံကား အငြင်းအခုံ ဆောင်းပါးတစ်ခု စမိလျှင် မူလငြင်းခုံသူများအပြင် ဘေးလူများပါ ဝင်ရောက်ရေး သားကြတတ်သဖြင့် မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဖြစ်တတ်၏။ အင်္ကျီပါး ဆောင်းပါးမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ အတောမသတ်နိုင် အောင်ဖြစ်နေကြသဖြင့် အယ်ဒီတာက ဆောင်းပါးများ ဤမျှရေး သားကြရလျှင် ကြေနပ်သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်ထည့်သွင်းခြင်း မပြုနိုင်တော့ကြောင်းနှင့် ဖြန့်၍ချလိုက်မှ အင်္ကျီပါးဆောင်းပါးများ

ရပ်စဲသွားတော့လေ၏။ တင်မောင်ညွန့်နှင့် မေရီမှာလည်း ဆောင်း
ပါးရေးရာကအစ လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်လာကြသဖြင့် အတော်
ရင်းနှီးလာကြ၏။ မေရီ၏ ကိုယ်တိုင်ပင် တင်မောင်ညွန့်အား
ရှေးကထက် အခွင့်အရေးပေးလာလေ၏။

အခန်း (၆)

ရှားရောင်ဆလွန်းကားကြီးတစ်စင်းကား အလုံဧရာဝတီ
လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်သွားကာ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်လေ
၏။ အချိန်ကား နေ့ခင်း ၁၁ နာရီခန့်မျှ ဖြစ်သေး၏။ အိမ်ပေါ်လူ
ငယ်တစ်ယောက် ထွက်ပြုကြည့်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည်ကား ပေါ်က
ဆင်းလျက်

“ဆရာရှိပါသလား”

ဟု မေးရင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ မကြာမီ

အသက် ၄၀ ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်ထွက်ပေါ်လာပြန်ရာ...

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ နှစ်ကျော်လောက် တက္ကသိုလ်မှာ တွေ့ဖူးတာ”

ဟု မိမိမည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုရာ အိမ်ရှင်သည် နေရာထိုင်ခင်းပေးရင်း ကိစ္စမေးလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကလည်း မိမိသည် စာကြမ်းပိုးဖြစ်ပြီးလျှင် ကာယဗလမလိုက်စားသဖြင့် ရောဂါမရှိသော်လည်း အင်အားချို့တဲ့နေကြောင်း ပြောဆိုကာ အနည်းလမ်းများ အလိုရှိကြောင်းနှင့် တောင်းပန်လေ၏။

“အရေးကြီးတာက ဒီလိုဗျာ။ ပထမ လူကျန်းမာဖို့ လိုတယ်။ ဒုတိယ လူသန်စွမ်းအောင် လေ့ကျင့်ဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့လူသိုက်က မြန်မာပြည်ဆေးဆရာ အလိုမရှိလို့။ လုပ်ချင်တဲ့လူတွေ။ ဒါပေမယ့် မြန်မာတွေဟာ အစားအသောက် စည်းစနစ်မရှိဘူး။ အလွန်အစားအသောက် ပက်စက်တဲ့လူမျိုး။ အအိပ်အနေလဲ ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ ဘိလပ်မှာ ၄ နှစ်လောက်နေလာတော့ စည်းစနစ်ကျ၊နလာမှာပါပဲ”

“ဟာ ဒီလောက်လဲ အထင်မကြီးနဲ့ဆရာ။ ကျွန်တော်လဲ သူတို့ဆီကျရင် သူတို့အစားအစာ။ မြန်မာပြည်ကျရင် မြန်မာစားတာ။ စားသောက်အိပ်နေနည်းကစပြီး စံနစ်တကျ သိပါရစေ။ တဆိတ်အမိန့်ရှိပါဦး။”

ကာယဗလဆရာသည် စားသောက် အိပ်နည်းများကို မိမိမှတ်သားသော စာအုပ်များမှ ထုတ်နှုတ်ပြောဆို အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြ

နေရာ တင်မောင်ညွန့်မှာလည်း ကျောင်းသားငယ်ပမာ ရေးတန် သည်တို့ကို ရေးမှတ်နေလေ၏။ တစ်ဖန် အလွယ်ဆုံး ကာယဗ လလေ့ကျင့်နည်းမှ အလွယ်ဆုံး ကိရိယာတန်ဆာပလာနှင့် လေ့ ကျင့်နည်းများကို စုဆောင်းထားသော ရုပ်ပုံများနှင့် ပြောဆိုသင် ပြနေလေ၏။

“ဆရာပြောတဲ့ အစာထဲကဆိုရင်တော့ ဘိလပ်က အစာ တွေက တော်တော်စနစ်ကျတာပဲ။ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီအောင်ချိန် ကိုက်စားကြတာပနော်”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာသာ ဝက်သားစား တော်ချက်၊ အမဲသားနှပ်၊ ကြက်ကောင်လုံးကြော်နဲ့ အသီးအရွက် နဲ့ မရောဘဲ စားကြတာလား။ အမှန်ကတော့ သေသေချာချာ ဓာတ်ခွဲပြီး စားတဲ့ စံနစ်ကမှသာပြီး ကျန်းမာတော့ မပေါ့”

တင်မောင်ညွန့်သည် ကာယဗလဆရာနှင့် တစ်နာရီခွဲခန့် နည်းနိဿယတောင်းယူ ဆွေးနွေးပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆို နှုတ်ဆက်ကာ ၁၂ နာရီခွဲသာသာတွင် ချာချိုလ်လမ်းဝင်း ခြံကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း အိပ် ချိန်စားသောက်ချိန် စာရင်းများကို အချိန်စာရင်းပမာ ရေးမှတ်နေ လေ၏။

အိပ်ချိန်အချိန်မှာ

အိပ်ရာဝင်ည ၁၀ နာရီနှင့် ၁၁ နာရီအကြား။

အိပ်ရာထ နံနက် ၅ နာရီနှင့် ၆ နာရီအကြား။

အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် ရေဝအောင်သောက်။

သန်းခေါင်ကျော် ၁ နာရီနှင့် ၂ နာရီကြား နိုးအောင်လေ့
ကျင့်။ အပေါ့တစ်ခါစွန့်။ ရေဝအောင် တစ်ခါသောက်။ အိပ်ရာထ
လျှင် ရေအဝတစ်ခါသောက်။

နံနက် လက်ဖက်ရည်ချိန် ၆ - ၇ နာရီ။

လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ ကိုကိုး၊ ဗွန်ဗီတာဖိုးဖွဒ်အင်ဝမ်း၊
ကြိုက်ရာတစ်ခွက်သောက်။ ပေါင်မုန့် အကောင်းစာ၊ တစ်ယုတ်။
ထောပတ် လက်ဖက်ရည်ဇွန်းတစ်ဇွန်းခန့် ကုန်အောင်သုတ်။
ကြက်ဥဟမ်ဘွိုင်တစ်လုံးစား။

နံနက်စာထမင်း ၉ - ၁၀ နာရီ။

ဆန်လုံးတီးချက်သောထမင်း (သို့မဟုတ်) ပေါင်မုန့်
အကောင်းစား စားနိုင်သလောက် ချိန်ဆစား။ ထမင်းစားက
ငါးခုငါးပိ၊ ငါးမြင်းငါးပိ ကြိုက်ရာ။ ငါးပိစိမ်းစားဖြစ်စေ တစ်
ကျပ်သားခန့်။ ပေါင်မုန့်စားလျှင် ဒိန်ခဲတစ်အောင်စ (သို့မဟုတ်)
နှစ်ကျပ်သားခန့်။ ကြက်သားဖြစ်စေ၊ အမဲသား၊ ဆိတ်သားဖြစ်
စေ သုံးလေးကျပ်သားနှင့် ပဲလွန်း၊ ဘိုစားပဲ တစ်ခုခုဖြစ်စေရော ပြီး
နှစ်ဇွန်းခန့်။ မုံလာဥအနီ တစ်ဥ။ ၎င်းမရက ဥအဖြူ နှစ်ဥ။
ငှက်ပျောသီး၊ ပန်းသီး ရရာသစ်သီး နှစ်လုံးခန့်။ ဟင်းချိုရည်
များများ။ (လူတစ်ယောက်စာအတွက်)

နေ့လယ်လက်ဖက်ရည် ၁ နာရီနှင့် ၂ နာရီ။
နံနက်လက်ဖက်ရည် သောက်ချိန်အတိုင်း။

ညစာထမင်း ၆ - ၇ နာရီ။

နံနက်စာထမင်းအတိုင်း။ အိပ်ရာမဝင်ခင် တစ်နာရီခန့် တင်ကြို၍ နွားနို့ ၂၀ ကျပ်သား။ ၂၅ ကျပ်သား ကုန်အောင် သောက်။

ရှောင်ရန်အစားများ။

ငရုတ်သီး၊ မဆလာ စသော ပူစပ်သည့် အမွှေးအကြိုင် များ။ အရက်သေစာ။ ဒန်ပေါက်၊ အုန်းထမင်း စသည့် ဆီများ သော အစားများ။ အကြော်အလှော်။ သားကြီးငါးကြီးများချည့် ချက်ပြုတ် များများ မစားရ။ ငါးသလောက်။ ငါးထွေး စသော ဆူ ဖြိုးသည့် ငါးများမစားရ။

လေ့ကျင့်ရာ၌။

အမောလွန်အောင် မကျင့်ရ။ မိမိအင်အားနှင့် ချိန်ကျင့်။

တင်မောင်ညွန့် စက္ကူအဖြူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် လက်ရေး လက်သား ကောင်းကောင်းနှင့် စိတ်ပါလက်ပါရေးသားနေခြင်း ဖြစ်ရာ အသက်ရှူပင် မမှန်ချေ။ တစ်ဖန် ပြန်ဖတ်ရင်း အသက်ရှူ မှန်လာလေရာ ထိုအခါကျမှ မိမိနှာခေါင်းကို ကလိနေကျရေမွှေး

ပေါင်ဒါနံ့များရရှိသဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်က ဇက်မော့ကြည့်လိုက် ရာ၊ မိမိပခုံးပေါ်က အချိန်မည်မျှကြာသည်မသိ မိုးကြည့်နေဟန် ရှိသော မေရီ၏ မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကလေးကို မြင်ရလေ၏။

“တကထဲ ဒီလောက်တောင် စိတ်စွဲနေသလား။ မေရီလာ တာတောင် မသိဘူး”

ဟု ပြောရင်း တင်မောင်ညွန့် ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင် ကျယ်ကြီး၏ ဘယ်ဘက်လက်တင်ပေါ်သို့ တင်ပါးတစ်ခြမ်းမှေး တင်ကာ ထိုင်လိုက်လေ၏။ မေရီ၏ ညှာလက်သည် တင်မောင် ညွန့်၏ ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ် စန့်တင်ထားလိုက်ရာ လက် ဖျားကလေးများသည် တင်မောင်ညွန့် ပခုံးဖျားကို ထိ၍နေ၏။ ပန်းရောင်း ပိုးတွန့်လုံကွင်း၊ ဝတ်နေကျ အကျိပါးပင် ဖြစ်ရာ၊ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ ရှိရာဘက်သို့ ဦးခေါင်းလှည့်လိုက် သောအခါ တင်မောင်ညွန့်၏မျက်နှာသည် ဖန်သားကဲ့သို့ ပါးလှပ သော အကျိအတွင်းမှ ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော ဖူဂျီယာမ မီးတောင်နှလုံး၏။ ပထဝီရုပ်လုံးပုံနှစ်ခုနှင့် တည့်တည့်ကြီးဖြစ် နေ၏။ ၃ ရတီခန့်ရှိ စိန်စံကြယ်သီးများနှင့် အကျိရင်ဖုံးအတွင်း က ခေါက်ထည့်ထားသော ချောကလက်ရောင် မိန်းမကိုင်လက် ကိုင်ပဝါကလေးကိုလည်း အရှင်းသား မြင်နေရ၏။

“ဒီကောင်မလေး ခက်တော့တာပါပဲ”

ဟု စိတ်တွင်း ညည်းညူမိကာ သူ၏စာရွက်ပေါ်သို့ မျက် နှာလှည့်ချလိုက်လေ၏။ မေရီကား သက်သက်ဗန်းပြ မြူချိုနေ

ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ သူ့တွင် ယနေ့တိုင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ ခွဲခြား
သေးဟန်မရှိ။ မိန်းမသူငယ်ချင်းများသို့ အလားတူ ပြုမူနေခြင်း
ဖြစ်၏။ မိန်းမပျိုနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မနေဖူးသော တင်မောင်ညွန့်
မှာသာ စိတ်တုန်လှုပ်နေရခြင်း ပြစ်၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်
စာရင်း တစ်နေရာကို ထောက်ကာ...

“ဒီပြင်ဟာတော့ မေရီအကုန်သိတယ်။ အဲဒီ တစ်ခုတော့
မကျင့်မိဘူး၊ နောက်ညတိုင်း ကျင့်ရဦးမယ်”

“ဟော ... မေရီ”

တင်မောင်ညွန့်သည် ပါးစပ်ဟနေ၏။ မေရီထောက်ပြ
သော စာလုံးများကား။ ညသန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီက နှစ်နာ
ရီအကြား လေ့ကျင့်ခန်း ဖြစ်၏။

“ကိုကိုညွန့်ကတော့ အတော်ကို ကြိုးစားတော့မယ် မှတ်
တယ်”

“ကြိုးစားမယ် မေရီလို ဖြစ်အောင်ပေါ့”

ဟု မေရီ၏ ညာဘက်ပေါင်သားကို ရောသတ်ကာ
နေလေ ၏။ မေရီကား အရေးမကြီးချေ။

မေရီက ငြိမ်ခံမှန်း သိသောအခါ၊ မေရီ၏ ပေါင်ကို ဆုပ်
ချေကာ...

“ဒီလိုဟာ...”

စကားမှ မဆုံးခင်။ မေရီ၏ကိုယ်သည် တင်မောင်ညွန့်၏
ကိုယ်ပေါ်သို့ အိကျလာကာ...

“အို ... မလုပ်ပါနဲ့ ယားပါတယ်”

ဟု ဆိုမှ နားထင်နားရင်း ဘယ်နေရာ အတွယ်ခံရမလဲဟု စိုးရိမ်နေသော တင်မောင်ညွန့်သည် စိတ်အေး၍ သွားလေ၏။ ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ်က ယိုင်လဲကျရာ၌ တင်မောင်ညွန့် ထိတွေ့လိုက်ရသော နေရာများသည် သာမန်နေရာများ မဟုတ်သဖြင့် တင်မောင်ညွန့်၏ မေတ္တာအိုးကို တုတ်နှင့် ထိုးမွေ့နှောက်သကဲ့သို့ ကယောင်ကချောက် ဖြစ်၍သွားလေ၏။

“ကဲ ... ကဲ မေရီ၊ ကိုကိုညွန့် အခန်းထဲ လိုက်ကြည့်မလား။ မေရီ တစ်ခါမှ မရောက်သေးဘူးနော်”

“အို ... လိုက်ကြည့်မှာပေါ့ လူပျိုကြီး ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ သိရအောင်။ မေရီကနေ အိမ်မှာ ပျင်းတာနဲ့ ကိုကိုညွန့် လာမလား စောင့်နေတာ။ မလာနိုင်လို့ ဖုန်းဆက်မေးတော့။ ဦးကြီးက အလှူသွားတယ်တဲ့။ တစ်ခါ ၁၂ နာရီခွဲလောက်ကျတော့ ပြန်ရောက်လာပြီလို့ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ မေရီလိုက်လာခဲ့တာပဲ။ ဘယ်သွားတာလဲ။ ဪ ... ဟို ကာယဗလဆရာဆီလား”

မေရီသည် ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ရပ်လိုက်ကာ ကရားရေလွတ်သလို တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေ၏။ **လူပျိုကြီး** ဆိုသော စကား၊ **ကိုကိုညွန့်မလာတာနဲ့** ဟူသော စကားများသည် တင်မောင်ညွန့်အတွက် အဖိုးတန်သောစကားများဖြစ်၏။ မေရီသည် သစ်တုံး၊ သံတုံး မဟုတ်။ ရဟန္တာမ လည်းမဟုတ်။ အာသဝေါလည်း မကင်းသေး။ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နဲ့ ထိကပါး

ရိကပါး နေရလျက်၊ သူ၏စိတ် မတုန်လှုပ်နေနိုင်အံ့လော။ တင်
မောင်ညွန့်သည် ခဏမျှ တွေးတောနေခိုက် ...

”ကဲပါ ... အခန်းပြမယ်ဆို ဘယ်မှာလဲ။ ဒီလောက်ခင်
နေကြပြီး ကိုကိုညွန့် ဘယ်လိုအိပ်တယ်။ ဘယ်လိုနေတယ်ဆို
တာ သိဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“မေရီရဲ့ အိပ်ခန်း အနေအထားလဲ ကိုကိုညွန့် မကြည့်ရ
သေးဘူးနော်”

“အို ... ပြမှာပေါ့။ အရေးမကြီးပါဘူး။ လာသွားမယ်”

ဟု ခြေလှမ်းပြင်နေသဖြင့် တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီနှင့်
လက်တွဲကာ သူ၏အခန်းသို့ လာခဲ့လေ၏။ တင်မောင်ညွန့် တို့
တိုက်မှာ ၅ ပင် လေးခန်းဆင်ဝင်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပင် ဖြစ်
သဖြင့် အတော် ကျယ်ဝန်း၏။ တင်မောင်ညွန့် စာရေးသော
အခန်းမှာ စာကြည့်စာရေးသော အခန်းဖြစ်၍ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊
စာအုပ်ဘီရိုကြီးများ ပြည့်ကြပ်နေ၏။ ဘီရိုအပေါ်ထပ်ရှိ စာအုပ်
များယူရန် ခေါက်လှေကားငယ်တစ်ခုလည်း ရှိ၏။ ထိုအခန်းမှ
ဖြတ်သွားသောအခါ အဝတ်အစားဘီရိုများ၊ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်
များနှင့် အဝတ်အစားလဲလှယ်သော အခန်းဖြစ်ရာ၊ ထိုအခန်းမှ
တံခါးမကြီးတစ်ခုအတွင်း ဝင်လိုက်သောအခါ တင်မောင်ညွန့်၏
တစ်ယောက်အိပ် ကြေးခုတင်နှင့် အိပ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြ
လေ၏။

တင်မောင်ညွန့်၏ အခန်းမှာ အရှေ့မြောက်ဘက်အစွန်ဖြစ်

ရာ၊ မြောက်ဘက်တွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်၊ အရှေ့ဘက်တွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ရှိလေ၏။ ဆေးစိမ်းသုတ် သံတိုင်များ မှန်တံခါးတစ်ထပ် သစ်သားတံခါး တစ်ထပ်ဖြစ်၍ ပေါ်ပလင်စ ခန်းစီးအပြာတစ်ဝက်ခန့် အောက်ပိုင်းက ဆီးထား၏။ ကြေးခုတင်၏ ပွတ်လုံးခြင်ထောင်တိုင် စသည်တို့မှာ အရောင်တလက်လက် ဖြစ်နေ၏။ အောက်မှ လေးများ တပ်ထားသည့်အပြင်၊ တစ်မိုက်ခန့် ထူသော မွေ့ရာကြီး၊ ချောကလက်ရောင် ပေါ်ပလင်စအဖုံး၊ ကျစ်ပိုးစကိုချုပ်ထားသော ခေါင်းအုံးတွင် ပိတ်ချောဖုံးကာ နှစ်လုံးဆင့်ထား၏။ အချင်းတစ်ပေခန့် အရှည်လေးပေခန့် မွေ့ရာလုံးတစ်လုံးသည် အိပ်ရာဘေးတွင် အလျားလိုက် ရှိ၏။

ခုတင်ဘေးတွင် စားပွဲငယ် တစ်ခု ညကြည့်မဟူရာအုပ်မီးပွင့်တစ်ပွင့်။ စားပွဲငယ်ဘေးတွင် ကုလားထိုင် ၂ လုံးရှိ၍၊ အခြားနေရာတွင် အဝတ်တင်သောတန်း၊ ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးချိတ်သောမတ်တပ်တိုင်တစ်တိုင်တွင် အင်္ကျီရှည် ၂ ထည်ချိတ်လျက်ရှိ၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်လက်ထဲမှ သူ၏လက်ကိုဖြတ်ခဲ့ကာ ကဥတင်ပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲထိုင်လေ၏။ တစ်ဖန် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ကိုယ်တစ်စောင်းလှဲလိုက်ကာ မွေ့ရာလုံးကို သူ့ရင်ခွင်ရှေ့သို့ ဆွဲယူပြီးလျှင် ခြေတစ်ဘက်နှင့်ခွ လက်နှင့်ဖက်ထားရင်း ...

“ကိုကိုညွန့် ည - ညကျရင် ဒီလိုဖက်အိပ်တာပဲလား”

“ဖက်စရာမရှိတော့ ဒါဖက်အိပ်တာပဲ မေရီ”

“မေရီလဲတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီလိုဖက်အိပ်တာပဲ သူ့ဖက်အိပ်

နေကျဖြစ်တော့ သူမရှိရင် အိပ်ရတာတစ်မျိုးကြီးပဲ”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ တဲတင်းသော အမူအရာကို ကြည့်ရှုနေ၏။ အင်္ကျီပါးအတွင်းမှ ပခုံးသိုင်းကြိုးဖြူပြားကလေး ပျော့ကျနေရာ အတွင်းဇာဘော်လီ အထက်စလည်း လျော့ကျ၏။ သို့ရာတွင် မိမိထင်သလိုမဟုတ် မေရီပြောသကဲ့သို့ ရင်သားအတော် လုံခြုံလျက်ရှိသည်ကိုပင် တွေ့မြင်ရ၏။ ပန်းပျော့ပိုးတွန့်ကြောင့် တင်မောင်ညွန့်ဘက်သို့ မကွေးတကွေးဖြစ်နေသော ပေါင်တန်ခြေသလုံးများသည် အတက်အဆင်းပြေပြစ်လျက် တင်မောင်ညွန့်၏ စက္ခူအာရုံကို ပိုမိုပွားများစေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား မြောက်ဘက်နားသို့ တိုးလိုက်ပြီးလျှင် အတူယှဉ်အိပ်ချလိုက်ချင်၏။ မေရီ၏ ကာယဗလသည် အရှုံးအနိုင်သတ်နိုင်သော အစွမ်းရှိသဖြင့် ချုပ်တီးနေလိုက်ရ၏။

“အို ဘာငေးကြည့်နေတာလဲ။ မေရီကို သိပ်သဘောကျနေသလား”

“ကျတာတော့ မပြောနဲ့တော့ မေရီလို တောင့်တင်းအောင် ကျင့်မယ်လို့ ပြင်ဆင်နေတာသာကြည့်တော့ မေရီ”

မေရီသည် အိပ်ရာမှလူးလဲထကာ ကြေးခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကြပြီး မွေ့ရာလုံးကို မြောက်ဘက်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ထိုင်လေ။ ဘာလို့ ရပ်ပြီးငေးနေရတာလဲ”

ဟု မေရီသည် သူ၏လက်ဝဲဘက် ဘေးခုတင်တစ်နေရာ တွင် ပုတ်၍ ပြလေ၏။ ထိုင်သင့် မထိုင်သင့် စဉ်းစားနေသော တင်မောင်ညွန့်သည် ရေငတ်တုန်း ရေခဲရေ တစ်ပုံးလောက် ရောက်လာသကဲ့သို့ ဝမ်းသာသွားကာ ပြုံးပြုံးကြီး ထိုင်ချလိုက် လေ၏။

ထို့နောက် မေရီ၏ အပြုအမူများကို စဉ်းစားနေ၏။ မေရီ မှာ ၁၉ နှစ် ရှိပြီဖြစ်၏။ မေရီအပြုအမူကား ၁၃ နှစ်အရွယ် အပြုအမူကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ယောက်ျားပျို အိပ်ရာပေါ်သို့ တက်၍ အိပ်လိုက်၏။ သူ၏ဘေးတွင် ယှဉ်ကပ်ထိုင်စေ၏။ မြန်မာစိတ် သက်သက်ရှိသော မည်သည့် မိန်းကလေးမျှ ပြုလေ့မရှိသော အပြုအမူမျိုး ပြုလုပ်နေ၏။ ထိုသို့ပြုမူခြင်းဖြင့် တင်မောင်ညွန့် ၏အမူအရာသည် ပိုမိုရဲတင်းလာစေတော့၏။ တင်မောင်ညွန့် သည် မေရီ၏ ညာဘက်ပခုံးကို ကိုင်ကာ မေရီဟု ခေါ်လိုက်ရာ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်လက်ကို အသာဖယ်ချရင်း ပခုံးနှစ် ဖက်တွန့်သွားကာ...

“ဒီလိုမကိုင်နဲ့ ကျောချမ်းတယ် ဘာပြောမလဲ”

ဟု ကြည်လင်သော မျက်လုံး ကလေးများဖြင့် လှည့် ကြည့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိုကိုညွန့်တစ်ခုမေးမယ်နော်။ မေရီမှန်တာပြောရမယ်”

“ဘာလဲ ဘာမေးမလို့လဲ မေရီ ဘယ်တော့မှ မလိမ့်ဘူး”

“ကိုကိုညွန့်က မေရီကို တကယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံရဲ့

လား”

မေရီသည် စကားပြန်မပြော။ ခေါင်းကလေး ငြိမ်၍ ပြလိုက်၏။

“ဒီတော့ မေရီက ကိုကိုညွန့်ကို ပြန်ချစ်မိလား မချစ်ဘူးလားဆိုတာ သိချင်တာပဲ။ မေရီ မလိမ်ရဘူး မှန်မှန်ပြော”

“မေရီ အစက မစဉ်းစားဘူး၊ တစ်ပတ်လောက် စဉ်းစားကြည့်တော့ ချစ်လာတယ်။ ကိုကိုညွန့် ကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေတတ်သလိုပဲ”

ဤကဲ့သို့ တစ်ခါမေးလျှင်တစ်ခါတည်း မည်သည့်မြန်မာမိန်းကလေးမှ ပြောမည်မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့ အလွယ်တကူပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် တင်မောင်ညွန့်မှာ မေရီအား အထင်မလွဲချေ။ ချစ်စိတ်အပြင် သနားစိတ်ကလေးများပင် ဝင်လာကာ နှုတ်မှ... ကွိုက်(တ်)ရမ်း.°.°. ကွိုက်(တ်)ရမ်း (တကယ့်ကလေး.°.°. တကယ့်ကလေး) ဟုဆိုမိကာ၊ မေရီလည်ပင်းကို ဆွဲဖက်မိပြီး၊ ပါးပြင်ကလေးကို အားရပါးရမွှေးမိလေ၏။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ထက်သန်သော မေတ္တာစေတနာနှင့် ပြုမှုခြင်းသည် ညိုဓာတ်ပါပါသွားတတ်လေရာ မေရီမှာ ရုန်းကန်ခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်ခံနေပြီးမှ တင်မောင်ညွန့်ကို သူကတစ်ဖန် မွေးမွေးပေးပြန်လေ၏။

“ချစ်တယ်နော်.°.°. မေရီ”

မေရီသည် ခေါင်းငြိမ်ပြ၏။ မေရီ၏ အသွေးအသားသည် မြန်မာအသွေးအသားပင် ဖြစ်သဖြင့် ချစ်လျှပ်စစ်အိုး ဖွင့်ဘိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်တဒိန်းဒိန်း ဖြစ်နေရှာလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်၏ တိုက်ကြီးမှာကား လူသူမရှိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အမှန်အားဖြင့် အစေခံများနှင့်တကွ အိမ်ရှိ လူအားလုံး စုံလင်စွာရှိကြ၏။ ဦးညွန့်မောင်၏ အမိန့်ကြောင့် **ယုန်လျှင်ကြိုသို့ ဆုံတုံမဝံ။ စောင်းမာန်ညံ့ကာ** မိမိတို့နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

“မေရီ ကိုကိုညွန့် ကာယဗလကျင့်မယ် လုပ်တာ ဘာကြောင့် ထင်သလဲ”

“မေရီကို ချစ်လို့ မေရီသဘောကျအောင် လေ့ကျင့်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရက်(စ်) အမှန်ပဲ။ ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ဟာ တစ်မျိုးပဲ မေရီ။ ကဲ... ကိုကိုညွန့် လက်မောင်းကို မှတ်ထား”

ဟု ပိုးရှုပ်လက်တိုကို မ,ကာ လက်မောင်းတန်း ပြ၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်၏ လက်ကောက်ဝတ်မှ လက်မောင်းရင်းထိ စမ်းသပ်ကြည့်ကာ ချစ်ခင်သော အမူအရာဖြင့်-

“ကိုကိုညွန့် လက်မောင်းလဲ၊ မေရီ နီးနီးလောက်ရှိတာပဲ။ ကျင့်ရင် ၄,၅,၆လနဲ့ မာလာမှာပေါ့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ လက်မောင်းကို ဆန့်ခိုင်းကာ လက်ကောက်ဝတ်မှ လက်မောင်းအိုး လက်မောင်းရင်းအထိ စမ်းသပ်ကြည့်ရာ မေရီမှာကား မထူးခြားလှသော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ အတော်စိတ်ဖောက်ပြားသွား၏။ လက်မောင်းအိုးအရင်း ကိုင်ထားရာမှ တော်တော်နှင့် မလွတ်သဖြင့်-

“အို အောင့်ခံနေတာ ယားပါတယ်”

ဆိုလိုက်မှ လွတ်ချပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ... မေရီကနေ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ပဲ။ ကိုကိုညွန့်က မေရီကို ချစ်တယ်။ မေရီကလဲ ကိုကိုညွန့်ကို ချစ်တယ်။ ဒီတော့ လူကြီးတွေ ပြောပြီး မြန်မြန် လက်ထပ်ကြစို့လား။”

“အို ဒီလိုတော့လဲ မြန်လှပါတယ်။ ခြောက်လလောက် ဆိုင်းပါဦးမှပေါ့”

“ခြောက်လ။ ကြာလှချည့်လား မေရီ။ မေရီလဲ ၁၉ နှစ် ရှိပြီ။ ကိုကိုညွန့်လဲ ၂၄ နှစ်ရှိပြီ။ အချိန်တော်ပြီ။ မေရီမနေချင် ဘူးလား။”

“နေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မေရီကို ကိုကိုညွန့် ကောင်း ကောင်းမနိုင်သေးဘူး။ မေရီပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ မေရီကို ပွေ့ချီနိုင်တဲ့သူမှလို့ ဒီတော့ ကိုကိုညွန့် ဖလလောက်က ကျင့်ရင် ပွေ့နိုင်မှာပဲ”

အခြားသူများတွင် ထိုစကားသည် အရေးကြီးသော စကားမဟုတ်သော်လည်း မေရီမှာကား အတော်အရေးကြီးသော စကားဖြစ်၏။ မိန်းမတို့စိတ်ကား တစ်ခါတစ်ရံ မိမိကလေးဖြစ် ကာ သန်မာသော ယောက်ျားပျို၏ ဖျစ်ညစ်ပွေ့ချီ ကြယ်စယ်ဖြူ ချောခြင်းကို ခံလို၏။ မေရီကားဘိုစိတ်ပေါက်၍ မိမိအစွဲမဖျောက် နိုင်သေးဘဲရှိရာ တင်မောင်ညွန့်သည် ခုတင်မှ ဆတ်ခနဲ ခုန်ဆင်း ပြီး ဘာမပြော ညာမပြော မေရီ၏ ကိုယ်ကို ပွေ့ချီလေ။ မေရီ

မှာ ထိုသို့ပြုမူခြင်းကိ မငြင်းဆန်သည့် အပြင် .°°.

“ကဲလေ.°°.၁၀ မိနစ်ထဲ ချီပြစမ်း”

ဟုပင်ပြုံး၍ပြောလေ၏။ ၎င်းတို့ အပြုအမူများမှာ မြန်မာ မျက်စိနှင့် ကြည့်ရှုရနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ် ယောက် မြင်သွားစေကာမူ ၎င်းတို့၍လည်း ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်။ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား မြောက်ပါလာအောင် ချီမ,ယူနိုင် ခဲ့၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့် ရင်ခွင်ထဲသို့ ပါလာ၏။ ထိုသို့ ချီရင်းပင်.°°.

“ကိုင်းလေ နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ဟုပြောရင်း မေရီ၏ခေါင်းထောင်နေသော မျက်နှာမှာ ဘယ်ဘက် ပါးပြင်ကလေးတစ်ဖက်ကို ကုန်း၍မွေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မေရီ၏ အလေးချိန်သည် တစ်စက္ကန့်ထက် တစ်စက္ကန့် လေးလံ၍ လာလေရာ တစ်မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် တင်မောင်ညွန့်၏ လက်မောင်းများ အောင့်လာ၏။ အခြေမပျက် ခုတင်ပေါ် မတင် ပြန်ရာ ခုတင်စွန်းနှင့် မေရီရင်ပါးငြိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လွတ်ကျ သွားသဖြင့် မေရီမှာ တင်ပါးအောင့်သွားရှာ၏။ အနည်းငယ်ရှုံ့မဲ့ ထစဉ်-

“ဆော့ရိုး မေရီ”

ဟု တင်မောင်ညွန့်က အားနာသလို ကြည့်ပြော ဆွဲထူ ပေးလေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် မေရီပြောတယ် မဟုတ်လား။

ကိုကိုညွန့် မနိုင်သေးပါဘူးဆိုတာ ကျင့်လိုက်ရင် ရပါတယ်။ အရပ်က မေရီထက် တစ်လက်မ မြင့်သားပဲ”

“အဲဒါတွေ ဘာတွေ တစ်ခြားဖယ်ထား။ ဖိလ စောင့်ရမယ် ဆိုရင် မကြာခင် ‘အင်ဂျီ’ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း လုပ်ထားကြ စို့လား’

“ကိုကိုညွန့် သဘောပေါ့။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုကိုညွန့်နဲ့ မေရီ ဘယ်လိုနေနေ သူများ မကဲ့ရဲ့နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ကိုကိုညွန့်ကလဲ ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ထားချင်တာပေါ့”

“တစ်ခုတော့ မေရီ သတိပေးမယ်။ လက်မထပ်ခင်မှာ မေရီ ကို ကစိတ် လုပ် တာတွေ၊ ပွေ့ဖက် တာတွေ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေ မယ်.°.°.”

ဘိုဆန်လွန်းသူသည် ဤစကားကို ရှေ့သို့မဆက်ရဲအောင် ရှက်စိတ် ဝင်နေ၏။ သွယ်ဝိုက်သော စကားလုံးကို ရှာနေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ထိုမျှဖြင့် မေရီစိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိ နားလည်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း မေရီအား ကျီစယ်လိုသဖြင့် ပြုံး ကြည့်ရင်း.°.°.

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ ပြောပါဦး မေရီ”

မေရီသည် နှုတ်ခမ်းကလေးလှုပ်ရာက စကားလုံးစဉ်းစား မရသဖြင့်.°.°.

“လက်ထပ်ပြီးတဲ့လူလို မနေရဘူးနော်။ အဲဒါတော့ မေရီ ခွင့်မပြုဘူး”

“အို.ို.ို. ကိုကိုညွန့်က လက်ထပ်ဖူးတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့လူများ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ မသိတော့ကော မေရီ”

ဟု ထပ်နောက်နေရာ၊ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်အမှု အရာ ပြီးဖို့ဖို့ ဖြစ်နေခြင်းဖြင့် နောက်ပြောင်မှန်း သိသော ကြောင့် တင်မောင်ညွန့်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲလိမ်ကာ.ို.ို.

“ဒါတွေ ပြောမကောင်းလို့ မေရီ မပြောတတ်လို့ ရယ်စရာ တွေမှန်းသိလျက်နဲ့ ပြောင်နေရသလား”

ဟု ပြုံးမန်မန်၍ နေလေ၏။ မေရီ၏ လက်သည် အသာ လိမ်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့်ကား အတော်အောင်ခံရ၏။

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲဖြုတ် ကာ သူ၏ ပခုံးပုံယာကို တင်ထားလိုက်ပြီး သူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ မေရီ၏ လက်မောင်းအိုး နှစ်ဖက်အောက်မှ လျှိုကာ မေရီ၏ ကျော ကိုဖက်စမ်းနေရာ မေရီသည် ခါးကလေးကို တွန့်ပြီး တင်မောင် ညွန့်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းဖြုတ်ချလေ၏။ ခပ်ပြုံးပြုံး ကလေးကြည့်ကာ.ို.ို.

“ယားပါတယ်ဆိုမှ ဒီနေရာချည်း ကိုင်တာပဲ”

“ချစ်တာကိုး မေရီ။ ချစ်တော့ ဘာတွေလုပ်မိမှန်း မသိ ဘူး”

အခန်း (၇)

မေရီနှင့် တင်မောင်ညွန့်သည် လက်ဖက်ရည်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်ထိုင်ကြကာ စားသောက်စရာများကို စောင့်စားနေရာ၊ ကိုဘိုးချစ်သည် အသင့်စီမံပြီး ဖြစ်သဖြင့် ရှေ့နောက်လိုပင် လာပို့လေ၏။ တင်မောင်ညွန့်က...

“ကြက်ဥနှစ်လုံးကော ဘယ်မလဲ ကိုဘိုးချစ်”

“အခုပဲ ရပါလိမ့်မယ် ကိုကိုကြီး ရေနွေးဆူပါပြီ”

ခါတိုင်း ဣန္ဒြေကြီးသော တင်မောင်ညွန့်သည် ယနေ့အဖို့ မိမိကိုယ်တိုင် ကော်ဖီရည်ထည့် သကြားထည့် နွားနို့ထည့် စသဖြင့် မေရီအတွက်ရော မိမိအတွက်ပါ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ နှစ်ယောက် ပန်းကန်တစ်လုံးစီ ကိုင်ကာ တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက် မော့သောက်ပြီး ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို အနည်းငယ် ထည့်ထားသော ဂျမ်းယိုဖြင့် တို့စားနေကြလေ၏။

“အစားအသောက် အခုကပဲ လေ့ကျင့်တော့မလို့လား ကိုကိုညွန့်”

“ဒါပေါ့ မေရီ အခုက လေ့ကျင့်မှပေါ့။ ဒါမှကျင့်သားကျသွားမှာ”

“တစ်နေ့စာ လူတစ်ယောက် စားသောက်ပုံက ဒါပဲလား။ မေရီတွေ့ဖူးတာကတော့ ဗီတာမင် သန်မာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် တစ်နေ့စာ ယူနစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်၊ မိန်းမအတွက် ယူနစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ဆိုတာ တွက်စားရတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါတွေလဲ မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဗီတာမင် အေ ဘီ စီ ဒီ အီး အထိ။ ယူနစ်ဘယ်လောက်စီ ဆိုတာပါ ဟိုဆရာက ပြောလိုက်ပါတယ်”

၎င်းတို့သည် အစားအသောက်၊ စကားပြောလိုက်၊ ကာဖီသောက်လိုက် ပြုလုပ်နေကြစဉ်။ ကြက်ဥ ၂လုံးရောက်လာသဖြင့် တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ စားကြပြန်လေ၏။

“မေရီပြန်သွားရင် ကိုကိုညွန့် လိုက်ခဲ့ဦးမယ်လား”

“အို ... လိုက်ခဲ့မှာပေါ့။ မေရီ မေရီရဲ့ အိပ်ခန်းကို ဝင်ကြည့်မယ်”

မကြာမီ စားသောက်ပြီးမှ နေရာမှ ထကြလေ၏။ ဦးညွန့်မောင်သည် သားနှင့် ချွေမလောင်း အတော် ပလဲနံပ သင့်နေကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဒေါ်မေမေတင်အား လက်တို့ပြကာ ပီတိ

ဖြစ်နေကြ၏။ လက်ဖက်ရည်ခွန်းသံ ပန်ကန်သံကြားရတည်းက အရေးမကြီးတော့ဟု အောက်မေ့ကြကာ ဧည့်ခန်းတွင် ထွက်ထိုင် နေကြလေ၏။ မေရီနှင့် တင်မောင်ညွန့်သည် လက်ဖက်ရည်ခန်း မှ အပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာကြရာ အနောက်နားရောက်လျှင် တင်မောင်ညွန့်သည် ခေါင်းပြုကြည့်လေ့၏။ ထိုနေရာက ဧည့် ခန်းသို့ လှမ်းမြင်ရ၏။ ဦးညွန့်မောင်မှာလည်း လက်ဖက်ရည်ခန်း သို့ အကဲခပ်နေသူဖြစ်ရာ တင်မောင်ညွန့် ခေါင်းပြုလာသည်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ဆေးလိပ်မော့သောက်ရှုဖွားကာ မိခိုးမှုတ်ထုတ် နေသဖြင့် ဒေါ်မေမေတင်ပင် ပြုံးရယ်နေလေ၏။ တင်မောင်ညွန့် သည် သူ၏ ကိုယ်ကို နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရာ မေရီနှင့် ထိသွား ကာ အင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ မေရီတစ်ယောက်လုံး မမြင်ဘူးလား”

တင်မောင်ညွန့်ကား မေရီနှင့်ထိလိုက်ရသော အရသာကို မခံစားနိုင်။ မေရီလက်ကို ဆွဲကာ နေဦးဟုဆိုပြီး မေရီ၏ အကျိ တွန့်နေသည်ကို ကျော့ဘက်က ဆွဲဆန့်ပေး၏။ ရှေ့တွန့်နေ သည်ကို လက်ချောင်းကလေးအတွင်းသို့ ဖြန့်လျှိုကာ လက်ဖဝါး အပြင်ဘက်ကထားလျက် ဆန့်ပေးနေ၏။ လက်ချောင်းများကွေး ကွေးသွားရာ လက်ခုံသည် မလိုရာကို ထိနေသဖြင့် မေရီက လိုက် ကို ပုတ်ချပြီး ...

“မေရီဘာသာ လုပ်ပါမယ်”

ဟု သူ့ဘာသာ ဆွဲဆန့် ကိုင်ပဝါဖြင့် ပါးကို အသာ ညှိသုတ်။ ဆံပင်နောက်တွဲအစကို စမ်းဖိညှပ်ပြီး နောက်မှ ထွက်ခဲ့ ကြလေ၏။

မေရီကား ဘိုဆန်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့် ပြင်ဆင် ခြင်းကြောင့် မိမိ၏ အဝတ်အစား မူပျက်နေကြောင်း သိရှိကာ ရှက်စိတ်ဝင်လာသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ မဝင်ဘဲ ဧည့်ခန်းအပေါက် မှ...

“ဦးကြီးနဲ့ ကြီးကြီး ပြန်တော့မယ်နော်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ခြေလှမ်းပြင်ရာ၊ မေရီ ရှက်နေမည်စိုး သဖြင့် အေးအေးဟု သံပြိုင်ဆိုလိုက်ကြလေ၏။ တင်မောင်ညွန့် အမူအရာကလဲ မေရီနောက်သို့ လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေရာ သား ကို သူငယ်ချင်းကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလေ့ရှိသော ဦးညွန့် မောင်က...

“ဟေ့ ... တင်မောင်ညွန့် ဘယ်လဲ။ အိမ်မှာ အလုပ်ရှိ သေးတယ်ကွ”

“ဟာ ဖေဖေကလဲ။ မေရီတို့အိမ် သွားဦးမယ်။ ဒီတနင်္ဂနွေ နေ့ကလေး အားတဲ့ဟာပဲ”

ဟု ပြန်လှည့် မကြည့်ပဲ မေရီနောက်သို့ ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်သွားလေ၏။ မေရီသည် ဆင်ဝင်အလွန်တွင် ရပ် ထားသော မီးခိုးရောင် ကားပေါ်သို့ ရှေ့ကတက်ထိုင်ကာ သော့ ဖြင့် ကားဆီပေါက်ဖွင့်နေစဉ်၊ တင်မောင်ညွန့်သည် ဘေးကယှဉ်

၍ထိုင်လေ၏။ မေရီသည် ဘယ်ခြေတစ်ဘက်ဖြင့် ခလုတ်တစ်ကို နှိပ်စက်နှိုးကာ လက်ကိုင်ဘီးကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ် မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားရာ၊ ၁၀ မီးနစ်အတွင်း ပြည်လမ်း နေအိမ် ဆင်ဝင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဝင်ပေါက်မှ မီးခိုးရောင်ကား ဝင်လာကတည်းက ဦးထွေး မောင်သည် အမှိုက်သရိုက်များ ရှင်းလင်းထားပြီးဖြစ်ရာ၊ အစေ ခံတန်းလျားဘေးရှိ ကြိုးခုတင်ခုပေါ်တွင် တမာဂူဆေးအိုးမှိန်းနေ သော ဒရဝမ်မှအပ လူတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ချေ။ ဦးထွေး မောင်သည် စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဟန်လုပ်ကြည့်၏။ ဒေါ်သင်း ကြူသည် သတိပဋ္ဌာန်စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ပါဠိပါဠိသား အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့်တကွ အသံထွက် ဖတ်ရှုနေ၏။ တင်မောင် ညွန့်ကား လူကြီးများကို မြင်သဖြင့် ခြေလှမ်းတွန့်နေရာ မေရီ က...

“လာလာ ကိုကိုညွန့်။ မေရီအခန်းကို ကြည့်မယ်ဆို”

ဟု လက်ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် နောက်ကပါ၍ သွားလေ၏။ မေရီ၏ အိပ်ခန်းကား အပေါ်ထပ်တွင် ရှိရာ၊ အကျယ် ၄ ပေခန့်၊ ဗျက် ၁၀ လက်မခန့်ရှိသော ၂ ဆစ်ချိုးလှေကားကြီးမှ တက်၍ သွားကြလေ၏။ လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးသို့ ရောက်ရှိသွားသော အခါ တင်မောင်ညွန့်သည် ဧည့်ခန်းသို့ ငုံ့ကြည့်၏။ လျှင်မြန်စွာ စာအုပ်နှင့် လွမ်းလိုက်သောကြောင့် ပြုံး၍ကျေနပ်နေသော ဦး ထွေးမောင်၏ မျက်နှာကို မမြင်ရခြင်းဖြစ်၏။ အောက်တစ်ဝက်

ဆေးဖြူများသုတ်ထား၍ အပေါ်တစ်ဝက်တွင် ဖြုတ်ထနေသော မှန်များ တပဆင်ထားသည့် အခန်းနံရံများနှင့် အခန်း ၄ ခန်းရှိ သည့်အနက် အနောက်မြောက်ထောင့် အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား လေ၏။

အခန်းကား အတော်ကျယ်ဝန်းလျက် မိန်းမအသုံး အဆောင် မှန်ဘီရို သနပ်ခါးလိမ်ရာ နေရာများပါ အခန်းထဲတွင် အဆင်သင့် ရှိလေ၏။

ပြတင်းတံခါးများမှာ သံတိုင်များ မရှိချေ။ အဖြူစင်းချော ကလက်ရောင် အကွက်။ ခန်းဆီးပါးများ။ တပ်ဆင်ထား၏။ အခန်း၏ အရှေ့မြောက်ထောင့် သပြေရောင် ဘင်္ဂါလီဆေးသုတ် ကျွန်းခုတင် တစ်လုံးရှိ၏။ လက် ၄ လုံးခန့်ထူသော မွေ့ရာ၊ ပေါ် ပလင် အပြာရင့်နှင့် ချုပ်ထားသော ခေါင်းအုံး၊ ပိတ်ဖြူဖုံးကာ နှစ်လုံးဆင့်ထား၏။ အချင်း ၁၀ လက်မခန့်ရှိ အရှည် ၃ ပေခွဲခန့် မွေ့ရာလုံးတစ်လုံးသည် ခုတင်အလယ်တွင် ကန့်လန့်ဖြစ်နေ၏။

တင်မောင်ညွန့်သည် မွေ့ရာလုံးကို ဖယ်ကာ ခုတင်ပေါ် သို့ တက်အိပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မွေ့ရာလုံးကို သူ၏ ရင်နှင့် ရှေ့သို့ချကာ ပေါင်တစ်ဖက်ခွတင်ရင်း သူ့အိမ်တွင် မေရီပြုမှု သကဲ့သို့ ပြုမှုနေ၏။

“နောက်ခြောက်လကြာရင် ဒီအလုံးနေရာ ဘယ်သူရောက် မလဲ”

“မေရီ ရောက်မှာပေါ့”

ဘိလပ်ပြန်တစ်ဦးနှင့် ဘိုဆန်သူမိန်းမပျိုတို့ကား အခန်း တစ်ခုအတွင်း တွေ့၍နေကြလေပြီ။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကလေး ငယ်ကလေးများကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်ခြင်းမရှိ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော ဆိုနေကြ၏။ တင်မောင်ညွန့်မေးသော စကားကို မြန်မာဆန် သော မိန်းမလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါက အို ... ဘယ့်နှာ မေးတာလဲ။ ရှက်စရာကြီးဟု တင်မောင်ညွန့်ကျောက်ကို အသာထု ကာ၊ ညညနေမိဖြစ်၏။ မေရီကား ထိုသို့အမူအရာ မရှိ။ ယခု ကြောင်းလမ်းထား ခြောက်လကြာ၍ လက်ထပ်ပြီးပြီးလျှင် ဤကဲ့ သို့ပင် နေမည်ဟု တွေးတောပြီးဖြစ်၍ အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ထိုင်လေ ဘာကို ရပ်ကြည့်နေတာလဲ”

တင်မောင်ညွန့်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ သူ၏လက် ယာ ဘေးတစ်နေရာကို ပုတ်၍ပြရာ မေရီသည် ဘေးသို့ယှဉ်ထိုင် ချလိုက်ရင်း...

“ဘာလဲ ... ကိုကိုညွန့် ကလဲ့စားချေတာလား”

“ဒါပေါ့”

ဟုဆိုကာ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ လည်ပင်းကို ဖက် ကာ မေရီ၏ ပါးပြင်ကလေးကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် မွှေးလေ၏။ ထိုနှင့် အားမရသဖြင့် တင်မောင်ညွန့်ကား တစ်ဆင့်ကဲတက်လို သော စိတ်များပင် ပေါ်ပေါက်နေ၏။ သို့ရာတွင် မေရီ၏ ကာယ ဗလကို မိမိနိုင်နင်းမည် မဟုတ်သည့်အပြင်

မေရီကိုယ်တိုင်က ပြတ်ပြတ်သားသားလည်း သတိပေးထားသောကြောင့် ချဉ်ရဲမပြေ သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မေရီတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုးကြည့် နေရာ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်၏ မေးစွေကိုလှုပ်ရမ်းပြီး...

“ကိုကိုညွန့် ခဏနေရစ်ဦးနော်”

ဟုဆိုကာ ခုတင်မှ ခုန်ဆင်းလေ၏။ မေရီသည် အဝတ် ဘီရိုကြီးရှိရာသို့ ထသွားပြီးလျှင် ဇာဘော်လီတစ်ခုကို ယူခဲ့ကာ တင်မောင်ညွန့်အား ပြလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ဇာဘော်လီ ကို အတွင်းအပြင် လှန်လှောကြည့်လေ၏။ အပြင်မှ ထပ်တွန့် ချုပ်ထား၍ အလယ်က အပြင်သို့ ခပ်ဖောင်းဖောင်း ဖြစ်နေ၏။ အတွင်းတွင် ပိတ်အထူတစ်ထပ်မှာလည်း မေရီရင်သားအချိုး အစားနှင့် အံကိုက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အင်္ကျီပါးအပေါ် က မပါစေကာမူ အတော်လုံခြုံ၏။

“မိန်းမတိုင်း မေရီလို ဝတ်ကြသလား မေရီ”

“တစ်ချို့တော့လဲ အတွင်းတစ်ထပ် ပါပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဖောင်းပြီး မထားတော့ ဘရက်စ်စည်းထားသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ တစ်ချို့လဲ အတွင်းထပ်မပါ၊ စည်းလဲ စည်းမထားတော့ ကုန်း လိုက် ကွလိုက်ရင် အမြင်ဆိုးတာပေါ့ ကိုကိုညွန့်ရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဟိုဆောင်းပါးရှင်က အဲဒါတွေ မြင်ပြီး ရေးထား နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အကုန်သိမ်းကြိုးရေး

တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ပြုပြင်စရာ အကြံဉာဏ်ပေးစရာနဲ့ ရေးဖို့သင့်တာပေါ့။ ဒီလို ဝတ်ဆင်တာဟာ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ ဗျူးတီးကားလ်များကို သေသေချာချာ မြင်နိုင်တာပေါ့။ လက်မောင်းအိုး၊ လက်ပင်းအောက်၊ ရင်ပတ်အသားပြည့်မပြည့်။ အခုကာလ မိန်းမရွေးကြတာက မျက်နှာအလှတစ်ခုထဲ ကြည့်ရွေးကြတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မေရီ၊ ဒါကြောင့်လဲ ကလေးမွေးရင် နို့ဘူးဝယ်ရ ဆရာဝန်ခေါ်ရ ဆေးပုလင်းတွေ ထောင်ထားရနဲ့ ဖြစ်နေကြတာပဲ”

“ကဲ ကဲ အခု မေရီ အကျိပါး ဝတ်ထားတာကို ကိုကိုညွန့် သဘောတူပြီပေါ့”

“ရက်(စ်)။ အစက ကိုကိုညွန့် အကြောင်းမှန် မသိပဲ။ မေရီအတွက် ဆောင်းပါးကူးရေးပေးရင်း အကောင်းဘက်က လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ မြန်မာမိန်းကလေးတွေရဲ့ ခေတ်မီ အဝတ်အစားပဲ။ ကိုကိုညွန့်အရင်က ပင်နီ၊ ပင်ဖြူ ဝတ်လာတာပေါ့။ ဘိလပ်နေလာတော့ ဘောင်းဘီဝတ်ထားတာ နှစ်သက်သလို ဖြစ်လာတာပဲ”

မုန်းအပြစ် ချစ်အကျိုး မြတ်နိုးမှသဒ္ဒါ ညှာတာမှသနား
ဟူ၏သို့ တင်မောင်ညွန့်မှာ မေရီအပေါ်တွင် မေတ္တာမိုးရွာကာ ကရုဏာရေလောင်းနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် မေရီပြုမူသမျှ အကောင်း

ချည်းဟု မှတ်ထင်နေလေတော့၏။

မေရီမျက်နှာကလေးကို ရှု၍မဝ။ မေရီ၏ အချိုးအစားကျ
သော တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်၍အားမရနိုင်သော ဘဝသို့ ရောက်
ရှိနေ၏။

မေရီကား ဘော်လီအင်္ကျီကို ယူသွားကာ ဘီရိုထဲသို့ သွား
ထည့်လေ၏။ တစ်ဖန် တင်မောင်ညွန့်ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်လာကာ

“ကိုကိုညွန့် ရေချိုးဦးမလား။ မေရီတော့ ရေချိုးချင်လှပြီ”

“ချိုးလေ ... ကိုကိုညွန့် မချိုးချင်တော့ပါဘူး မေရီ”

တစ်ဖန် တင်မောင်ညွန့်ဘေးတွင် ယှဉ်၍ထိုင်လိုက်ကာ
တင်မောင်ညွန့်အား ကရုဏာ သက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့်
ကြည့်ရှုရင်း...

“မေရီ ဒီလောက် အင်ဒီးစင့် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်
မှတ်နေလား။ ကိုကိုညွန့်ရှေ့မှာမို့သာ ချစ်တဲ့သူရှေ့မှာပဲ ဆိုပြီး
လုပ်နေတာပဲ။ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဆိုရင် အခန်းထဲဘယ်မှာဝင်
ရမလဲ ကန်ထုတ်လိုက်မှာပေါ့”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ အဖြေစကားကလေးကို
အတော်ကျေနပ်သွား၏။ ထိုသို့ ကျေနပ်ကြောင်း မေရီ၏ လည်
ပင်းကိုဖက်ကာ ပါးပြင်ကလေးကို အထပ်ထပ်မွှေးခြင်းဖြင့် သက်
သေခံ ပြလိုက်လေ၏။

“မေရီရဲ့ ရေချိုးခန်းက လုံရဲ့လား မေရီ”

စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မေးပြန်၏။

“လုံတာမှ အခန်းတံခါးပိတ်လိုက်ရင် တစ်ခါတစ်လေ မီး ဖွင့်ရတယ်။ အလင်းရောင်များမှ မှုန်းထားတဲ့ မှန်ပြတင်းကအလင်း ရောင်ရတာပဲ။ ဒီလိုရေချိုးရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ရေချိုးခွက် ကြီးထဲ ဇိမ်နဲ့ထိုင်၊ ဂျိုးညှော်ထင်သလို ပွတ်တိုက်ချိုးရတာပေါ့။ ရေဘုံဘိုင်မှာ ထမီရင်ရှားနဲ့ ချိုးကြတဲ့ သူတွေ ဘယ်မှာ ချေးစင် အောင် တွန်းနိုင်ကြမလဲနော် ကိုကိုညွန့်။”

“ကဲ... ကဲ မေရီ။ သွား ... သွား ရေချိုးချည်လေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်၏ ပါးပြင် ကို ခပ်သုတ်သုတ် ၂ ခါ၊ ၃ ခါ နန်းရှုပ်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ မိမိသည် လူကြီးလူကောင်း ဝတ်လုံ တော်ရ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အတက်တုန်းကလည်း လူကြီးများ အား နှုတ်မဆက်မိ။ ယခုလဲ အခန်းထဲနေခဲ့လျှင် ကောင်းမည် မဟုတ်ဟု အောက်မေ့ကာ နေရာမှထပြီးလျှင် မေရီမှန်တင်ခုံတွင် အဆီပြန်နေသော မျက်နှာများ၊ ရှုပ်ပွနေသော ဘိုကေများကို ပြု ပြင်ပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ ဦးထွေးမောင်တို့ ကား အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းတွင်ပင် ရှိကြရာ တင်မောင်ညွန့်သည် မျက်နှာပူပူ မရဲတရဲနှင့် ဆိုဖာတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက် ကာ...

“မေရီရယ် အတင်းပဲ။ သူ့ကို အိမ်အပေါ်ထပ် လိုက် ကြည့်ရမယ် ဆိုတာနဲ့ အတက်တုန်းက နှုတ်တောင် မဆက်ခဲ့

ရဘူး”

ဟု အရှက်ပြေ ပြောလေ၏။ မိမိတို့ခင်းထားသော ဇာတ်လမ်းကလေး အတော်ပင် အောင်မြင်နေပြီကို သိရသော ဦးထွေးမောင်သည် တင်မောင်ညွန့်အား ပြုံးလှည့်ကြည့်ကာ...

“ဟုတ်တယ်ကွယ် မေရီကပြောတယ်။ ဦးကြီးနဲ့ ကြီးကြီးသားဆိုပြီး လူစိမ်းလို့ နေရင် မကောင်းဘူး။ ထဲဝင်ပြင်ထွက် အိမ်တွင်းလူလို ဒက်ဒီတို့က လုပ်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောနေရှာတာပဲ”

ဦးထွေးမောင်အား မေရီ ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါမှ မပြောဘူးချေ။ တင်မောင်ညွန့်မျက်နှာသည် မီးဖိုချောင်တွင် ခိုးစားလာသော ကြောင်အမူအရာကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် အရှက်ပြေနေရဲစေရန် ဖာထေးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးထွေးမောင်က ထိုသို့မပြောလျှင်လည်း တင်မောင်ညွန့်သည် စကားဆက်စရာ ရှိမည်မဟုတ်။ ဦးထွေးမောင် စကားကြောင့် တင်မောင်ညွန့်မျက်နှာ အဆင်ပြေသွား၏။ ဦးထွေးမောင်ကပင် ပြုံးကြည့်လိုက်ကာ...

“တော်တော်စုံအောင် ပြလိုက်ကဲ့လား”

“မပြပါဘူး ခင်ဗျာ”

တင်မောင်ညွန့်သည် သူတွေ့ချင်ရာ တွေးနေရာက ရုတ်တရက် စကားမှား ပြောမိပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား၏။ တစ်ဖန် ဣန္ဒြေဆည်လုက်ပြီး...

“ပြပါတယ်။ ပြပါတယ်။ သူ့အခန်း အနေအထား။ ဒီပြင် အခန်းအနေအထား။ ဘုရားစင်ထားပုံ။ သူ့ဘိုဆန်ပေမယ့်

ဘုရား ကြည်ညိုပုံတွေရော”

ဒီပြင်အခန်းတွေထဲ ဘာတွေရှိသလဲကွဲ့ဟု ဦးထွေးမောင် ကဖြတ်မေးလိုက်လျှင် တင်မောင်ညွန့်သည် ဖြေတတ်မည်မဟုတ် ချေ။ လမ်းကူးရင် ဘုရားစင်မြင်ခဲ့၍သာ ဘုရားစင်အကြောင်း ထည့်သွင်း ပြောဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ငယ်ရာက ကြီးလာသော ဦးထွေးမောင်သည် သမက် လောင်း ရှက်သွားမည့်စကားများကို ဆက်၍ မပြောဘဲ ဆေးပြင်း လိပ်ကြီး ရှာဖွေနေ၏။

တင်မောင်ညွန့်သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းနေခြင်းသည် အတော်ကံကောင်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အကယ်၍ မေရီ၏အခန်း ထဲတွင်သာရှိက ချက်အထိ လုံးကွင်းချဝတ်ကာ ထင်သလို သနပ် ခါးလိမ်းနေသော မေရီကို တွေ့ရမည် ဖြစ်လေ၏။ မေရီကား ရှေးအခါက အမွှေးအကြိုင်များ တော်ရုံသင်ရုံသာ သုံးစွဲလိမ်းကြံ သူဖြစ်ရာ ဤနေ့အဖို့ သနပ်ခါးဖွေးနေ၏။ ပေါင်ဒါနဲ့ ပိုမိုသင်းကြိုင် နေ၏။ ရေမွှေးအကောင်းစားနှင့် ရောနှောလိမ်းကြံခြင်းဖြစ်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံး မွှေးကြိုင်၍ နေလေ၏။

“ဟေး... ကိုကိုညွန့် ဘယ်ဆင်းသွားတာလဲ။ လာလေ အပေါ်ကို”

မေရီသည် သနပ်ခါးလိမ်း ဘော်လီဝတ်ပြီး အပေါ်အကျိ လျှိုဝတ်ကာ အသီးမတပ်သေးပဲ။ လက်တစ်ဘက်နှင့် ထိန်းပြီး လှေကားခုလတ်က ငုံ့ကြည့်လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ၊ တင် မောင်ညွန့်သည် လူကြီးများအား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့ဘဲ

လှေကားထိပ်အထိ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

“ငါ့သမီးမှ ရှင်းတယ်။ ဘာဖြစ်သလဲ။ ကြိုက်လဲပြောင် ပြောင်ပေါ့။ မင်းအပျိုတုန်းကဖြင့် နူးလိုက်ရတာ လူကို ဖတ်ဖတ် မောလို့”

“အို ... တော်ပါ။ ဘာများ သူငယ်ပြန်နေတာလဲ”

ဟု ဒေါ်သင်းကြူသည် ဦးထွေးမောင်၏ ပေါင်ကို လှမ်း ထုလိုက်လေ၏။

မေရီသည် တင်မောင်ညွန့် တက်လာသည်အထိ စောင့် ဆိုင်းနေရာ၊ တင်မောင်ညွန့်ရောက်လာလျှင် တင်မောင်ညွန့်၏ လည်ပင်းကို ဖက်ပြီး သူ၏အခန်းထဲအထိ စုံတွဲလျှောက်လာကြ လေ၏။ အခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် ထိုင်စရာတွင် မထိုင်ကြသေး ဘဲ မှန်တင်ခုံရှေ့အထိ နှစ်မျက်နှာချင်း ယှဉ်လိုက်ကာ...

“မေရီချောရဲ့လား ကိုကိုညွန့်”

“ချောပါတယ်ဗျာ။ **ခြင်ချော်လဲ** လို့တောင် ဘွဲ့ပေးဦးရ ဦးမယ်”

“မေရီကချောလွန်းတော့။ မေရီရဲ့ ပါးကလေးပေါ် ခြင် ကောင် နားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ချော်ချော်ပြီး လဲနေလို့ **ခြင်ချော်လဲ**လို့ ပြောတာပေါ့”

“လူကို မြှောက်နေပြန်ပါပြီ။ နည်းနည်းတော့ ချောတာ ပေါ့။ မေရီက မျက်နှာချောတာကို ဂုဏ်မယူပါဘူး။ ဗျူတီး ကားလ်ချားလ်ကို ဂုဏ်မယူနေတာပါ။ မေရီတို့ ကလေးမွေးရင်

သိပ်ချောမှပဲနော်”

“ဟော... ကြည့်စမ်း။ ဒါတွေ သူနားလည်နေပြီ”

“မေရီ ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ နားလည်တာပေါ့။ ၁၃-
၄ နှစ်ကတည်းက ဆရာမက အကုန်ပြောပြတယ်။ **မင်စ်တ်ရှုယေး**
ရှင်း (Menstrua tion) အကြောင်းတွေ စုံလို့”

“ဘာတွေ ပြောသေးလဲ”

တင်မောင်ညွန့်သည် အချင်းအချန်မရှိ ပြောနေသော
မေရီကိုကြည့်ကာ ဘုခပ်ကျကျ မေးလိုက်၏။

“ဒီပြင် ပြောတာတွေကတော့ မဲရေ(ချ်)လုပ်ပြီးမှ ပြောပြ
မယ်။ လာ ခုတင်ပေါ် သွားထိုင်ကြမယ်”

ဟု ခုတင်ဆီသို့ လာခဲ့ကြကာ ထိုင်ကြပြန်၏။

အခန်း (၈)

ခုတင်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်ဘက် တစ်ယောက်စောင်း ထိုင်ကြခြင်းဖြင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုဖြစ်နေကြရာ တင်မောင် ညွန့်သည် အမွှေးအကြိုင် သင်းပျံ့ပျံ့အနံ့များ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင် သဖြင့် မေရီ၏ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို မြန်မာမွှေး မွှေးပြန်လေ၏။

“အို ... သနပ်ခါးတွေ ကွာကျကုန်တော့မှာပဲ။ နေပါဦး မေရီ အကျီသီးတွေ တပ်ဦးမယ်”

ဟု ဆိုမှ တင်မောင်ညွန့်သည် လောကွတ်ကောင်းကောင်း နှင့် အကျီအသီးများ ကူညီတပ်ပေးနေလေ၏။ မေရီမှာ ရေညှိ ရောင် ဂျောဂျက်လုံချည်ပျော့၊ ပိတ်ပါးအကျီ၊ ရောင်နောက်တွဲ ထုံးနှင့်ဖြစ်ရာ၊ နဖူး ၃ ပုံ ၁ ပုံခန့် အပေါ်ရှိ ဆံပင်များ ကောက် ထား၏။ ဆံပင်ကို ဘီးမခံဘဲ နောက်တွဲထုံးထားရာ ငယ်ရုပ်ငယ် သွေးနှင့် အထူးကြည့်ရှုတင့်တယ်နေလေ၏။ တင်မောင်ညွန့် သည် မေရီ၏ ပေါင်တံတစ်ဘက်ပေါ်သို့ သူ၏ လက်တစ်ဘက်

တင်လိုက်ကာ လျှောက်သတ်နေရင်း ...

“ဒါထက် ဘယ်တော့ အင်ဂျင်္ဂျီ လုပ်မလဲ မေရီ”

“ကိုကိုညွန့်သဘောပေါ့ နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်နေကြပြီ ဟာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကနေ့ည ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပင်ရမှာပဲ”

“တစ်ခုတော့ သတိပြုရလိမ့်မယ်၊ ခြောက်လလောက် မေရီ ဆိုင်းဖို့ ပြောထားတာက အချစ်ဆိုတာ တွေ့တုန်း ချစ်စ ခင်စ အမှုအရာက တစ်မျိုး၊ အချစ်ရေးဝလို့ ကြာလာတော့ တစ် မျိုး ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ဆရာမကြီး ပြောဖူးတယ်။ ခြောက်လ လောက် အကဲခပ်ကြည့်ကြရင် တာရှည်အတူနေနိုင် မနေနိုင်သိ ရမှာပဲတဲ့”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာ သဘောမကျစရာရှိလဲ။ ကိုကိုညွန့်တော့ မေရီကို အပြစ် တစ်ခုမှ မမြင်ဘူး။

“မေရီကလဲ ကိုကိုညွန့်ကို မမြင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု မမြင်ကြတာက ချစ်စ၊ ခင်စ ရှိသေးတာကိုး။ လူတိုင်း ဖရီးဒန်း ရရမယ် မဟုတ်လား၊ ဥပမာ ကိုကိုညွန့် ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်။ မေရီ ဘာလုပ်ချင်သလဲ လွတ်လွတ် လပ်လပ် လုပ်ခွင့်ပေးရမယ်။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မချုပ်ချယ်ရဘူး။ ဒါတွေ အရေးကြီးတာပဲ”

“အကျိုးဖျက်စီးမှုနဲ့ မပတ်သက်ရင် ဘာချုပ်ချယ်စရာ

ရှိသလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မေရီနဲ့ ကိုကိုညွန့် ကွဲဖို့ မရှိပါဘူး”

ထိုအခိုက် မော်တော်ကား ဘယ်ထရီဟွန်းသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တဂျီဂျီနှင့် အသံတစ်ခု တိုက်အပေါ်ထပ် အလယ်ခန်းဆီမှ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ထိုအချက်ပေး လျှပ်စစ်ကြိုးသွယ်အသံမှာ အပေါ်ထပ်ရှိသူအား အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာရန် သတိပေးသောအရာဖြစ်၏။ မေရီသည် နေရာမှ ထရပ်ကာ...

“ဘယ်သူများ လာနေပါလိမ့်။ အောက်က ခေါ်နေပြီ။ ကိုကိုညွန့် ခဏနေရစ်ဦးနော်”

မေရီထွက်ခွာ သွားလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ မေရီ၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ခြင်ထောင်မိုးကို မော့ကြည့်ကာ အချစ်စမြို့ပြန်နေ၏။ ရည်းစား ၂ ယောက်အထိ စာပေစား ယူလုပ်ဖူး၏။ လူချင်းတစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး။ ပရိယာယ်မရှိ။ လက်နှေးခြင်းကြောင့် သူများလက်ထဲပါသွား၏။ မေရီကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မဟုတ်သဖြင့် ခဏမျှစိတ်ကို ထိခိုက်သော်လည်း ကြာရှည်မလွမ်းချေ။ ခုနေခါများ မေရီ သူများလက်ထဲ ပါသွားရင် ဘာရမလဲ လိုက်မှာပေါ့ဟု ကိုယ်အတွေးနှင့် ကိုယ် ရန်ဖြစ်နေလေ၏။ မေရီကား ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသော်လည်း ပြန်တက်မလာချေ။ ယခင်အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် နေရာမှထကာ အောက်သို့ ဆင်းလေ၏။ လှေကားခုလတ်မှ ငုံ့လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ

ဧည့်ခန်းတွင် ကပြားမကလေး တစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။

ဧည့်ခန်းတွင် လူကြီး ၂ ယောက် မရှိကြတော့ချေ။ ဦးထွေး မောင်သည် ပန်းခြံထဲတွင် မာလီကုလားအား ပန်းပင်များကို ကပ် ကျေးကြီးတစ်စင်းနှင့် အညှိခိုင်းနေ၍ ဒေါ်သင်းကြူမှာ မီးဖိုချောင် တွင် အစေခံများနှင့် စီမံနေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် အောက်သို့ ဆင်းလာရာ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်လျှင် ကိုကိုညွန့် ဒီကိုဟု မေရီက လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မေရီ သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်...

“ပဂ္ဂီ ဟောဒါ မေရီနှင့် မကြာခင် အင်ဂျေလ် လုပ်မယ့် ဝတ်လုံ တင်မောင်ညွန့်ဆိုတာ”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ ထိုသို့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးမှ တင်မောင်ညွန့် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ ပေါင်ဒါများကပ်နေ သဖြင့် မေရီက နှာခေါင်းကို ပဂ္ဂီမမြင်အောင် ပွတ်၍ပြလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် နှာခေါင်းကို ချွေးသုတ်သလို လက်ကိုင်ပဝါ နှင့် ပွတ်လိုက်စဉ် မေရီမှာလည်း သတိရလာသည့်ဟန်နှင့် သူ၏ ပါးပြင်ကလေးကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ ရမ်းဆပြီး ပေါင်ဒါညှိနေလေ ၏။ မေရီမှာ မကြာခင် မေရီနှင့်ကြောင်းလမ်းမည့်သူဟု အရေး မကြီးသလို ပြောလိုက်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ မိန်း ကလေး တစ်ယောက်ရှေ့တွင် ဖြစ်သဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ် သွားရာက ဣန္ဒြေဆယ်လိုက် ရလေ၏။

“ကိုကိုညွန့် ကနေ့ဘောပွဲကောင်းမယ်။ လိုက်မလား”

“ဝါသနာတော့ မပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မေရီပါရင် လိုက်ရ

မှာပေါ့”

“မေရီလဲ စိတ်မကူးထားပါဘူး။ ပဂ္ဂီလာခေါ်တာနဲ့ လိုက်ချင်သွားတာပဲ”

အချိန်က ၄ နာရီနီးပါးမျှရှိသေး၏။ နာရီဝက်ခန့် စကားပြောဆိုကြပြီးနောက် ဒရိုင်ဘာကို မော်တော်ကား တုတ်စေကာ ဘောပွဲသို့ ထွက်ရန် ပြင်ကြလေ၏။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားဆင်ဝင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် တံခါးဖွင့်စောင့်နေရာ မေရီက တင်မောင်ညွန့်တင်ပါးကို တွန်းရင်း...

“ကဲ... ကိုကိုညွန့် အရင်တက်”

ဟု ဆိုပြီး တင်မောင်ညွန့် တက်သောအခါ သူကနောက်ကတက်၏။ ပဂ္ဂီကနောက်ဆုံးမှတက်ကာ ၃ ယောက်သား ကားနောက်ပိုင်းတွင် ထိုင်မိကြလျှင် စက်နှိုးထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဘောလုံးပွဲ ဂရင်းစတင်းတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်နေကြရာ၊ တင်မောင်ညွန့်မှာ ဘောလုံးပွဲတွင် စိတ်မပါချေ။ ၅ နာရီသာသာတွင် ဘောလုံးပွဲ စတင်ကစားရာ ပဂ္ဂီမှာ ကပ်စတန်က ရှေ့သို့ ယူပြေးတိုင်း ဩဘာပေးနေလေ၏။ မေရီမှာကား ဘယ်ဘက်မှ အားမပေးဘဲ ဣန္ဒြေရရ ကြည့်ရှုနေရာ ဘောလုံးဝါသနာအိုး ဝတ်လုံ၊ တရားသူကြီးအချို့လည်း လာရောက်အားပေးကြသဖြင့် ဝေးဝေးနေသူများက တင်မောင်ညွန့်နှင့် မေရီအား မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်ကြ၍ အသံမီရာတွင် ရှိသူများကမူ တင်မောင်ညွန့်အားလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား ဘောပွဲကောင်း တစ်နာရီအချိန်ကို ပျင်းရိစွာနှင့် ကုန်လွန်စေပြီးနောက်

ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတွင် မေရီက ...

“ကိုကိုညွန့် အိမ်ကို လိုက်မလား”

“မလိုက်တော့ဘူး မေရီ။ အိမ်မှာပဲ နေရစ်မယ်”

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ နေရစ်။ နက်ဖြန် အလုပ်ခန်းကို မေရီလာ ခဲ့မယ် ဟုပြောကာ ချာချိလ်လမ်းသို့ ဒရိုင်ဘာအား လှည့်ဝင်စေ ပြီးနောက် တင်မောင်ညွန့်အား ချထားခဲ့ကာ ချက်ချင်းလိုပင် နှုတ် ဆက်ထွက်ခွာ သွားကြလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ၇ နာရီထိုးခါနီးတွင် ဖခင်ကြီးဆီ သို့ ကပ်လေ၏။

“ဖေဖေ...”

ဟု မရဲတရဲ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ တင်မောင်ညွန့်။ သား ဒီလိုသွားနေတာ ဖေဖေ ဘာမှ အပြစ် မတင်ပါဘူး။ ဒါမှ လူပျိုယောက်ျားနဲ့ တူတော့ မပေါ့ကွဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မေရီနဲ့ ကျွန်တော် ချစ်နေကြတဲ့ အကြောင်းပြောမလို့။ ကျွန်တို့ ချစ်နေကြပြီ ဖေဖေ”

“ဟာ ... ဆန်းတာလိုက်လို့ကွာ။ သူ့ဒက်ဒီနဲ့ ဖေဖေ သူငယ်ချင်းပဲဟာ။ မင်းတို့ မောင်နှမလို့ ချစ်ရမှာပေါ့ကွဲ့”

ဦးညွန့်မောင်သည် ရှုတည်တည်နှင့် ပြောဆိုနေသဖြင့် တင်မောင်ညွန့်မှာ သူ့အား ပြောင်နေသည်ဟု မထင်နေချေ။ စင်စစ်ကား ဦးညွန့်မောင်သည် သား၏ဇာတ်လမ်းကို သိပြီးဖြစ်၍

လှိုမ့်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဒီလို မောင်နှမ ချစ်တာပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ လက်ထပ်ရအောင် ချစ်နေတာကို ပြောပြတာ”

ဦးညွန့်မောင်သည် မျက်လုံးပြူးကာ အံ့အားသင့်သော အမူအရာနှင့် ...

“ဟေ့ ... ဒီလိုချစ်နေကြတယ်။ မြန်လှချည့်လား သားရယ်။ မင်းတို့တွေကြတာ တနင်္ဂနွေ ၂ ပတ်လောက်ရှိပါသေးလားကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ။ အဲဒါ အရင်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားဖို့လဲ တိုင်ပင်ပြီးပြီ”

“ဟာ ... ငါ့လခွေး။ မင်းဟာက လူကြီးမိဘလဲ မတိုင်ပင်ဘဲကိုးကွ။ တယ်လို့ ခက်တဲ့ သားကို။ ဒီမယ် (အသံနှိမ့်လာကာ) သူငယ်ချင်း သမီးရယ်လို့ ဖေဖေက အလိုက်အထိုက် မြှောက်ပေးနေတာ။ မင့်ဟာမကလေးက အင်္ကျီပါးဝတ်၊ ဘိုဆန်ဆန်ခပ်ကြွကြွ၊ ခြင်ခပ်လိုခပ်နဲ့ ဖေဖေတော့ သဘောမကျပါဘူး သားရယ်။ ဟေ့ ... မေမေတင်ရေ လာဦးဟေ့ခဏ”

ဟု ဦးညွန့်မောင်သည် လက်ဟန်ချေဟန်နှင့် အိုင်တင်ပါ ပါ ပြောဆိုနေရာ၊ တင်မောင်ညွန့်သည် မျက်နှာပျက်၍ သွားလေ၏။ ဒေါ်မေမေတင်သည် ချက်ချင်းလို ရောက်ရှိလာကာ ဦးမောင်ညွန့်ဘေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင် ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ရာ၊ ဦးညွန့်မောင်သည် ဒေါ်မေမေတင်၏ပေါင်ကို အသာကုပ်ပြီး ဣန္ဒြေ

မပျက်ဘဲ ရှုတည်တည်နှင့်ပင်...

“ကဲ ... မင်းသားလုပ်ပုံ ကောင်းသေးသလား။ ငါက မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလို ခင်နေကြတယ်မှတ်တာ။ အခုတော့ မင်း သားတော်မောင်က လက်ထက်ဖို့ထိအောင် မေရီနဲ့ကတိထားခဲ့ပြီ တဲ့။ ငါ့တော့ စိတ်ညစ်တာပါပဲကွာ။ ဒီကောင်မလေးက ဆောင့် ကြွားကြွားနဲ့ဟာ ကဲပါသားရယ် မင်းအိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ် ဆိုတာ ဖေဖေသိပါတယ်။ မင်းနဲ့တော်တာ ဖေဖေတို့ မှန်းထား တာရှိတယ်။ မေရီထက် ရုပ်လဲချောတယ်။ သူ့မိဘများက ပစ္စည်း လဲချမ်းသာတယ်။ ပညာကဆို ဘီ-အေ-ဘီ-အီး-ဒီ အောင်ပြီး ကွဲ့”

“မေရီကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော်မလိုချင်ဘူး ဖေဖေ”
တင်မောင်ညွန့်သည် မိမိ၏မိဘများ စိတ်တူလိမ့်မည်ထင် ခဲ့ရာ ဖခင်ကြီးက ကန့်ကွက်စကားပြောကြားနေသဖြင့် နေရာမှ ထလေ၏။

ထိုအခါ ဦးညွန့်မောင်က...

“ဟေ့... ဘယ်လဲ။ နေပါဦး သားရဲ့။ ဖေဖေက အဖြစ် ပြောတာပါ။ သားချစ်ခင်နေရင် သဘောတူရမှာပေါ့ကွဲ့”

“ဟာဗျာ မိဘသဘောမတူချင်ပဲနဲ့ တူရတော့ ဘယ်ကောင်း တော့မှာလဲ”

ဟဲ့ ... လူလေး။ မင့်အဖေ အလကား နောက်နေတာ။

သူ သဘောတူလိုက်တာမှ တစ်ပိုင်းသေနေပြီ သိရဲ့လား”

ဒေါ်မေမေတင်သည် မနေနိုင်တော့သဖြင့် ပြောလိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည် ပြုံးရွှင်၍ လာလေ၏။ ဦးညွန့်မောင်လည်း ပြုံးရယ်ကာ သား၏ပေါင်ကို လှမ်းပုတ်ရင်း...

“အလကား ဖေဖေက သားရဲ့စိတ်ကို စမ်းကြည့်တာပါ။ ဘယ်တော့ အင်ဂေ့ချ် လုပ်ချင်သလဲ”

“ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး လုပ်ချင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကနေ့ည လုပ်ကြစို့။ ဖေဖေ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းခေါ် လိုက်မယ်”

“ဟာ ဖေဖေကလဲ”

ဟု တင်မောင်ညွန့်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် နေရာမှ ထ၍ သွားလေ၏။ စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားရာ စာတွင် စိတ်မဝင် အိပ်ရာတွင် လှဲပြန်ရာ၌ အချစ်စမြို့ ပြန်ခြင်းဖြင့် မီးခလုတ် မီးခလုတ် မနှိပ်မိဘဲပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နောက် ၃ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ၊ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ မြန်မာသတင်းစာများတွင် အောက်ပါကြော်ငြာများ ပေါ်ထွက်လာ လေ၏။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးခြင်း။

ရန်ကုန်မြို့၊ ချာချီလမ်းမြေပိုင်ရှင် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးညွန့် မောင်၊ ဇနီးဒေါ်မေမေတင်တို့၏ သားကြီးဩရဿ။ ဝတ်လုံတင်

မောင်ညွန့် M.A,L.L.B, (LON) ကို။ ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်လမ်း၊
ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးထွေးမောင် ဇနီး ဒေါ်သင်းကြူတို့၏ သမီး၊
ကြူကြူထွေး (MARY) နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် လူကြီးစုံရာ
နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးစီးဖြစ်ပါသည်။

စာကို ဦးညွန့်မောင် ကိုယ်တိုင်စီကုံးခြင်း ဖြစ်သဖြင့်
သား ကြီးသြရသာ ဟူသော ကွန်လုံး ရွင်လုံး ကလေးများပါလာရာ
ဦးထွေးမောင်က လူပျိုကြီးဟူသော အပိုဒ်မထည့်ကောင်းလား
ဟု ပြုံးပြီး အပြစ်တင်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးသည့်နောက် တင်မောင်
ညွန့်နှင့် မေရီမှာ တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်နေ၏။ တင်မောင်ညွန့်၏ အိမ်
၌လည်း ၂ တန်းဘား၊ ၁ တန်းဘား၊ ဒန်ဗယ်များ၊ ချက်စ်-
ဆတ်စပင်းတားများ၊ လက်ချောင်းသန်အောင် ကျင့်သော လေး
တပ်ကိရိယာများ စုံလင်နေ၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ ချစ်သူသဘော
ကျသော ကာယဗလဖြစ်အောင် အချိန်မှန်မှန်လေ့ကျင့်နေရာ တစ်
ခါတစ်ရံ ၂ တန်းဘားတွင် ဒိုင်ဗင်လုပ်ရင်း ပြေးတန်းလိုက်တန်း
ကစားနေသော မေရီနှင့် တင်မောင်ညွန့်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုအချိန်ကား ဥရောပတိုက်တွင် စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့သန်းနေ
သော အချိန်ဖြစ်၏။ ၂ လခန့်ကြာသောအခါ ဂျာမနီက ပိုလန်ကို
တိုက်ခိုက်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့က ဂျာမနီကို စစ်ကျေ
ညာလေ၏။ ပိုလန်ကျဆုံးပြီးနောက် နော်ဝေကို ဆက်လက်ကာ
ဂျာမနီတို့ တိုက်ဆဲဖြစ်၏။

ဒေါ်မေမေတင်မှာ သားအတွက် စိတ်ပူသဖြင့် ကြေးနန်း ရိုက်မေးရာ M.မောင်မောင်၏ ထံမှာလည်း ဘာမျှပူစရာမရှိ ကြောင်းနှင့် ကြေးနန်းပြန်လိုက်၏။ နောက် ၄ လခန့်ကြာသော အခါ၊ လေယာဉ်ပျံနှင့်ပို့သော စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာရာ သား အဖသုံးဦး ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖတ်ကြလေ၏။ စာမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာ သာဖြင့် မိဘအတွက် စာတစ်စောင်၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ တင်မောင် ညွန့်အတွက် စာတစ်စောင် ဖြစ်လေ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ...

ချစ်လှစွာသော ဖေဖေနှင့်မေမေ

ကျွန်တော်သည် လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှာပင် ရှိပါသည်။ ဟုမ်း ဂါဒ်ခေါ် မြို့ရွာကာကွယ်ရေးတပ်များ ခိုလှုံရာဌာနများ အသင့် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရန်သူများ လာဝံ့မည် မထင်ပါ။ ကျွန် တော်၏။ စာမေးပွဲသည် ဇွန်လက ဖြေဆိုရာ ကောင်းစွာအောင် မြင်ပါသည်။ ယခု အမ်အက်(ဖ)စီ စာမေးပွဲဝင်ရန် ဆက်လက် သင်ကြားသင့်၊ မသင့်ကြားသင့် စဉ်းစားနေပါသည်။ စစ်မြေပြင် နေရာသို့ ထွက်ကြည့်သော မိတ်ဆွေများက ပြောပြသဖြင့် ယခု တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ယခင် ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့်မတူ ခေတ်လက်နက် တိုး တက် ထူးဆန်းသည်ဟု ပြောပါသည်။ သားမောင်တစ်ခေါက် လောက် သွားကြည့်လျှင် ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်ပါ သည်။ လေတပ် အရန်တပ်တွင် ဝင်ရောက်ရန်လည်း စိတ်ကူးပါ သည်။ လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့ ရန်သူလေယာဉ်ပျံ တစ်စင်းမှ မလာရဲ သဖြင့် လာရင် ဘယ့်လောက် ကြည့်ကောင်းမလဲဟု တွေးမိပါ

သည်။ သားမောင်အတွက် အစစစိတ်ချစေလိုပါသည်။ အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်ခါနီး၌ ငယ်သည့် အရွယ်မဟုတ်သဖြင့် လိမ္မာသလို ကြည့်ရှုနေထိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

**ချစ်လှစွာသောသား
M.မောင်မောင်**

“ကိုင်း ... မင်းသားကြည့်တော့။ သူများ အသေခံစစ် တိုက်နေကြတာ။ သူက သွားကြည့်ရရင် ပျော်စရာကောင်းမှာ တဲ့။ ဗုံးကျည်တစ်ချက် ပန်းလိုက်ရင် မသက်သာဘူးဆိုတာ သူ မသိတော့ဘူးလား”

“ကိုယ့် တူတာပေါ့။ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ဇွတ်ထိုးကြီး လုပ်ချင် တာပဲ။ အဲဒါကိစ္စမရှိပါဘူး။ အမ်အက်(ဖ)စီ ဆက်မသင်ရလဲ အရေး မကြီးဘူး။ ဒီကောင်ပြန်ခေါ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်မတော့ စိတ် မခယဘူး”

“အေး ... ငါလဲ ဒီသဘောရတာပဲ။ ဒီကောင် ထင်ရာ လုပ်မယ့် အကောင်”

ဟုပြောကာ တင်မောင်ညွန့်ထံရေးသောစာကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုကြလေ၏။ ထိုစာတွင်ကား မာကြောင်း၊ သာကြောင်း ကို ကိုကြီး ပြန်သွားကတည်းက လွမ်းဆွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်းများ သာ ပါဝင်လေ၏။

“ကဲ ... ကိုညွန့် အချိန်မဆွဲနဲ့။ ဒီကောင်ကို လေယာဉ် ပျံနဲ့ ပြန်လာဖို့ စီစဉ်ရအောင်။ ကိုအောင်သန်းကို ဖုန်းနဲ့ဆက်မေး ကြည့်စမ်း။ လေကြောင်းခရီး လမ်းပန်းသာသေးရဲ့လားလို့”

ဦးညွန့်မောင်သည် နေရာမှ ထသွားကာ၊ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီးလျှင် ပြည်ထဲရေးနှင့် ကာကွယ်ရေးဝန်ထံသို့ မေးမြန်းပြီး နောက် ဒေါ်မေမေတင်တို့ ရှိရာသို့ ပြန်လာလေ၏။

“အင်-ပီး-ရီး-ရဲလ် အဲယားဝေးသွားနေတာပဲတဲ့။ အစိုးရ ကြော်ငြာထားတဲ့အတိုင်း စရိတ်ငွေကြေး တာဝန်ခံရင် ပြန်လိုတဲ့ ယာဉ်နဲ့ ပြန်နိုင်တယ်တဲ့။ ဗြိတိသျှအစိုးရက အချုပ်အချယ်မရှိ ပါဘူးတဲ့”

“ဒါဖြင့် သူ့ဆီကြေးနန်းရိုက် အကြောင်းကြားလိုက်ရ အောင် အစိုးရနဲ့ ဆောင်ရွက်တန်သမျှလည်း ဆောင်ရွက်ဖို့ ကိုယ် တို့ သားအဖနှစ်ယောက် သွားကြပေတော့”

“အေး... အေး သွားတာပေါ့ကွယ်”

ဟုပြောကာ ဦးညွန့်မောင်သည် အဝတ်အစားလဲလှယ်နေ ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည်လည်း ဥရောပ အဝတ်အစား လဲလိုက် ၏။ ဦးညွန့်မောင်က ဒေါ်မေမေတင်အား ကြည့်ရှုပြီး...

“ကဲ... မေမေတင် ချက်စာအုပ် လက်စနဲ့ဟာ ပေးဟော့။ ပြီးတော့ ငွေလဲ ၂၀၀ လောက်ပေးဦး။ ကြေးနန်းစကားတစ်လုံး ၂ ကျပ်ဆိုတော့ သူနားလည်အောင် အပြည့်အစုံ ရိုက်ရင် ၁၀၀ ကျပ်မယ်။ ရုံးတော့ချက်နဲ့ပဲလိုသလောက် ရေးပေးရမှာပဲ။ နှစ် ထောင်နဲ့ သုံးထောင်ကြားပေါ့ကွာ”

ဟု စကားကို တစ်ဆက်တည်း ပြောဆိုနေရာ ဒေါ်မေမေ တင်သည် မီးခံသေတ္တာကြီးဆီသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ဦးညွန့် မောင်အလိုရှိသော ချက်စာအုပ်နှင့် ငွေစက္ကူ ၂၀၀ ဖိုးကို ယူလာ

ခဲကာပေးအပ်လေ၏။ ထိုနောက် သားအဖနှစ်ယောက်မော်တော် ကားနှင့် ထွက်ခွာသွားရာ ဒေါ်မေမေတင်မှာ သားငယ်၏စာ အဓိပ္ပာယ်ကို ထပ်မံတွေးတောရင်း အကြောင်းညီညွတ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေရှာ၏။

နောက် ၁၀ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဦးညွန့်မောင်၏သား ငယ် လေယာဉ်ပျံနှင့် ပြန်ရောက်လာမည့်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် မေရီတို့ သားအဖသုံးယောက်တို့သည် ဦးညွန့်မောင်၏အိမ်သို့ နံနက် ၁၀ ခွဲက ရောက်ရှိလာလေ၏။ အိမ်အခံသားအဖသုံးယောက်နှင့် လူပေါင်းခြောက်ယောက် ဧည့်ခန်းတွင် ပိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြ လေ၏။ ဦးထွေးမောင်သည် တင်မောင်ညွန့်နှင့် ဘိလပ်တွင်ရှိစဉ် က ရိုက်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ကြည့်ရင်း...

“ဒီဓာတ်ပုံသာ မမြင်ရရင် ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီကောင်ကို မှတ်မိမှသာ မဟုတ်ဘူး။ တင်မောင်ညွန့်ထက် ထွားတယ်နော်”

“၃ လက်မလောက် ပိုပြီးမြင့်တယ်။ ဗလလဲ ကောင်း တယ်။ မြန်မာစကားတော့ မေရီ ၁၅ နှစ်သမီးတုန်းကထက် ဆိုး မှာပဲ။ ၆ နှစ်သားလောက်က ဘိုကျောင်းပို့။ ၁၀ နှစ်သားဘိလပ် ပို့နဲ့ တင်မောင်ညွန့်နဲ့ တွေ့တော့ ၁၄ နှစ်သား မြန်မာစကားမေ့ သလိုဖြစ်နေလို့၊ တင်မောင်ညွန့် အတော်သင်ပေးခဲ့တာတောင် ရေရေလည်လည် မပြောတတ်သေးဘူး”

ခမည်းခမက်လောင်း ၂ ယောက်သည် သားငယ် အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြရာ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား လက်ဆွဲခေါ်ဆောင်ကာ သူ၏ အခန်းထဲတွင် ချစ်တင်းနှောလို၏။ ညီငယ်ထွက်ကြိုရမည့် ကိစ္စကြောင့်သာ အောင့်အင်းနေရခြင်းဖြစ်

လေ၏။

“လေယာဉ်ပျံက ဘယ်အချိန်လောက် ဆိုက်ရမှာလဲ ကိုညွန့်မောင်”

“၁၂ နာရီလောက် ပြောတာပဲ။ ဒီကောင်တော့ ငယ်ငယ်ကကွဲလို့ ကျွန်တော်တို့ မိဘကိုတော့၊ လူစိမ်းလို့ဖြစ်နေမှာပဲ။ သူ့အစ်ကိုတော့ သိတတ်မှ ၄ နှစ်လောက် အတူနေရတော့ ပိုပြီးခင်မှာပဲ”

ဒေါ်မေမေတင်ကား သားငယ်ပြန်လာမည်ကို စိတ်စောနေသဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်ရောက်မပြောဘဲ နာရီကြီးကိုသာ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေလေ၏။ ၁၁ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

“ကဲ... သွားကြမယ်။ ၁၂ နာရီဆိုပေမယ့် စောရောက်ချင်ရောက်မှာ။ စောစောရောက်နေလို့ ဘယ်သူမှမတွေ့ရင် မခက်လား”

ဟုပူပန်စိတ်နှင့်ပြောကာ နေရာမှထသဖြင့် အားလုံးမတ်တပ်ရပ်ကြကာ ဆင်ဝင်ပေါက်သို့ ထွက်ကြလေ၏။ ရှားရောင်ကားနှင့် မီးခိုးရောင်ကား နှစ်စင်း၊ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်းလူသုံးယောက်စီတင်ပြီး မင်္ဂလာဒုံဆီသို့ ရှေ့ရှုထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

မျက်နှာကြီးသားတစ်ယောက် ပြန်လာမည် ဖြစ်သောကြောင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများပါ လာရောက်ကြိုဆိုရာ တစ်စတစ်စနှင့် မင်္ဂလာဒုံအတွင်း ကားအစင်း ၂၀ ခန့်နှင့် လူပေါင်း ၅၀ ကျော် စုမိကြလေ၏။ ဒေါ်မေမေတင်ကားကောင်းကင်ပေါ်သို့ မကြာခဏ မော့ကြည့်လေ၏။ ၁၂ နာရီထိုး

သည့်တိုင်အောင် မပေါ်လာသဖြင့် စိတ်ပူစပြုလာ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုညွန့် မရောက်သေးပါလား။ မေးမြန်းစမ်းပါဦး။ ကျွန်မစိတ်ပူလိုက်တာ။ လမ်းများ ဘာဖြစ်နေသလဲပဲ”

“အိုကွယ်... မင်းကလဲ ပူစရာမဟုတ်တာ။ မေးကြည့်ပြီးပါပြီ။ ကလွကတ္တာ ထွက်လာပြီတဲ့။ နောက်ကျရင် နာရီဝက်ပဲတဲ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် တဝီဝီနှင့် လေယာဉ်ပျံကို ကြားရရာ ဒေါ်မေမေတင်မှာ မျက်နှာရွှင်းပျလာပြီး ဇက်ညောင်းခံကာ မော့ကြည့်နေ၏။ လေယာဉ်ပျံသည် မင်္ဂလာဒုံကိုဝဲပြီ၊ မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်းကာ ဘီးလိမ့်ပြီးမှ အရှိန်သတ်လိုက်ရာ၊ လူအုပ်ကြီးသည် အပြေးအလွှား သွားကြလေ၏။ လေယာဉ်ပျံဘေးတွင် လှေကားတပ်ဆင်ပြီးနောက် ရှေးဦးစွာ မျက်နှာဖြူ လင်မယား ဆင်းလေသည်။ ထို့နောက် M မောင်မောင်၏ မျက်နှာကို မြင်ရရာ လူအုပ် ထဲမှာ သား... သား ခေါ်လိုက်သော ဒေါ်မေမေတင်၏ အသံကိုကြားရလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်လည်း ညီဖြစ်သူနှင့် ကြိုလာသူများအား မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် သားအဖနှစ်စုတို့သည် ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်၍လာကြလေ၏။

အခန်း (၉)

၇ ဦးသားသည် ကားနှစ်စင်းဖြင့် ဦးညွန့်မောင်၏ အိမ်
 သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပြီးနောက် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကြကာ
 စကားဖောင်ဖွဲ့အောင် ဆူညံစွာ ပြောဆိုနေကြလေ၏။ မောင်
 မောင်ကား ရှစ်နှစ်ခန့် ကွဲကွာသော တိုက်ခန်း အခြေအနေကို
 ကြည့်ရှုနေလေ၍ တိုက်ခန်းအခြေအနေကား ဘာမျှမပြောင်းလဲ။
 အစေခံများအား ဦးညွန့်မောင်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အစေခံ
 များသည် ပစ္စည်းသိုလှောင်ထားသော အခန်းတွင်းသို့ သွား
 ရောက်ကာ အမိုးနှင့် လက်တွန်းလှည်းကလေးတစ်ခု၊ သုံးဘီး
 ဘိုင်စကယ်တစ်ခု၊ စွန်ကြိုးရစ်သော ဘီလုံးကြီးတစ်ခု ထုတ်လာ
 ကြလေ၏။ မောင်မောင်သည် ထိုပစ္စည်းများကို ကြည့်ကာ ပြုံး
 နေလေ၏။ ဦးညွန့်မောင်က...

“ငါ့သား ဒါတွေ မှတ်မိသေးသလား”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မေးလိုက်ရာ၊ မောင်မောင်သည် ပြုံး၍ ခေါင်းငြိမ်ပြလေ၏။ ဒေါ်မေမေတင်သည် သား၏ ပခုံးလက်မောင်း၊ မေး စသည်တို့ကို စမ်းစပ်ကာ...

“ငါ့သား ထွားလာလိုက်တာ။ မေမေတောင် မော့ကြည့်နေရပြီ”

ဟု မြန်မာလိုပြောသောအခါ ရုတ်တရက် လုံးစေ့ပတ်စေ့နားမလည်။ ဒေါ်မေမေတင်ကပင် အင်္ဂလိပ်လို ထပ်ပြောမှ မောင်မောင်သည် မိခင်ဖြစ်သူအား ပြုံး၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ဦးထွေးမောင်က...

“ဟေ့ ... ဒီမှာကြည့်စမ်း။ (မေရီကို ညွှန်ပြလျက်) ဒါ မင်းမရိုးလောင်း။ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်ကွဲ့။ မင်းမမှတ်မိဘူးထင်တယ်။ ဦးလေးရဲ့ သမီးလေ”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်ပင် ပြောလေ၏။

မောင်မောင်သည် အိုင် အိုင်စီးဟုဆိုကာ မေရီအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြန်လေ၏။ မေရီကား ထိုသို့ ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် အရေးကြီးပုံ မရသော်လည်း တင်မောင်ညွှန်မှာ မိဘရှေ့၊ ယောက္ခမလောင်းများရှေ့တွင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရှက်စိတ်ဝင်သွားလေ၏။

မောင်မောင်မှာ မထိုင်သေးဘဲ ရပ်၍နေရာ ဦးထွေးမောင်က...

“တိတ်ကေဆိ (တ်) ထိုင်လေကွယ်”

ဟုဆိုမှ သူ၏အစ်ကိုဘေးတွင် ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ မေရီမှာ ဒေါသင်းကြူအနီးတွင် ထိုင်နေရာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်၍ နေလေ၏။ မောင်မောင်သည် တင်မောင် ညွန့်ထက် ၃ လက်မခန့်မြင့်ရာ ထိုင်သောအခါ ၂ လက်မခန့် ခေါင်းပိုင်း ပခုံးစည်းတို့မြင့်နေသေး၏။ မေရီမှာ ခင်ပွန်းလောင်း နှင့် မတ်လောင်းမျက်နှာ အဝတ်အစားစသည်တို့ကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်နေ၏။

တင်မောင်ညွန့်မှာ အညိုရောင် ရှူးဖိနပ်၊ နံ့သာနုရောင် ဘောင်းဘီရှည်၊ နံ့နာနုရောင် အပေါ်ဝတ်စတစ်ကော်လာရှပ်၊ အနက်ရောင် နက်တိုင်နှင့် ဖြစ်၏။ အားလုံးသန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် ကြည့်ရှုတင့်တယ်၏။ မောင်မောင်မှာလည်း တင်မောင်ညွန့်နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်၍ တင်မောင်ညွန့်က အသားဝါပြီး မောင်မောင်က အသားနီခြင်း တင်မောင်ညွန့်က နှာတံကလေးအနည်းငယ်ပိုမို ပေါ်ထွက်လာခြင်းသာ ကွာခြားလေ၏။ မောင်မောင်၏ကိုယ်၌ ရှူးဖိ နပ် အနက်၊ မီးခိုးရောင်သက္ကလပ် ဘောင်းဘီရှည် မီးခိုးရောင် သက္ကလပ်ကွတ်အင်္ကျီ၊ မီးခိုးရောင် အတွင်းခံရှပ်၊ ချော့ကလက် ရောင် နက်တိုင်စည်ထား၏။ မေရီက ပြုံးလျက်...

“မြန်မာစကားတွေ မေ့ကုန်ပြီလား။ ပြောစမ်းပါဦးကွဲ့”

“ကျွန်တော် များများကြီး မေ့ခဲ့တယ် ထင်တယ်။ ကောင်း ကောင်းပြောပေးတတ်တယ်လို့ မသိတော့ဘူး”

ဟု မြန်မာလိုပြောရာ ဦးတွေးမောင်က...

“ဟာ ... ဒီလောက် ပြောတတ် တော်ရောပေါ့။ မင့်အဖေ ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့ ဘိလပ်က ပြန်လာတော့ မြန်မာစကားတစ် လုံးမှ မတတ်တော့လို တရုတ်စကားတွေချည့် ပြောနေသေးတာ ပဲ”

ဟုဖောက်လိုက်ရာ အားလုံး ဝိုင်း၍ ရယ်မောကြလေ၏။ ဒေါ်မေမေတင်မှာ အစေခံများအား နေ့လည်စာ လက်ဖက်ရည် သစ်သီး၊ ပေါင်မုန့် စသည်တို့ အပြင် ခိုင်းထားရာ တစ်နာရီခွဲ အချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်ခန်း၌ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်ကြလေ၏။ မောင် မောင်မှာ တင်မောင်ညွန့်၏ နှစ်ဆမျှ စားသောက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ မေရီအတော်သဘောကျလေ၏။

“ဒါထက်ဦးကြီး Mမောင်မောင်ဆိုတာ Mက ဘာနာမည် လဲ။ မေရီ မေးကို မကြည့်မိဘူး”

“ဟဲ့ ... သေမီးရဲ့။ Mကမအူပင်။ အဲ့ဒီတော့ မအူပင် မောင်မောင် ဆိုတာကို အတိုကောက် Mမောင်မောင်လို့ခေါ်တာ ပေါ့”

“ကိုရင်က နောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ အဟုတ်မှတ်နေပါမယ်။ Mက မေဆိုတဲ့နာမည်အတိုကောက်။ မင်းကြီးကြီးနဲ့ ဦးကြီးနာ နာပေါင်းပြီး **မေမောင်မောင်**လို့ မှည့်ထားတာကွဲ့”

“ဪ ... ကိုကိုညွန့်နဲ့ မေရီတို့လိုပေါ့။ မေရီကိုတော့

ဘယ်သူမှ မြန်မာနာမည် မခေါ်ကြဘူး”

“နောက်တော့ခေါ်မှာပေါ့။ ငယ်တုန်းက ဒီနာမည်က ခေါ် ကောင်းတာကို သမီးရဲ့”

ဟု ဒေါ်သင်းကြူက ဝင်၍ ပြောလေ၏။

“ကဲ ... ကဲ သားငယ်လာမှာမို့ လုပ်ထားလိုက်တဲ့ အစားအစာတွေကတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ၂ နာရီခွဲ အမှု လိုက်စရာရှိနေသေးတယ်။ မေရီတော့ နေရစ်ချင် နေရစ်။ ဒီမချော အိမ်မှာထားခဲ့ပြီး ရုံးအချိန်မှီရောက်အောင် လစ်ရဦးမယ် ကိုညွန့် မောင်ရေ...”

ဟုပြောကာ ဦးထွေးမောင်သည် ထိုင်ရာမှထလေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူလည်း မရှေးမနှောင်းထလိုက်ကာ လက်ဖက်ရည်ခန်းမှ ထွက်လေ၏။ မေရီကား တင်မောင်ညွန့်အနီးတွင်ရှိရာ မိဘ နှင့် လိုက်မည့်ဟန် ရှိသဖြင့် ဦးညွန့်မောင်က...

“အိုကွယ် ... မေရီကလဲ။ မတ်ကလေး လာတဲ့အခါ နေရစ်ဦးမှပေါ့”

“နေရစ်မှာပါ ဦးကြီး”

ဟုတကယ်ရိုးရိုးကြီး ပြောလိုက်သောအခါ ဦးထွေးမောင် နှင့် ဒေါ်သင်းကြူတို့ပင် လည်ပြန်ကြည့်ကာ ပြုံးကြလေ၏။ မကြာခင် တင်မောင်ညွန့် မောင်မောင် မေရီ သုံးဦးသားသည် တင်မောင်ညွန့် အခန်းထဲ ရောက်ရှိနေကြလေ၏။ တင်မောင်ညွန့် ၏ အခန်းမှာ ရှေးက ကြေးခုတင်တစ်လုံးသာ ရှိရာ စားပွဲ ကုလား ထိုင်နေရာ တစ်မျိုးပြင်ပြီး ကြေးခုတင် အဆင်တူတစ်လုံး နောက်

ထပ်တိုး၍ နေ၏။

“ဟင် ဒါတွေ ဘယ်တော့က ပြင်လိုက်တာတုန်း မေရီ တောင် မသိလိုက်ဘူး”

မနေ့ညက အော်ဒါပေးထားတာ အကုန်စုံလို့ ပြင်ထား တာ မေရီ။ ဒီကောင်က ကိုကိုညွန့်နဲ့မှ နေတတ်တဲ့ အကောင်”

“သိပါတယ်။ လေယဉ်ပျံကအဆင်းလဲ မိဘတော့ တော် ရုံနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုကိုညွန့်တော့ ဖက်ကြီးရမ်းကြီးနဲ့ နမ်းလို့ကို မပြီးတော့ဘူး”

မောင်မောင်သည် မရီးလောင်းနှင့် အစ်ကိုပြောစကားများ အား နားမလည်တစ်ချက် လည်တစ်ချက်နှင့် ပြုံး၍ နားထောင် နေလေ၏။ ဒေါ်မေမေတင်ကား တင်မောင်ညွန့်နှင့် မေရီတို့ ချည်းရှိလျှင် တမင်ရှောင်ပေး၏။ ယခုမူ သားအငယ်ရောက်နေ သဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လာလေ၏။ မောင်မောင်လည်း အစေခံချထားခဲ့သော ဘိလပ်ကပါလာခဲ့သည့် ဖိုင်ဘာသေတ္တာ ကြီးကိုဖွင့် စာအုပ်အချို့နှင့် ဓာတ်ပုံအချို့ကို တင်မောင်ညွန့်နှင့် မေရီတို့အား ပြသခိုက် ဖြစ်၏။

“ဒီပြင် ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ အပ်ထားခဲ့သလဲ သားရဲ့

“နောက်တစ်လမှာ ပြန်လာမယ့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ မှာ စာအုပ်သေတ္တာက ၂ လုံးနဲ့ ဒီပြင်ပစ္စည်းအချို့ အပ်ထားခဲ့တယ်။ သူပြန်လာရင် ယူလာလိမ့်မယ်”

“မင်း ဒီအခန်းမှာ အိပ်ဖို့ သဘောကျသလား။ မကျရင်

အခန်းပြင်ပေးမယ်”

“သဘောကျပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုကိုကြီးနဲ့ မခွဲဘူး။ ကိုကိုကြီး မဲရေချလုပ်ပြီးမှ ခွဲမယ်”

ဟု မေရီ၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရာ မေရီသည် ပြုံး၍ နေလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား မိခင်ကြီးဝင်ရောက် လာသောအခါ သူ၏ အဝတ်အစားလဲသော အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကာ ဘီလပ်အရေများကို ခွာချပြီးလျှင် မြန်မာအဝတ် အစားများ လဲလှယ်နေလေ၏။ မေရီကား ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ခန်းတည်းနေကြသဖြင့် စိတ်မချမ်းသာတော့ချေ။ ရှေးအခါ ကမူ မိမိလာလျှင် ချစ်သူနှင့် ပြောချင်ရာပြော နေချင်သလိုနေထိုင် ကြရ၏။ ယခုကား သူစိမ်းကဲ့သို့ ဆင်ခြင်၍ နေရတော့မည်ကို တွေးတောမိကာ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်၍လာလေ၏။ ထိုသို့ တွေး တောမိစဉ်မှာပင် ဘာမပြော ညာမပြော တင်မောင်ညွန့်က ထ၍ သွားသောအခါ သားငယ်နှင့် မိခင်စကားပြောနေခိုက် တင် မောင်ညွန့်အခန်းထဲသို့ လိုက်သွားလေ၏။ ချစ်ခင်စကတည်းက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထင်သလို နေရသောအချိန်မှာ ၂၄ နာရီပြည့်အောင် ဘယ်အခါမျှ ကွာခြားကြင်း မရှိချေ။ ယခုလို ကျဉ်းကြပ်သောအခါ အကြာကြီးခွဲပြီးမှ တွေ့သူများကဲ့သို့ ချစ်မဝ ကြင်မဝ ဖြစ်နေလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မေရီခက်တာပဲ။ ဒီမှာလာလို့ မပျော်တော့ ဘူး”

မေရီသည် တိုးတိုးကလေးလေးသံဖြင့် ငိုမဲ့မဲ့ပြောလေ၏။

“ဒီမှာ မပျော်ရရင် ကိုကိုညွန့် မေရီဆီလာပျော်မှာပေါ့”

“ဒီတော့ တစ်နေရာ လျော့နေတာပေါ့”

“လက်ထပ်မှာလဲ ဘာလိုတော့သလဲ။ ဒါဖြင့် တစ်ပတ် အတွင်း လက်ထပ်ကြစို့လေ။ သဘောတူရဲ့လား”

“မေရီ သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်လိုတယ်ဆို ပြီး လူတွေပြောင်ကြမှာ”

“ကဲ ... ကဲ ဟိုအခန်းထဲ သွားကြဦးစို့။ ဟိုကောင် လိုက်လာမှဖြင့်...”

ဟုပြောကာ တင်မောင်ညွန့်လည်း မောင်မောင်အတွက် ဘန်ကောက်လုံကွင်း တစ်ကွင်းယူခဲ့ကာ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်လာ ကြလေ၏။

“မင်း ... မြန်မာလုံကွင်း ဝတ်မလား။ မင်းက ငါ့ထက် ကဲတယ်။ မွေးကတည်းက ဘောင်းဘီဝတ်လာတာ။ ဒါပေမယ့် ခါးပတ်နဲ့ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မောင်မောင်အား ဘောင်းဘီအကျိ များ ချွတ်ရန် အဝတ်ဘီရီဆီသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် လုံကွင်းကို ကလေးဝတ်ပေးသကဲ့သို့ ဝတ်ပေး၏။ ခဏခဏပြေကျွတ်ကြနေ သဖြင့် ခါးပတ်ပတ်ပေးမှ ခိုင်မြဲနေရာ ဘိုမောင်မောင်သည် မြန်မာ မောင်မောင်ဖြစ်ကာ အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာကြလေ၏။

မေရီကား ဤကဲ့သို့ နေရခြင်းကို များစွာ မပျော်ပိုက်လှ

ချေ။ အကယ်၍ မိမိအိမ်ပြန်ချင်သည်ဆိုက တင်မောင်ညွန့်လိုက်
၍ပို့မည်။ တင်မောင်ညွန့်သည် ညီငယ်လာသည့်အတွက် ယနေ့
တစ်နေ့လုံး ရုံးတက်မည်မဟုတ်။ တစ်မောင်ညွန့်လိုက်၍ ပို့က
မိမိအိမ်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ နေရမည်ဟု စိတ်ကူးကာ...

“ကိုကိုညွန့် မေရီ ပြန်ချင်ပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

“အိုကွယ် မေရီကလဲ ၃ နာရီရှိသေးတယ်။ ထမင်းစားပြီး
မှပဲသွားပါလား”

“ဟင်အင်း မစားတော့ဘူး။ ခေါင်းထဲက မူးနောက်နောက်
နဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ ပြန်လေ ကိုကိုညွန့် လိုက်ပို့မယ်”

“မောင်မောင် မင်း မေမေနဲ့ စကားပြောရစ်။ ကိုကိုကြီး
မေရီကို သူ့အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ချည်မယ်”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောရာ...

“အို ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လဲ လိုက်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကား
မောင်းမယ်လေ။ ကျွန်တော့် မရီးအိမ် ငယ်ငယ်က ရောက်ဖူးပေ
မယ့် အခုမေ့နေပြီ”

မေရီ၏မျက်နှာကား မသိမသာပျက်သွား၏။ သို့ရာတွင်
လူကြီးလူကောင်းသားသမီး မရီးလောင်းဖြစ်သူသည် သဘော
ထားကြီးရမည်ဟု တွေးပြုံးကာ ...

“လိုက်ခဲ့လေ။ မောင်မောင်ကိုယ်တိုင် မောင်းတဲ့ကားကို

ရှေးဦးစွာ စီးဖူးရမှာပေါ့။ ဘိလပ်နဲ့ မြန်မာပြည် ကားစီးရတာ ဘယ်လိုခြားနားတယ်ဆိုတာ မရောက်ဘူးတဲ့ မေရီလဲ သိရရော ပေါ့”

“မထူးပါဘူးဗျာ။ ကားချင်းအတူတူပဲ။ ကားစီးရတာလဲ အတူတူပေါ့”

၅ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် မီးခိုးရောင်ကားပေါ်၌ မောင်မောင် သည် ဒရိုင်ဘာ၏ နေရာတွင် ထိုင်နေ၏။ တင်မောင်ညွန့်နှင့် မေရီသည် ကားနောက်ပိုင်းတွင် ယှဉ်တွဲထိုင်မိကြရာ မောင်မောင် သည် ကားကို စက်နှိုးထွက်ခွာလေ၏။ လက်ကိုင်ဘီးကိုင်ပုံ၊ စက်နှိုးပုံများမှာ လူကြမ်းကြီးဖြစ်၍ အပေါက်မှ ကွေ့ကောက်ထွက် သည်မှာလည်း ရစ်ကာသီကာနှင့် ဒုန်းစိုင်းသွားလေ၏။

“ဟ ... ဟ မောင်မောင်ရ ကြည့်မောင်းပါကွ။ မင်းဟာ အသည်းယားစရာကြီး”

တင်မောင်ညွန့်သည် ရင်ဆိုင်လာသော ကားများနှင့် သီသီကလေး လွတ်ရုံမျှ တိမ်းကာ ဒလကြမ်းမောင်းနေသောကြောင့် ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မောင်မောင်က...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီမှာ လမ်းအရှင်းသားပဲ”

ဟု ဇွတ်ပြောမောင်းနှင်နေတော့ရာ နှစ်ဦးစလုံး ကမ္ဘာသကာ သဘောထားပြီး လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ မောင်မောင်ကား လမ်း များကို မမေ့သေးချေ။ မေရီတို့ အိမ်သို့ ချောချောမောမောနှင့် ရောက်အောင် မောင်းနှင်သွားနိုင်လေ၏။ ကားဆင်ဝင်အောက် ရပ်မိလျှင် သုံးယောက်သား ဆင်းကြကာ တိုက်အောက်ထပ်သို့

ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

မောင်မောင်မှာ မြန်မာစကား ရေလည်စွာ မပြောဆိုတတ်
သော်လည်း အင်္ဂလိပ်စကား ရဲတင်းဖျတ်လတ်၏။ ချစ်သူနှင့်
ချစ်တင်းနှော၍ အားမရသော မေရီသည် အသက်တစ်နှစ်မျှငယ်
သော မတ်လောင်းအား လူကြီးသဘောထားကာ မတ်လောင်းမေး
သမျှဖြေဆိုနေရလေ၏။ စိတ်တွင်း၌ကား မချမ်းမြေ့လှချေ။
တစ်နာရီခန့်ကြာ၍ မောင်မောင်နှင့် တင်မောင်ညွန့်တို့ နှုတ်ဆက်ထွက်
ခွာသွားကြမှ မိမိအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ထမင်းမစားခင်
အချိန်ကလေးတွင် အတွေးနယ်ချဲ့နေရလေတော့၏။

* * *

ထိုညနေစာအဖို့ သားငယ်နှင့် သားအမိသားအဖလေး
ယောက် ရှစ်နှစ်အတွင်း မျက်နှာချင်းဆုံ၍ စားသောက်နေကြရ
သည်မှာ ပထမအကြိမ် ဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် သူ၏ ညီ
ငယ်ကို ကလေးကဲ့သို့ ပြုစုနေ၏။ ညီငယ်က လက်တံရှည်ကြီး
နှင့်မီလျက် သူကိုယ်တိုင် ဟင်းခတ်ထည့်ပေး၏။ လိုသမျှထမင်း
ကို သူ၏ တာဝန်ကဲ့သို့ ဖြည့်ပေးနေပေ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသောအခါလည်း ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်မှာ တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်နေ၏။ ရယ်လိုက် စကားပြော
လိုက် တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ပုတ်လိုက် အစ်ကို၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ညီငယ်က မြှောက်ချီပြလိုက် လုပ်နေသည်ကို မိဘများ

သည်ပင် ကျေနပ်စွာပြုံး၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

၅ နာရီခွဲတွင် မြန်မာရုပ်ရှင် မကြည့်ဖူးဘူး ဆိုသဖြင့် တင် မောင်ညွန့်သည် မြန်မာအသံထွက် ကားတစ်ကားကို လိုက်ပြ၏။ မောင်မောင်နားမလည်သော စကားများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရှင်းပြနေရာ တစ်ကျပ်တန်ရှိအနီးက လူများပင် အံ့အားသင့်စွာ လှည့်ကြည့်နေကြလေ၏။

၉ နာရီခန့်တွင် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ စာကြည့်ခန်း တွင် တစ်နာရီခန့် ထိုင်ကြကာ စာကြည့်နေကြသော်လည်း စာ အုပ်တွင် စိတ်မဝင်စားကြဘဲ စကားပြောခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ကြ လေ၏။ ၁၁ နာရီအထိုးတွင် အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသော အခါ တစ်ဝင်းခြံလုံးနှင့် တစ်တိုက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ တိုက်ဝင်းအတွင်းရှိ ရှိသူမျှ ၁၀ နာရီကျော်လျှင် ဆူဆူညံညံ မလုပ်ရချေ။ ရာမဇာတ်ကြောင်းပြန်ကာ ဗုံတီးနေကြသော မာ လီကုလား ဒရဝမ်ကုလားများပင် ဇာတ်ကြောင်း မဆုံးသေးခင် သူတို့၏ဗုံကို သိမ်းလိုက်ကြရ၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကား ၁၁ နာရီအထိ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စကားပြောနေကြရာ အပေါ်ထပ် ရှိ မိဘနှစ်ပါးပင် ပီပီသသကြား၍နေကြလေ၏။ မောင်မောင်၏ အသံကား အသံအောကြီးနှင့် ဖြစ်ရာ ပိုမိုကျယ်လောင်လေ၏။

တင်မောင်ညွန့်အသံမှာ ခပ်အုပ်အုပ် ပြောသဖြင့် ပီသစွာ မကြားရသော်လည်း Mမောင်မောင်၏ အသံမှာ သဲသဲကွဲကွဲ အပေါ်ထပ်က ကြားရလေ၏။ ဘီလပ် ကလပ်တွေအကြောင်း၊

ဂျာမနီနာဇီတွေ လိုက်ဖမ်းပုံ၊ လန်ဒန်ပေါ်မှာ ကုန်သည်ယောင်ဆောင်ကာ ဂျာမနီတွေ ဉာဏ်များပေမယ့် အဖမ်းခံရပုံများလည်း ပါလေ၏။ မိန်းကလေးများ အကြောင်းပြောရာမှ ဆက်လက် ကြားရသောအကြောင်းမှာ မိဘနှစ်ဦး နားမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်ကြ တော့ချေ။ မေးခွန်း မကြားသော်လည်း အဖြေဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်ကိုကြီးရဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ထားဖူးတာ ပါ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်က အော့စ်ဖို့လမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်လျှောက်လာရော ဘေ့ကာလမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဘေ့ကာလမ်းထဲ ချိုးအဝင် သူကလေးကလဲ ဘာတွေပွေ့လာမှန်း မသိဘူး။ ပွေ့လာရင်း ခလုတ်တိုက်လဲပါရော ကျွန်တော်က ဆွဲထူပေးရင်း ထွက်ကျလာတဲ့ ပန်းသီးတွေကို ကူညီကောက်ပေးတာကိုး။ အဲဒီက မိတ်ဆွေဖြစ်၊ နောက်ရည်းစားဖြစ်ရော ကျွန်တော်က ၁၆ နှစ် သူက ၁၅ နှစ်ရယ် ဟဲ ... ဟဲ ... ကိုကြီးက ရှက်စရာကြီး ... မင်းငါချစ်တာ ၂ လလောက်ရှိပြီ ငါ့မချစ်ဘူးလား မေးလိုက်တာပေါ့။ သူကလဲ ချစ်တယ်ပြောတာပေါ့။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ရူးရူးမိုက်မိုက် သိပ်ချစ်ပစ်ကြတာပေါ့။ ကိုကြီးနဲ့ နေတုန်းက မပြောတာလား။ ကိုကြီး ပျက်ဆီးသွားမှာစိုးလို့ ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းလို့ ကိုကြီးရှေ့ နှုတ်ဆက်လို့ ပြဖူးတဲ့ ဟာကလေးပေါ့ ... သူ့အဖေလား ဘဏ်တိုက်မှာ တစ်လပေါင် ၂၀၀ လောက်ရတယ်ဆိုပဲ။ သူ့ဘကြီးတစ်ယောက်

လဲ မြန်မာပြည်မှာ အတွင်းဝန်လုပ်နေသတဲ့။ အခုလား မချစ်ပေါင် အားကြီးစိတ်နာတယ်။ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ ငါနဲ့လက်ထပ် ပြီးရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်မှ ငါ့မိဘသဘောတူမယ်ဆိုတော့ ချစ်တာ က တစ်ခြား၊ ဘာသာရေးတစ်ခြားတဲ့။ ကျွန်တော်ကလဲ မင်းပြော တာ ငါလဲ သဘောထားနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မိဘက ကျေနပ် မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ရင် ငါအတင်းပူဆာမှာဆို တော့ သူကလဲ မပြောင်းနိုင်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်လေ အဲဒီတုန်းက များ ကိုင်ပေါက်ချင်တာပဲ။ သာမန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် က မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တယ်ဆိုတာ ရှက်စရာကောင်းလို့သာ ဟင့်အင်း ... ဘာလို့ လွမ်းရမှာလဲ။ မြန်မာပြည်မှာ ကြိုက်တာ တစ်ယောက်ယောက် လက်ထပ်မှာ ပေါ့။ အဟုတ်ပြောတာ။ အို နည်းနည်းလေးမှ မချစ်တော့ဘူး။ ဟဲ... ဟဲ ဒါတော့ ကိုကြီး အထင်နဲ့ ပြောနေတာ။ ကျွန်တော့် စိတ် ကျွန်တော် သိတယ်”

မောင်မောင်၏ အသံသည် စကားပြောရင်း သန်းဝေသံပါ လာ၏။ ၁၁ နာရီခန့်ရှိသောအခါ အသံတိတ်ဆိတ်သွားကြလေ ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် တင်မောင်ညွန့်သည် ၆ နာရီသာသာတွင် နိုးလေ၏။ ခါတိုင်းထနေကျထက် နာရီဝက် ခန့်နောက်ကျလေ၏။ မောင်မောင်မှာ အိပ်ရာထဲတွင် နှစ်ချိုက် စွာ အိပ်ပျော်နေတုန်း ဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် အသံကျယ်

ကျယ် စကားမပြောရန် ခြေသံမပြင်းရန် အစေခံများအား လိုက်
လံပြောဆိုနေရာ၊ မိဘနှစ်ဦးမှာ ဤမျှချစ်ခင်ကြသော ညီအစ်ကို
ကမ္ဘာပေါ်တွင် မရှိဟု အောက်မေ့နေကြ၏။

ကိုဘိုးချစ်သည်

“ကိုကိုကြီး လက်ဖက်ရည် ပြင်ရမလား”

ပြင်နေကျ အချိန်တွင် မေးမြန်းလာရာ...

“နေဦး”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ၇ နာရီခွဲတွင် ညီငယ်နိုးသော
အခါ သွားရောက်နှုတ်ဆက် အိပ်ရေးဝရဲ့လားဟု မေးမြန်းပြီး
လက်ဖက်ရည်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ မိဘနှစ်ပါးလည်း တစေ့တ
စောင်း ကြည့်ရှုနေကြရာ ကော်ဖီများကို တင်မောင်ညွန့် ကိုယ်
တိုင် ညီငယ်အား ဖျော်ပေးနေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် စား
သောက်ချိန်ကို အထူးဂရုစိုက်သူဖြစ်ရာ ညီငယ်ကြောင့် တစ်နာ
ရီနောက်ကျ၏။ တစ်ဖန်စားသော အစာများ မယုတ်လျော့
စေရ။ ကိုဘိုးချစ်သည် တင်မောင်ညွန့်ကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်၍
ကြက်ဥဟမ်ဘွိုင်တစ်လုံးစီ ယူလာရာ တင်မောင်ညွန့်သည် သူ
၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဝမ်းပြည့်နေသည်ဟူသော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့်
ပုတ်ပြကာ ကြက်ဥနှစ်လုံးကို ညီငယ်အား စားစေ၏။

နံနက်စာ ထမင်းစားသောက်ပြီး ကြသောအခါ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက် အတူတူ ဘားလမ်းအလုပ်ရုံးသို့ ထွက်သွားကြလေ
၏။ အလုပ်ရုံးတွင် အချိန်ရသည်ဟု တွေးတောထားသော မေရီ
သည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်နေရသောအခါ စိတ်မသက်

သာ ဖြစ်၍ သွားရှာလေ၏။

သို့ရာတွင် တင်မောင်ညွန့် ရုံးတစ်ရုံးရုံးသို့ အမှုလိုက်သွား
နေစဉ် မောင်မောင်နှင့် မေရီမှာ စကားပြောချိန်ရကြသဖြင့် ပိုမို
ရင်းနှီးကြ၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ ညီလည်းချစ်၊ ဇနီးလောင်း
လည်း ချစ်သောကြောင့် ဘိုင်စကုတ်နှင့် အခြားနေရာများသို့
သုံးယောက်တွဲ သွားလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ သွားလာခြင်းဖြင့် မေရီနှင့်
မောင်မောင်မှာ ရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးလာလေ၏။ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး ပုတ်လိုက် ခပ်လိုက်ဖြင့် ရယ်စရာများ ပြောလေ့ရှိကြ၏။
စန္ဒယားခုံတွင် တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်သီချင်းဆို တစ်ယောက်
က စန္ဒယားတီးလိုက်ခြင်းဖြင့် ပျော်မြူးနေကြ၏။ ညီက ဘိုစိတ်
ပေါက်။ ဇနီးလောင်းက ဘိုဆန်ဆန်။ တင်မောင်ညွန့်သည် မည်
သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ဟု လွှတ်၍ထားလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မေရီနှင့် မောင်မောင်နှစ်ယောက်သည် ရုပ်
ရှင်သွားကြည့်ခြင်း၊ ကလပ်သွားခြင်းများပင် ကန့်ကွက်က နှစ်ဦး
စလုံး စိတ်ကောင်းမည် မဟုတ်ဟု အကြည်အသာ ခွင့်လွှတ်
လိုက်လေ၏။ မေရီကား မောင်မောင်၏ရှေ့မှာပင် တင်မောင်
ညွန့်နှင့် ကြူကြူမွှေး လုပ်ရဲလာလေ၏။

❖ ❖
အခန်း (၁၀)

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၊ တင်မောင်ညွန့် မေရီတို့အား လက်ထပ်ပွဲ ဆင်နွဲရန် လူကြီးများ တိုင်ပင်ကြလေ၏။ ၁၀ ရက်ခန့် နောက်ထပ်ကြာလျှင် ဂျူဗလီဟောတွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပမည်ဖြစ်သဖြင့် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများအတွက်သာ ရက်ကို စောင့်စားနေကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုဆွေးဆွေးကြသော အချိန်မှာပင် တစ်နံနက်ခင်း၌ သတင်းစာတွင် သတင်းတစ်ခုပါလာရာ တင်မောင်ညွန့်သည် မျက်နှာများ နီလျက် ဒေါပွသွားရာ စိတ်ကို ချုပ်တည်းထာလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဘိုဆန်သောစုံတွဲဟိုတယ်တွင် ရန်ဖြစ်ခြင်း။

ဒါလဟိုဇီလမ်း ... ဟိုတယ်တွင် မြန်မာတစ်ယောက်နှင့် ကပြားတစ်ယောက် မနေ့ည ၉ နာရီအချိန်တွင် ရန်ဖြစ်ကြ

သဖြင့် ဟိုတယ်မန်နေဂျာနှင့် မိတ်ဆွေများက ဖြန်ဖြေလွတ်လိုက် ရကြောင်း။ ဖြစ်ပွားပုံမှာ နာမည်ကြီး ဝတ်လုံတစ်ဦး၏ သမီး ၁၉နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိသူသည် ဂါဝန်ဝတ်ကာ နာမည်ကြီးမြေပိုင်ရှင် ဝတ်လုံကြီး၏ တစ်ဦး၏သား ဘိလပ်ပြန်တစ်ယောက်နှင့် ရောက်လာကြကာ ဘီယာများသောက်ပြီး ယှဉ်တွဲကကြကြောင်း။ အဆိုပါ ဂါဝန်ဝတ်အမျိုးသမီးအား အခြားကပြားတစ်ယောက်က တွဲကရာမှ စကားများကြပြီး ဘောက်ဆင်ထိုးကြရာ ဝိုင်းဝန်းဖြန် ဖြေမှ ရန်ပွဲပြီးသွားတော့ကြောင်း။

တင်မောင်ညွန့်သည် ရေချိုးခန်းမှ တဘက်ကြီး လည်ပင်း ရောက်လျက် ထွက်လာသော မောင်မောင်အား လှမ်းခေါ်ကာ သတင်းစာပါအကြောင်းများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြော ပြနေလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ညီ၏မျက်နှာကို မြင်ရသော အခါ မမန်ရက် မဆိုရက် ညီစိတ်ညစ်သွားမည် စိုးရှာသဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်တာလဲကွယ်၊ ကိုကိုကြီး ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲ ကိုကြီး။ မေရီ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုကြီး စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ မပြောကြတမ်းလို့ မေရီနဲ့ တိုင်ပင် ထားခဲ့တယ်။ ကိုကြီး စိတ်ဆိုးလား။ ကိုကြီးပေးတဲ့ အပြစ် ကျွန်တော် ခံပါ့မယ်”

မောင်မောင်သည် ကလေးငယ်ကဲ့သို့ တင်မောင်ညွန့်၏

ရှေ့တွင် နူးထောက်ကာ တင်မောင်ညွန့်၏ ပေါင်ပေါ်လက်နှစ်
ဘက်တင် တောင်းပန်နေရာ တင်မောင်ညွန့်ပင် မျက်ရည်များ
ဝိုင်းလာတော့လေ၏။

“ကိုကြီး စိတ်မဆိုးပါဘူး။ မင်းတို့ ဖြစ်ပုံသာ ပြောစမ်း
ပါဦး”

“မေရီကို ကျွန်တော်က တောင်းပန်တယ်။ ဂါဝန်ဝတ်ပြီး
ဟိုတယ်သွားရအောင်လို့ ပြီးတော့ တွဲလဲ ကရအောင်ဆိုတာ သူ
ငြင်းနေတယ်။ ဟိုတယ်ရောက်ကြတော့။ ကျွန်တော် ဒရိုင်းဂျင်
၂ ခွက်မှာပြီး ဆိုဒါနဲ့ စပ်သောက်တော့ မေရီမသောက်ဖို့ ငြင်း
တယ်။ ကျွန်တော်က အတင်းတိုက်တွန်းတော့ တစ်ဝက်သောက်
တယ်။ နောက် တွဲကကြတယ်။ ဒီပြင်လဲ သုံးလေးတွဲရှိတယ်။
နောက်တစ်ခါ စားပွဲပြန်ထိုင်ပြီး သောက်ကြပြန်ရော။ မေရီက
အိုင်စကရင်း ဆိုဒါသောက်မယ်ဆိုလို့ မှာပေးတယ်။ သူမသိ
အောင် ဂျင်နည်းနည်း ကျွန်တော် ထည့်ပေးတယ်။ ၄,၅ ခါထည့်
ပေးမိတယ် ထင်တယ်။ မေရီ နည်းနည်းမူးသွားတယ်။ နောက်
အကောင်တစ်ကောင် လာနှုတ်ဆက်တယ်။ က,ရအောင် ပြော
တော့ မေရီလိုက်သွားရော။ ကျွန်တော် လှမ်းလှမ်း ကြည့်နေတယ်။
ဒေါင့်တစ်နေရာမှာ သူမေရီကို ကစ်လုပ်မယ်ပြင်နေတော့ မေရီ
က နောက်ဆုတ်ပြီး ပါးကို လှမ်းချတယ်။ ဒါပေမယ့် မချမိဘူး။
မေရီလက်ကို သူဖမ်းထားတယ်။ ကျွန်တော်က နေရာကထသွား
ပြီး မင်း ဘာလို့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ မေးတော့၊ သူက မင်းဝင်စွက်

စရာမလိုဘူးလို့ သူက ပြောတာကိုး။ ကျွန်တော်က မေးစေ့ကို လက်သီးနဲ့ ကော်ထိုးကာ သူလဲကျသွားရော၊ ပြန်ထလာရင် ကျွန်တော်က ဘေးပိတ်ကန်ပြီး ထိုးပြန်ရော။ နောက်လူတွေ လာဖျဉ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လဲ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်လာတာပဲ။ မေရီက လမ်းမှာ ငါမှားတာပဲတဲ့။ ကိုကိုကြီး သိရင် ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးမလဲတဲ့။ သူမိဘတောင် သူ ဒီလောက် ဂရုမစိုက်ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကိုကိုကြီး လာမြင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မေရီလဲ မပြောနဲ့။ မောင်မောင်လဲ ပြောမပြဘူးလို့ ဆိုမှ သူကောင်းပြီ ဆိုပြီး စိတ်အေးသွားတယ်။ ဒါပါပဲ ကိုကိုကြီး။ ကိုကိုကြီး စိတ်ဆိုးရင် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ခံပါမတ်”

“ကိုကိုကြီး စိတ်မဆိုးပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ မမှားရင် ကောင်းတာပဲ”

“ကျွန်တော် မေရီကို ခေါ်ပြီး ဘယ်တော့မှ တွဲမကတော့ဘူး”

ထိုအတွင်းမှာပင် ရှားရောင် ဆလွန်းကားတစ်စင်း ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထိုးရပ်ကာ မေရီတစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာလေ၏။ မောင်မောင်ကား တင်မောင်ညွန့် အနားက ထသွားကာ အဝတ်လဲခန်းသို့ ရောက်နေ၏။ မေရီ၏ မျက်နှာမှာ အံ့မှိုင်းပြာရီ၍ နေ၏။ အခန်းထဲဝင်မိလျှင် ဝင်မိခြင်း ကိုကိုညွန့်ဟုခေါ်ကာ တင်မောင်ညွန့်၏ လက်ကိုဆွဲပြီးလျှင် တင်မောင်ညွန့်၏ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ခုတင်ပေါ် ယှဉ်ထိုင်ချပြီး

နောက်...

“ကိုကိုညွန့် သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ မေရီကို စိတ်ဆိုးသလား။ မေရီရဲ့ အပြစ်ပါပဲ။ ကိုကိုညွန့် စိတ်ဆိုးရင် မေရီကို ရိုက်ပါ မေရီ ခံပါမယ်”

ဟု ပြောကာ တင်မောင်ညွန့်၏ ကိုယ်ကိုဖက်၍ ငိုရိုက်ရင်း ပြောဆိုနေရှာလေ၏။

မည်မျှ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော မိန်းကလေးဖြစ်စေကာမူ စိတ်မကျမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကြုံတွေ့က မှုက်ရည်ထိုးခံလေ့ရှိသော မိန်းမ သဘာဝ မလွတ်ကင်းနိုင်ကြချေ။ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီကျောကို ပွတ်သတ်ကာ...

“မောင်မောင်ပြောလို့ သိပြီးပါပြီ။ စိတ်မဆိုးပါဘူး မေရီ။ မေရီနဲ့ တွဲကတဲ့ ကပြားက ဘယ်သူလဲ မေရီ”

“မေရီ တစ်ခါ ပြောဖူးတဲ့ ရောဘတ်လေ။ ဒီလို တွဲကတဲ့နေရာရောက်လို့ မိတ်ဆွေ သဘော က,ရအောင် လာခေါ်တော့ ရိုင်းရာကျမှာစိုးလို့ မေရီလိုက်သွားတာပဲ။ နောက် သူက ကစ်စ်လုပ် မယ့်ဟန်ပြင်ပြီး နှာခေါင်းတိုးလာတော့ မေရီပါးချလိုက်ပြီး မောင်မောင်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာပဲ။ မောင်မောင်ကချည့် ထိုးတာပါပဲ။ မေရီမှားပါတယ် ကိုကိုညွန့်။ မေရီမလိုက်ဘဲနေရင် ဒီလို မဖြစ်ဘူး။ သူအတင်းပေကပ်ခေါ်နေတာနဲ့ ကိုကိုညွန့် မျက်နှာငဲ့ပြီး သူစိတ်မဆိုးပါစေနဲ့တော့လို့ လိုက်သွားမိတာပဲ။ ဂျင် ဝမ်းပက်ထည့်ပေးတယ်။ မေရီတစ်ဝက်ညှိုးသောက်တယ်။ ခါတိုင်း ဒီလောက် သောက်ရင် မမူးဘူး။ အခု အားကြီးမူးသွားတယ်။ မြန်မာတွေ မရှိပါဘူး။

ဒီသတင်းထောက် ဘာလို့ သိသွားသလဲ”

တင်မောင်ညွန့်သည် ဝါကျရှည်ကြီးများဖြင့် ဇာတ်ကြောင်းလှန်ကာ အစီရင်ခံနေကြသော ညီနှင့် ဇနီးလောင်းတို့၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် မည့်သူ့ကိုမျှ စိတ်မဆိုးရက်အောင် ဖြစ်၍နေလေ၏။ ထိုအတွင်း မောင်မောင် အဝတ်လဲပြီး ဝင်ရောက်လာရာ၊ မေရီကို မြင်သောအခါ မောနင်းမေရီဟု နှုတ်ဆက်ရင်း သူ၏ ခုတင်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍နေလေ၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်လှုပ်ကာ...

“မောင်မောင်မပြောဘဲနေတယ် မေရီ။ ကိုကိုကြီး သတင်းစာထဲမှာ တွေ့သွားပြီ။ ဒါကြောင့် အကုန်ဖွင့်ပြောလိုက်ရပြီ”

တင်မောင်ညွန့်သည် မောင်မောင်နှင့် မေရီ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ...

“မောင်မောင် ဒါဟာ ဘိလပ်မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်ဆိုတာ အမြဲသတိပြုစေချင်တယ်။ အနောက်နိုင်ငံအပြုအမူအတိုင်းကို မြန်မာတွေ သဘောမကျဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကို လုပ်တာ ဘာဆိုသလဲဆိုပေမယ့် မိဘဂုဏ်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်တွေက ရှိတယ်။ ကိုကြီးပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ၊ မောင်မောင်ကို ပြောပြခြင်းဖြင့် ၂ ယောက်စလုံး ဆုံးမသော စကားကို သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မောင်မောင်သည် ခေါင်းငြိမ်ပြလေ၏။

သုံးယောက်သား မကြာမီ ပျော်ပျော်ရဝင်ရွှင် ပြုံးသွားရာ၊

တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေသလို အကဲခပ်နေသော ဒေါ်မေမေတင်လည်း စိတ်အေးချမ်းသည့် လက္ခဏာနှင့် ၎င်းတို့တံခါးကွယ်က ထွက်ခွာသွားကာ ဦးညွန့်မောင်ထံ အစီရင်ခံနေလေ၏။

“မေရီရဲ့ အိမ်ကကော မေရီကို ဆူသေးသလား”

“မဆူပါဘူး။ ဒက်ဒီက ကိုကိုညွန့်နှင့် ရှင်းလင်းအောင် ပြောပြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်လို့ ဒါပဲ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုညွန့်က ဆုံးမတာကို မေရီ မှားတယ်လို့ယုံကြည်ရင် နောက် မလုပ်ဖို့ ဝန်ခံသင့်တယ်တဲ့”

“အခုကိစ္စ မေရီ ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“မေရီမှားကြောင်း အပြစ်ပေးပါလိုတောင် ပြောပြီးပြီ ရိုက် လေ”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ကျောကို အသာထုနေရာ မောင်မောင်သည် မရီးလောင်းနှင့် အစ်ကို၏ မျက်နှာကို ပြုံးကြည့်နေလေ၏။ ထိုအခိုက် တင်မောင်ညွန့်ရေ ခဏဟု တင်မောင်ညွန့်၏ စာကြည့်ခန်းထဲက လှမ်းခေါ်လိုက်သော ဦးညွန့်မောင်အသံကို ကြားကြရာ၊ တင်မောင်ညွန့် တစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ် သုံးယောက်စလုံး ထ၍ သွားကြလေ၏။ ဦးညွန့်မောင်ကား စာရေးစားပွဲတွင် စာကုန်းရေးနေ၏။ သုံးယောက်သား ဝိုင်းရပ်မိကြသောအခါ ပြုံးလှည့်ကြည့်ရင်း...

“ကဲ ... ဖတ်ကြည့်စမ်းဟေ့။ ဘယ်သူနာမည်များလို့ သေးသလဲ။ တစ်ယောက်ပါပြီး တစ်ယောက်မပါရင် ကျေနပ်ကြ

မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု တစ်ပိုင်းတစ်စရေးထားသော ဖိတ်စာရိုက်ရန် အကြမ်း
ရေးထားသော စာရွက်ကို ပြလေ၏။

ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဖိတ်ကြားစာ

မအူပင်မြို့ မြေပိုင်ရှင် ရမ္မာဝတီနှင့် ရွှေဟင်္သာ ဆန်စက်
ကြီးနှစ်လုံးပိုင်ရှင်၊ ဉာဏ်တော် သံတောင် ၁၀၀ ရှိ ရွှေလင်းပင်
ဘုရားကြီး ဒါယိကာ၊ ၅ သောင်းကုန် တိုက်ကျောင်းကြီး ဒါ
ယိကာ၊ သိမ်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ဇရပ်ဒါယိကာသူဌေးမင်း
ဦးမှိုင်းကြီး သူဌေးကတော်များ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်ရွှေမိတ်၊
ဒေါ်ဇလှ၊ ဒေါ်ကြည်သူတို့၏ မြေး...

တင်မောင်ညွန့်သည် စာရွက်ကို မျက်နှာက ခွာလိုက်ပြီး
လျှင်...

“ဟာ ... ဖေဖေကလဲ အဘိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ထူးတွေ
ကိုက ဖိတ်စာတစ်စောင်စာလောက်ရှိနေပြီ။ သူဌေးကတော်သုံး
ယောက် ထည့်ထားတာလဲ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ရှက်စရာကြီး။
ကွယ်လွန်သူ သူဌေးကတော် ဒေါ်ဇလှလို့ ကျွန်တော့်အဖွားအစစ်
တစ်ယောက်ထည့်ရင် တော်ရောပေါ့”

“မင့်အဘိုးက လူသိရှင်ကြားယူထားတဲ့ မယားသုံးယောက်
ကွ။ မထင်ရင် စိတ်ဆိုးနေကြမှာ။ ဂုဏ်ဆိုတာလဲ တတ်နိုင်သမျှ

ခြစ်ချုပ် ကော်ကပ်ထည့်နေရတဲ့ခေတ်။ ရှိသမျှထည့်ပေါ့”

သားအဖနှစ်ယောက်မှာ ဖိတ်စာရေးရာ၌ အတော်အငြင်း အခုပွားလျက် နောက်ဆုံးတွင် ဦးထွေးမောင်နှင့် တိုင်ပင်ရေးမည် ဟု ရေးပြီးသမျှ အကြမ်းနမူနာ စာရွက်ကို ဆုတ်ချေပစ်လိုက်လေ ဧါ။ မေရီလည်း ဖခင်ကြီးရုံးချိန်မီအောင်ဟု ၉ နာရီထိုးကာနီး တွင် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ပြန်သွားလေ၏။

မေရီနှင့် မောင်မောင်မှာ ဟိုတယ်တွင် ရန်ဖြစ်ပြီးကတည်းက ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ခန့် ပူးတွဲပူးတွဲ မနေကြတော့ချေ။ မောင်မောင်ထက် မေရီက ပိုမိုဆင်ခြင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ မောင်မောင်ကား ငယ်ရွယ်သူလည်းဖြစ် စိတ်ဇွဲလည်းသန်သူဖြစ် သဖြင့် မေရီနှင့် ထိုမျှကွဲသောအခါ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေ လေ၏။ ထိုအခါကျမှလည်း သူသည် မေရီအား ရိုးရိုးချစ်ခြင်း မဟုတ်ဆန်းဆန်းပြားပြားချစ်နေပြီကို သိရှိလေ၏။ မေရီကိုယ် တိုင်မှာလည်း မောင်မောင်နှင့် ပူးတွဲကာ မနေရ။ ရယ်လိုက် မော လိုက် ပုတ်လိုက် ခတ်လိုက် မနေရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် ဟာ နေတော့၏။ သို့ရာတွင် မိမိတွင် မကြာမီ လက်ထပ်တော့မည့် ခင်ပွန်းလောင်းရှိနေသဖြင့် မိမိ၏ စိတ်ကို မနိုင်နိုင်အောင် ချိုးနှိမ် ၍ နေရှာလေ၏။

၃ ရက်မြောက်သော နေ့၌ကား မောင်မောင်သည် တင် မောင်ညွန့်၏ အလုပ်တိုက်သို့ လိုက်သွား၏။ မေရီမှာ နေ့စဉ် ၁၁ နာရီခန့် ရောက်လာတတ်သော်လည်း ထိုနေ့တွင် မရောက်

လာချေ။ မောင်မောင်သည် မေရီနှင့် တွေ့လိုသော အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြလှသဖြင့် အစ်ကိုအား အိမ်ခဏပြန်ဦးမည်ဟု ပြောကာ ပြည်လမ်းသို့ မော်တော်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ဒုန်းစိုင်း လာခဲ့လေ၏။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် မော်တော်ကားရပ်ပြီး လူသူလေးပါး ကိုကြည့်ရှုရာ ပတ်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် မှိန်းနေသော ဒေါ်သင်းကြူကို မြင်သဖြင့် ...

“အန်တီ မေရီကော”

ဟုမေးလေ၏။

ဒေါ်သင်းကြူက...

“အပေါ်မယ်”

ဟုညွှန်လိုက်သောအခါ ကိုယ့်အိမ်ကဲ့သို့ တက်ရောက် သွားလေ၏။ အပေါ်ထပ်တွင်လည်း မေရီ၏ အခန်းထဲသို့ ဆိုက် ဆိုက် မြိုက်မြိုက် စေ့ထားသောတံခါးကို တွန်းဝင်သွားရာ တစ် ယောက်တည်း ထင်သလိုကြိုကာ သနပ်ခါးလိမ်းနေသော မေရီ ကိုမြင်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူသွားကာ...

“ဆောရီ ... မေရီ”

ဟုပြန်လှည့် ထွက်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက် ခါး တစ်ယောက်ဖက်ကာ တွန့်လိမ့်ကြံစဉ်ကလည်း ဘိုမောင် မောင်သည် မြန်မာစိတ်ပေါက်ကာ မေရီ၏ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို စွဲနေမိ ပြီဖြစ်လေ၏။ ယခုလည်း စွဲလောက်အောင်မြင်ရရာ အစ်ကို၏

မျက်နှာနှင့် မိမိ၏စိတ်နှော့သိုး စစ်ထိုးတိုက်ခိုက် နေကြလေ၏။

၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာလျှင် မေရီက

“မောင်မောင် ကမ်းမင်”

(ဝင်ခဲ)ဟုခေါ်လိုက်သဖြင့်၊ ဝင်ရောက်သွားကာ မေရီ၏ ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်လေ၏။ မေရီကား နံသာနုရောင် ပိုးတွန့်လုံကွင်း၊ မှန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင်သော ပဒုမ္မာပိတ်ပါး စိန်ကြယ်သီးတပ်၊ သနပ်ခါး ရေမွှေးပေါင်ဒါ နံ့တသင်းသင်းနှင့် ယမင်းရုပ်ကဲ့သို့ ကြည့်ရှုတင့်တယ်နေ၏။

မောင်မောင်ကား မေရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးနှင့် မျက်နှာကို မျက်လုံးကစားရာ ရှုမဝသော အမူအရာနှင့် တစ်မိမိမိကြည့်နေ သဖြင့် မေရီသည် သူကိုယ့်သူမလုံဘဲ၊ ပြန်ငဲ့ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ မိလေ၏။ မောင်မောင်၏ မျက်လုံးများက မေရီ၏ မျက်နှာမှ မလွဲ သေးချေ။

“မောင်မောင် မင်းငါ့ကို ဒီလိုမကြည့်နဲ့။ ငါမနေတက် ဘူး”

“မေရီက ချောတာကို ကြည့်မှပေါ့။ မောင်မောင် ချစ်တဲ့ မေရီပဲ။ ဒါနဲ့ ဘာလို့ ကိုကိုကြီးဆီ မလာတာလဲ”

“လာမလို့ဘဲ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရောက်နေလို့ သူပြန် သွားမှ ရေကတိုက်ကရိုက်ချိုးပြီး မြန်မြန်ထွက်မယ် အလုပ် မင်း ရောက်လာတာပဲ။ လာ မင်းကိုကိုကြီးဆီ သွားကြစို့”

ဟုခြေလှမ်းပြင်ရာ မောင်မောင်သည် တစ်နေရာမှ ထကာ

မေရီ၏ လက်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲကိုင်ပြီး...

“နေပါဦး မေရီ။ မောင်မောင် စကားပြောစရာရှိလို့”

ဟုပြောရင်းဆိုရင်းမေရီ၏ ပါးပြင်ကို ဖက်၍မွှေးလိုက်ရာ မေရီသည် အတင်းရုန်းပြီး မောင်မောင်အားခုတင်ပေါ်သို့ ဖင် ထိုင်ကျသွားအောင် တွန်းလိုက်လေ၏။

“တိရစ္ဆာန် မင် ... ဒီလိုလုပ်ရသလား။ မင့်ကိုကိုကြီးနဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ ငါပါးချရ ရင် မကောင်းတော့ဘူး”

“ရိုက်လေ။ မေရီရိုက်ရင် ခံမယ်”

ဟုမောင်မောင်သည် ပါးကို အလိုက်သင့် ထိုးပေးရာ တကယ့်ကလေးအမူအရာကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် မေရီမှာ ထိုသို့ လည်း မရက်စက်နိုင်ရှာချေ။

“မေရီ မောင်မောင် မြန်မာစကား ကောင်းကောင်းမတတ် တော့ သနားအောင် မပြောတတ်ဘူး။ မေရီနဲ့ ၃ ရက်ကွဲတယ်။ မောင်မောင် အသည်းဆွေးပြီ။ အစက ဒီလိုမထင်ဘူး။ ကွဲနေမှ မေရီကို တစ်မျိုးချစ်နေတယ် ဆိုတာ သိတယ်။ မေရီ မောင်မောင် ကို ချစ်မယ်လို့ ဆိုတာ ယုံတယ်”

“မေရီဟာလဲအစ်ကိုနဲ့ ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ။ မေရီ ချစ်တာက မင်းကို ဆွေမျိုးတစ်ယောက်လို ချစ်တာ။ မင်းချစ် သလို မေရီ ချစ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ လက်မထက်သေးခင် အချိန်မှာ

ဘာမဆို လုပ်နိုင်တယ်။ ကဲပါ ချစ်စမ်းပါ မေရီ”

“ငါ့ကိုယ်ဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မဟုတ်ဘူး။ မင်ကိုကို ကြီးနဲ့ နေချင်သလို နေခဲ့ကြတာ မင်းချစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“နေနိုင်ပါတယ်။ ကိုကိုကြီးနဲ့ မသန့်ရှင်းရင်လဲဘာဖြစ် သလဲ။ အခုကျွန်တော် ပြောနေတာ ဘယ်လောက်စွဲလန်းတယ် ဆိုတာ ကိုကိုကြီး မျက်နှာငဲ့ဘဲ ပြောဝံ့တာလာ ကြည့်တော့”

မေရီသည် အမျိုးမျိုးလှည့်ဖက် ပြောဆိုနေသော်လည်း မောင်မောင်သည် တောက်တဲကပ်၍ နေ၏။ စိတ်ထွက်သဖြင့် ဘိုကေကို ဆောင်ဆွဲသောအခါ ကလေးကဲ့သို့ပင် ခံနေကာ သူ ချစ်ကြောင်းသာ အထပ်ထပ်ပြောနေတော့၏။ ကိုယ်ထိလက် ရောက် ထပ်မံသောင်းကျန်းခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ် နေ၏။

မေရီ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မောင်မောင်အား ကရုဏာ မကင်းရှာချေ။ အကယ်၍ တင်မောင်ညွန့် အရင် မောင်မောင်ကို တွေ့ရှိပါက မောင်မောင်နှင့်အလျင် ချစ်ခင်မိမည် ဖြစ်လေ၏။ ပုတ်လိုက် ခတ်လိုက် လက်တွဲ လမ်းလျှောက်လိုက် ခါးဖက် က လိုက် လုပ်ခဲ့ကြရခြင်းများသည် ထိုစဉ်အခါများက မည်သို့မျှ မဖြစ်စေသော်လည်း အချစ်ဆန်းစိတ်နှင့် စဉ်းစားသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားလေ၏။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားသော်လည်း မောင်မောင် မျက်နှာက တင်မောင်ညွန့်မျက်နှာနှင့် ဆင်တူ၏။ မောင်

မောင်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း တင်မောင်ညွန့်ကို ပိုမိုသတိရလာ
၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား မိမိအား အသေအလဲချစ်ရှာ၏။ မိမိ
အား အလိုလိုက်ခဲ့၏။ ဒီကောင်လေးကား ကလေးစိတ်မျှဖြစ်
ရာ မိမိအပေါ်ဆိုးမည် သူဖြစ်၏ဟု မိမိတွင် အနည်းငယ် လှုပ်
ရှားမိသည်ကိုပင် ရှက်စိတ်ဝင်သွားကာ...

“ကဲ မောင်မောင် မင်းမလိုက်ချင်နေ။ ငါသွား
တော့မယ်”

ဟု ခြေလှမ်းပြင်ရာ၊ မောင်မောင်သည် မေရီ၏ လက်ကို
ဆွဲထားပြန်၏။ မေရီရင်ကား တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေ၏။ လက်ကို
လည်း မရုပ်သိမ်းမိ။ ရည်းစားတစ်ယောက်နှင့်ရင်းနှီးစွာနေဖူး
သော မောင်မောင်သည် မေရီအား ပွေ့ယူခုတင်ပေါ်တင်ပြီးလျှင်
မေရီ၏ ပါးပြင်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် မွှေးလေ၏။ မေရီသည် ထို
အခါကျမှ သတိရလာသကဲ့သို့ မောင်မောင်၏ ရင်ဝကို ခြေဖြင့်
ဆောင့်ကန်လိုက်လာ ခေါင်းအုံးအောက်ရှိ ခြောက်လုံးပြု အငယ်
လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ မောင်မောင်ယိုင်သွားရာက မတ်တပ်
ရပ်လိုက်သောအခါ ချိန်းပြီးဖြစ်၏။

“ထွက် ... ထွက် ... မင်း ... ငါ့ကို သည်းမခံနိုင်အောင်
စော်ကားတယ်”

“ပစ်ချင် ပစ်။ မထွက်ဘူး။ စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး။
ချစ်လို့လုပ်တာ။ စစ်စတား(မမ) သတ်ရက်တယ်ဆိုရင် မောင်

မောင်သေရဲတယ်”

မောင်မောင်သည် ခုတင်ဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ သူ၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ထားလေ၏။ မေရီလား မမဟူသော စကားလုံးနှင့် သတ်ရက်လျှင် သေရဲတယ် ဟူသော စကားများကို ကြားရသောအခါ မောင်မောင်အား သနားသွားပြန်၏။ မောင်မောင်၏ အနီးတွင်လည်း ကြာကြာမနေဝံ့ဘဲ မှန်တင်ခုံဆီသို့သွားကာ မျက်နှာပြုပြင်ပြီးလျှင် အခန်းပေါက်ဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။ မောင်မောင်ကား သူ၏မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ထားမြဲအုပ်ထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အသာခြေဖျားထောက်ကာ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လှေကားမှ တဖြည်းဖြည်းဆင်းလာရာ လှေကားရင်သို့ ရောက်လျှင်

“မမ ကျွန်တော့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ဟူသော အသံသြကြီးကို ကြားရသဖြင့် မေရီ၏ကိုယ်ကလေး တုန်၍သွားရှာလေ၏။ မောင်မောင်သည် လှေကားထစ်ကျော် ဆင်းပြေးလာကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေး၏။ မေရီ လည်း အိမ်ကားကို ရုံးဆင်းချိန်မှ ပို့လွှတ်ရန် မှာကြားပြီးလျှင် တက်ထိုင်ကာ လိုက်ပါသွားရာ ကာပေါရောက်မှ ဒီကောင်လေး ငါများ ဒိပြင်နေရာ ခေါ်သွားမှာလားဟု စိုးရိမ်မိလေ။

မောင်မောင်သည် ကားကို အိမ်ဝင်းပေါက်မှ ထွက်ပြီး တောင်ဘက်ဆီမောင်းမှ စိတ်အေးသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းလိုပင် စိတ်ပူစရာ တွေ့နေပြန်၏။ မောင်မောင်ကား မောင်းကြမ်းမှန်း မေရီသိ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်သည် ယခင်အကြိမ်

များထက် ပိုမိုကြမ်းသောကြောင့်မျက်နှာ ပျက်သွားကာ...

“ဟဲ မောင်မောင် ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ။ ကြမ်းလှ ချည်လား”

မောင်မောင်သည် တစ်နာရီ မိုင်၅၀ နှုန်းခန့်ပြေးနေရာမှ အရှိန်လျော့သွားပြီးလျှင်...

“မမ... ချစ်သလား... မချစ်ဘူးလား ပြော။ မချစ် ဘူးဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံး သေအောင် အပြေးမောင်းပြီး တစ်ခုခု နဲ့ တိုက်လိုက်မယ်”

“မင်း ဒီလိုချောက်တော့ မမကြောက်မှာတဲ့လား”

“ဒါဖြင်နေ”

မောင်မောင်သည် ကားဂီရာကို ပြောင်းပြီးလျှင် တစ်ရိပ် ရိပ်နှင့်နေအောင် မောင်းပြန်လေ၏။ ရင်ဆိုင်လာသောကားများ နှင့်သီသီကလေး လွတ်လာလေ၏။ မေရီကား စိတ်ဆိုးက သတ္တိ ရှိ၏။ ယခုကိစ္စတွင် ဖျားယောင်းက ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးတော ကာ...

“မောင်မောင် ဖြေးဖြေးမောင်း။ မမပြောမယ်”

ဆိုပြန်သဖြင့်။ မောင်မောင်သည် ကားအရှိန်လျော့သွား ပြန်၏။

“မင့်ကိုကိုကြီးပြော၊ မင့်ကိုကိုကြီးသဘောတူရင် မမ ချစ်မယ်”

မေရီသည် ဖောက်ပြန်ပြောခြင်း မဟုတ်။ တင်မောင်ညွန့် သည်ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်မပြုဟု ယုံကြည်သောကြောင့်ပြော

လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် စိမ်လိုက်လေ။ ကိုကိုကြီးဆီ တောင်းမှာပေါ့”

ဟုပြောကာ ကားဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မောင်းတော့
လေ၏။

ဘားလမ်းသို့ ရောက်လျှင် နှစ်ယောက်သား တက်ရောက်
လာကြ၏။ မေရီမှာ မောင်မောင်၏ အပြုအမူကို ချစ်သူအား
တိုင်ကြားလို၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မကောင်း ညီ
အစ်ကိုချင်း မသင့်မတင် ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် ချုပ်တည်း
နေလိုက်ရ၏။ မောင်မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း တင်မောင်ညွန့်အား
ပြောဝံ့မည် မဟုတ်ဟု ရုံးခန်းတွင် စိတ်မပါလက်မပါ နေထိုင်ပြီး
လျှင် ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ ပြန်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၁)

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၇နာရီခန့်အချိန်တွင် တင်မောင် ညွန့်သည် စာကြည့်စာရေးခန်းထဲ၌ ၂ ထောင်ခန့်ရှိသော ဖိတ်စာ ကဒ်ကတ်များထဲမှ တစ်ခုချင်းယူကာ စာအုပ်တစ်အုပ်မှ ဖိတ်ရန် လူစာရင်းကိုကြည့်ရှုပြီး ရေးသားနေလေ၏။ မောင်မောင်လည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့်ထိုင်ကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ရေးသား ထားသော နာမည်လိပ်စာများကို ကူညီရေးသားနေ၏။ မောင် မောင်၏ စိတ်ထားကာ ဂဏှာမငြိမ်ချေ။ ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန်တူ၏။ သူရေးရသော ဖိတ်စာကတ်များသည် သူ၏စိတ်ကို ထိခိုက်နေလေ၏။ အချစ်မီးတောက်နေသဖြင့် နာရီ ဝက်ခန့်ကြာလျှင်...

“ကိုကိုကြီး”

ဟုခေါ်လိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည် ခေါင်းမောကြည့် ၏ ။

“မေရီကို ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူနိုင် ဘူးလား”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သွယ်ဝိုက်ခြင်းမရှိ။ သူ့အလို ဆန္ဒ အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး မေးလိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ ညီငယ်က ကျီစယ်ပြောဆိုနေသည်ဟု ထင်သဖြင့် ပြုံးရယ်လိုက် ကာ...

“အို ... မရီးလောင်းကို ဒီလို မပြောရဘူးကွ”

“အနို့ ... ကျွန်တောင်ချစ်တာကိုး။ ကိုကြီး ကျွန်တော် ချစ်ရင် ဘာလို့ မပေးနိုင်သလဲ။ အဟုတ်ပြောနေတာ ကိုကြီး”

မောင်မောင်၏ မျက်နှာသည် ပြောင်ပြောနေသော အမူ အရာမဟုတ်။ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား အသေအလဲချစ် ၏။ ချစ်သူကို တောင်းနေသော်လည်း ညီငယ်ကို ရက်ရက်စက် စက် မပြောရက်သေးချေ။

“ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်။ ဆက်မပြောနဲ့”

“ကိုကြီးကျွန်တော့ကို တကယ် မပေးနိုင်ဘူးလား”

တင်မောင်ညွန့်သည် သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။ ညီငယ်၏ ပါးကို လှမ်း၍ချလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်မောင်သည် လက်နှင့် ကာထားလိုက်သဖြင့် လက်ကိုသာ ချမိလေ၏။ နောက်တစ်ချက် ဆင့်ချပြန်၏။ မောင်မောင်သည် လက်နှင့်ခံထား၏။ နှစ် ယောက်စလုံး ရင်ဆိုင်ရပ်မိကြပြီး တင်မောင်ညွန့်သည် လက်သီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ထိုးလိုက်၍သာ မောင်မောင်သည် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးလျှင်...

“ကိုကြီးလွန်ပြီ တော်တော့”

ဟုပြောပြောဆိုဆို တင်မောင်ညွန့်၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆောင်ပြီးတွန်းလိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ နောက်သို့ ၄,၅ လှမ်း ဆုတ်သွားပြီး ဖင်ထိုင်လဲကျသွားရာ...

“မင်း ငါ့ကို ခံသတ်သလား”

ဟု အခန်းထဲသို့ အပြေးကလေးဝင်သွားကာ ခြောက်လုံး ပြူးကို ဆွဲထုတ်လာလေ၏။ ထိုအချိန်က မောင်မောင်ပြေးလျှင် လွတ်၏။ ချစ်လှသော အစ်ကိုမလုပ်ရက်ဟု ထင်မှတ်ကာ ရင် ပတ်ကို ပုတ်ပြုလျက်...

“ပစ် ... ပစ်လေ ... ကိုကြီးပစ်ရက်ရင် သေရဲပါတယ်”

“မင်းငါ့ကိုသည်းမခံနိုင်အောင် စော်ကားတဲ့ကောင် ပစ်တယ်ကွာ”

ဟုရင်ဝကိုချိန်၍ မောင်းဖြုတ်လိုက်ရာ ဒိုင်းကနဲ့ အသံမြည်ပြီးလျှင် မောင်မောင် ပက်လက်လန်ကာလဲကျသွားလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ပက်လက်လန်ကာလဲကျသွားပြီး သွေးအိုင်ထွန်းနေသော ညီငယ်ကို မြင်ရပြန်သောအခါ မိမိအမှားကို ချက်ခြင်း သတိရပြီးလျှင် ညီငယ်၏အပေါ်သို့ မှောက်လဲကာ...

“မောင်မောင် ... မောင်မောင် ... ညီလေး ကိုကြီးမှားပြီကွဲ့။ မောင်မောင်”

ဟု အထပ်ထပ်ခေါ်ကာ ညီငယ်၏ ပါးကို နမ်းလိုက်၊ နှာစ ခေါင်းချင်းပွတ်လိုက် လုပ်နေရာ၊ သေနတ်သံကြား၍ သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးလာကြသော ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တို့ လည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ ဖြစ်အင်ကို မြင်သောအခါ ဒေါ်မေမေ တင်မှာ သားငယ်အပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲလိုက်ပြန်ကာ...

“အမယ်လေး ... ကိုယ်ကျိုးနည်းပေါ့ သားရဲ့။ ပြန်လာ တာမှ တစ်လကျော်ရှိသေးတယ်။ အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး။ မေမေ ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားတို့ရယ်”

ဟု ထွန့်ထွန့်လူးမျှ ငိုကြွေးနေရာရာ ဦးညွန့်မောင်မှာ တောင်လုပ်ရမလို့ မြောက်လုပ်ရမလို့ ပျာရာခပ်၍ နေတော့လေ ၏။ ထိုနောက်မှ ဦးထွေးမောင်ထံ အမြန်ပြန်လာရန် တယ်လီ ဖုန်းနှင့် အကြောင်းကြားပြီး စာကြည့်ခန်းသို့ ရောက်လာပြန်၏။

“ဟေ့ ... ဒီလိုပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး ဖယ်ကြစမ်း။ ဟဲ့ ဝှမ်းလိပ်တွေ ယူခဲ့ကြစမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးကာ ဝှမ်းလိပ်ရောက်လာသောအခါ မောင် မောင်၏ ရှုပ်အကျိကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး သေနတ်မှန်သော အပေါက်ရှိ သွေးများကို သုတ်လေ၏။ တစ်ဖန် ဝှမ်းအထပ်လိုက် တင်ကာ အဝတ်နှင့် တင်းကြပ်စွာ စည်းနှောင်ပြီးလျှင် သွေး အထွက်ရပ်အောင် လုပ်လိုက်လေ၏။ တစ်ဖန် ရေခဲသေတ္တာထဲ မှ ရေခဲပြီး ရေခဲရေနှင့် မျက်နှာကို ပက်ဖြန်းရာ၊ မောင်မောင် သည် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ရှုံ့မဲ့နေရှာလေ၏။ သေနတ်မှာ ရင်ဝသို့

တည့်တည့်မမှန်ဘဲ လက်ဝဲရင်အုံကို ထိမှန်ချင်း ဖြစ်၏။ တင်
မောင်ညွန့်သည်...

“မောင်မောင်ညီလေး ...။ ကိုကြီးမှားပြီကွဲ့”

ဟုမျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းကာ ညီငယ်၏ ပါးနှင့် ပါး
ချင်းပွတ် နှာခေါင်းပွတ် လုပ်နေလေ၏။ ၁၀မိနစ်အတွင်း ဦး
ထွေးမောင်တို့ သားအဖသုံးယောက် ရောက်ရှိလာရာ မေရီနှင့်
ဒေါ်သင်းကြူမှာ မျက်ရေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရှာ၏။
ဒေါ်မေမေတင်ကား ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ကာ ငိုကြွေးမပြီးနိုင်
တော့ချေ။ ဦးထွေးမောင်က...

“ကဲ ... ဖြစ်ပုံ ပြောစမ်းပါဦး”

ဆိုရာ တင်မောင်ညွန့်က...

“ကျွန်တော်က ဆုံးမတာကို သူက ခံပြီးသတ်တယ်။ ဒါနဲ့
သူ့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်ဆိုပြီး ချောက်လိုက်တာ မတော်တဆ
ယမ်းထောင့်ထွက်သွားတာပဲ ဦးလေးရဲ့”

တင်မောင်ညွန့်သည် သတိရလာသော မောင်မောင် နား
လည်ပြီး စိတ်တွင်း၌လည်း ခံသာလေအောင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
နှင့်ပြောလိုက်လေ၏။ မေရီကြောင့် ဖြစ်ပျက်ရပုံကို အရိပ်အမြွတ်
မျှမပါချေ။

“မင်းကလဲကွာ ... သေနတ်နဲ့မှ ချောက်ရသလား။
အမြောက်နဲ့ ဘာလို့ မချောက်သလဲ။ ငါ့လခွီးမှပဲ။ ရာဇဝတ်မှု
ကွဲ့”

“အဲ ... ကိုထွေးမောင်ပဲ စီစဉ်ပါဦးဗျာ။ ကျုပ်တော့ ခေါင်းပူနေပြီ”

“တစ်ခုတော့ စဉ်းစားရပါပြီ။ မောင်မောင်က တင်မောင် ညွန့် သေနတ်ပြောင်း တိုက်မယ်လုပ်တုန်း မတော်တဆ ကျည် ဆံထွက်သွားတာလို့ ပြောပေါ့။ ကဲ ... ကိုရင့်အိမ်က ဟာတွေ လဲ စည်းဝါကိုက်အောင် သင်ထားဦး”

“အားလုံး ကြားကြရဲ့လား။ ပေါက်ကြားရင် နင်တို့ ဒုက္ခ တွေ့ပြီသာမှတ်”

“ကဲ ... ကဲ မြန်မြန်လုပ်။ ကျည်ဆံ မထွက်သေးဘူး။ အချိန်တောင် ၁၅ မိနစ်နောက်ကျသွားပြီ။ ရာဇဝတ်ရေးကြောင့် သာ...”

ဟုမောင်မောင်၏ ကိုယ်ကိုတွဲမ ထူကြလေ၏။ မောင် မောင်သည် ခြေကောင်းစွာ ထောက်နိုင်သော်လည်း ဘယ်ဘယ် လက်တစ်ဘက်ကား လူသေကဲ့သို့ တန်းလန်ဖြစ်နေ၏။ အထိ အကိုင်လည်းမခံနိုင်။ ဒဏ်ရာကြောင့် အံ့ကြိတ်ရှုံ့မဲ့နေရလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် မောင်မောင်၏ ညာဘက်ဂျိုင်းအောင်ကို သူ့ပခုံးထားကာ ဆင်ဝင်အောင်သို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာ ကြကာ ကားပေါ် အသားမှေးတင်ပြီး ဆေးရုံကြီးသို့ ခပ်သုတ် သုတ် ကားနှစ်စင်း မောင်းနှင်လာကြလေ၏။ လမ်းတွင်လည်း မောင်မောင်အား သေနတ်ပြောင်းသုတ်တုန်း မတော်တဆ ကျည် ဆံထွက်မှန်ကြောင်း ပြောဆိုရန် အစီအစဉ်ကျနစွာ သင်ကြား ပေးကြလေ၏။

ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ရှေးဦးစွာ ဓာတ်မှန်ရုံထဲသို့ သွင်းပြီးလျှင် ဓာတ်မှန်နှင့် ကြည့်လေ၏။ ဆရာဝန်များမှာ ပြာ ပြာသလဲ ဂရုစိုက်ကြရာ အချိန်မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင်လုပ်ကိုင် ကြလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် မောင်မောင်၏ ရင်တစ်ခြမ်း ဓာတ်မှန်ကူးထားပုံကို ထွက်ရောက်ပြသရာ အားလုံးဝိုင်းဝန်း ကြည့်ကြ၏။ ဘယ်ဘက် ညှပ်ရိုးအောက် ကျည်ဆံကလေးကပ် နေသည်ကို သေချာစွာ မြင်ကြလေ၏။

“အသက် မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ အရိုးနည်းနည်း နာသွား တယ်။ ဒါပေမယ့် လူငယ်ဆိုတော့ အရိုးအစား ဖြစ်လာနိုင်ပါ တယ်”

ဆရာဝန်ကြီးသည် သေချာစွာ ရှင်းပြပြီးနောက် မောင် မောင်အား မေ့ဆေးခန်းသို့ သွင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

မေ့ဆေးခန်းထဲသို့ မည်သူမျှ ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ဆရာဝန်ကြီး နှင့် လက်ထောက်ဆရာဝန် နှစ်ယောက်၊ သူနာပြုဆရာမများ၊ အစေခံများသာ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း မေ့ဆေးပေး၊ ဓားငယ်နှင့် အသားခွဲကျည်ဆံကိုဆွဲထုတ်နှင့် လုပ်ကိုင်နေကြရာ မိနစ် ၄၀ ခန့်ကြာမှ ပြီးစီးသွားလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် အပြင်သို့ထွက် လာကာ ကျည်ဆံတစ်ဆံကို သူ၏ လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်ပြရင်း

“ဒီလောက် ကပ်မှန်တာဟာ ကြွက်သားထူတဲ့ သူငယ် မို့ပေါ့၊ ရင်ပတ် ပိန်ပိန်ကလေးဆိုရင် အရိုးကွဲထွက်သွားမှာ” ဟုပြောလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ့ထားဖို့ နေရာလဲ အထူးခန်း
မှာ လုပ်ပေးပါ။ ရနိုင်ပါမလား ဒေါက်တာ”

“အို ... ရပါတယ်။ မစ္စတာညွန့်မောင်”

ဟုပြောကာ ပြန်ဝင်သွားရာ ချက်ချင်းပင် မောင်မောင်
အား တွန်းလှည်းကလေးနှင့် တင်ပြီးလျှင် ဓာတ်လှေကားရှိရာ
သို့ ပို့လေ၏။ ဓာတ်လှေကားမှ လှည်းကလေးနှင့်ပင် အထူးခန်း
သို့ တင်လေ၏။ ၁၀ မိနစ်အတွင်း အထူးခန်း၌ မျက်နှာစုံညီ
ရောက်ရှိနေကြရာ ထိုင်လျက် တစ်ချို့မတ်တပ်ရပ်လျက် တစ်ချို့
နေကြရ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက...

“ကျွန်တော်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့ကို အကြောင်း
ကြားလိုက်ပါပြီ။ သူတို့လာမေးရင် အကြောင်းညီညွတ်အောင်
ပြောကြပါတော့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိတစ်ဦး ဝင်
ရောက်လာကာ ရှေးဦးစွာ ဆရာဝန်ကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်
ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဦးထွေးတို့အား နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထို
နောက် မောင်မောင်အား ကြည့်ကာ...

“သူ စကား ကောင်းကောင်းပြောနိုင်ပြီလား။ နည်းနည်း
မေးဖို့ရာ ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

ဟုတောင်းပန်ပြီး မေးမြန်းရာ မောင်မောင်သည် အင်္ဂလိပ်
ဘာသာဖြင့် သေနတ်ပြောင်းတိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေဆဲ ကျည်ဆံ
သတိရလို့ ထုတ်ယူမယ်လုပ်တုန်း လက်မှ လွတ်ကျကာ ရင်ပတ်
မှန်သွားကြောင်းကို အားယူကာ ပြောပြလေ၏။

“ဒီအတိုင်းပါပဲ မောင်ရယ်။ ကျုပ်တို့လဲ အလည်လာလို့ ရှိတာပေါ့။ သူ့အစ်ကိုက ပွေ့ထားရတယ်။ မင်းကို ကိုကိုကြီး ပြောသားနဲ့ကွယ် ကျည်ဆံတွေရှိတယ် ဆိုရက်နဲ့ သတိလစ်ရ သလားဆိုပြီး ချုံးပွဲချ ငိုနေရှာတာပေါ့”

ဦးထွေးမောင်သည် ထိုးဇာတ်ကလေး ပိုမိုအကွက်စေ သွားအောင် ဝင်ရောက် ကုလားဖန်ထိုးပေးလိုက်လေ၏။ အရာရှိ လည်း ဦးညွန့်မောင်၊ တင်မောင်ညွန့်နှင့် ဦးထွေးမောင်တို့အား အနည်းငယ် မေးမြန်းပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကျန်ရစ်သူများလည်း ထိုအခါကျမှ ရင်တွင်း အလုံးများကျသွား ကာ အသက်ရှူမှန်ကြတော့လေ၏။

အချိန်မှာ ၉ နာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်ရာ ဦးထွေးမောင်က “ကဲ ဘယ်သူမှ ထမင်းမစားရသေးဘူး။ အလှည့်နဲ့ အိမ်ပြန် ထမင်းစားကြဦး”

“ကောင်းသားပဲ ခင်ဗျားတို့ သားအဖ အရင်ပြန်ကြလေ။ ကိုထွေးမောင် ရုံးကိစ္စရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ မသင်းကြူနဲ့ မေရီပြန်လာတော့ ကျွန်တော်တို့သားအဖ တစ်စုခဏပြန်စားကြ မယ်”

“အို ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် မဆာပါဘူး။ ဖေဖေ ရယ် မေမေရယ် ဦးလေးတို့ရယ် ပြန်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မိမိအတွက် ဖြစ်ရသော ညီငယ်၏ စိတ်ကြောင့် ထမင်းစားချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မေမေတင်က...

“မေမေလဲ မဆာတော့ပါဘူး။ ကဲ ... ရှင်တို့ ပြန်စားချည်ကြ”

“အို ... မဟုတ်တာ။ မေမေစိတ်မော လူမောဖြစ်နေတဲ့ ဟာ နည်းနည်းအားရှိအောင် ဝင်သရွေ့ ပြန်စားဦးမှပေါ့”

ဟုဖခင်ကြီးနှင့် ဦးထွေးမောင်အား မိခင်ကြီးကို ခေါ်သွားရန် အရိပ်အမြွတ် ပြလိုက်ရာ အားလုံးဖျောင်းဖျ ခေါ်ယူသွားသဖြင့် ဒေါ်မေမေတင်အပါ ငါးယောက်သား ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်သည် ထိုအခါကျမှ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံကာ ညီငယ်၏ အခြေအနေမှန်ကို စုံစမ်းလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက အနည်းဆုံး ဆေးရုံတွင် တစ်လလောက် ကုရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လက်တစ်ဘက်မှာ ခြောက်လလောက် ကြာမှ အသင့်အတင့် လှုပ်ရှားနိုင်မည် ဖြစ်၍ တစ်နှစ်လောက် ကြာမှ အကောင်းပကတိ အတိုင်း သန်မာလာမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည် စိတ်ကို အတော်ထိခိုက်သွားလေ၏။ အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မောင်မောင်မှာ ရင်ပတ်အနာကို ညှာလက်ဖြင့် အသာအုပ်ကာ အံ့ကြိတ်ပြီးညည်း၍နေလေ၏။ စိတ်မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ မိမိ၏ မိုက်မားမှုကြောင့် ညီငယ် မချီးမဆံ့ ခံရသည်ကို အထူး ယူကျူးမရ ဖြစ်ကာ...

“မောင်မောင် ညီလေး။ ဘယ်နှယ် နေသေးလဲ”
မေ့ဆေးဖြေစက ဒီလောက်မနာဘူး။ အခုမှ နာလာ
တယ်”

“ကိုကြီးမှားတာပါပဲ။ ကိုကြီးမိုက်မိတာပဲ”

“ကျွန်တော်ကံမကောင်းလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ”

“ကိုကြီး အလွန်ချစ်တဲ့ ဇနီးလောင်းကို မင်းကပြောတော့
ကိုကြီး ဗြုန်းခနဲစိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သေနတ်နဲ့ မပစ်
ရက်ပါဘူး။ မတော်မဆ ကျည်ဆံထွက်သွားတာပဲကွယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် ညီငယ်စိတ်ခံသာအောင် လှည့်ပတ်
ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အကယ်၍ ဒေါသနှင့် ပစ်သည်
ဆိုက ညီငယ်သည်လည်း အခဲကြေမည် မဟုတ်ချေ။

“ကျွန်တော်လဲ ကိုကြီး မပစ်ရက်ဘူးလို့ ယုံကြည်ပြီး ရင်
ပတ်ပုတ်ပြနေတာပေါ့။ တကယ်ပစ်မယ်ထင်ရင် ရှောင်တိမ်းပြီး
ခုခံမှာပဲ”

“ကဲ ...ကဲ မင်း မေရီကို အဟုတ် တကယ်ချစ်တာ
လား”

မောင်မောင်သည် အနာ၊ နာရာက ရှုံ့မဲ့ပြီး ဦးခေါင်းမလှုပ်
သာလှုပ်သာ မေးကြောတင်အောင် ခေါင်းငြိမ်ပြလေ၏။

“ဒါဖြင့် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ မင်းရောဂါ သက်သာ
အောင် ကြိုးစား။ ကိုကြီး မင်းနဲ့လက်ထက်ဖို့ သဘောတူကြောင်း
ကတိပေးမယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မျက်ရည်ဝိုင်းလာသော မျက်နှာကို ညီငယ်မမြင်အောင် တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကတိ ပေးလိုက်ခြင်းမှာ တင်မောင်ညွန့်အဖို့ အကြီးအကျယ်စွန့်စား လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား အသက်ပေး ချစ်၏။ မေရီနှင့် ၂၄ နာရီပြည့်အောင် မခွဲစဖူးချေ။ မိမိ၏ ရင်ခွင်တွင် ရိုးရိုးဘွင်းဘွင်းကြီး ချစ်ခင်သော အမူအရာ နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ကြသည်ကို တွေးမြင်နေ၏။ ထို အခိုက် မောင်မောင်သည် ကိုကိုကြီးဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ တင် မောင်ညွန့်လှည့်သော်အခါ မောင်မောင်၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရေ များ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေ၏။ သူ့ အစ်ကို၏လည်ပင်းကို ညာ လက်ဖြင့် ဖမ်းဆွဲကာ ပါးကို နမ်း၍နေလေ၏။

“ကိုကြီး ကတိကို ရုတ်သိမ်းနိုင်ပါသေးတယ်။ တော် တော်ကြာ ကိုကြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရင်လဲ၊ ကျွန်တော်က တစ် သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးကတိ ရုတ်သိမ်း လို့ အကြောင်းမထူးတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့ဒဏ်ရာက သေဖို့ ရာ မခဲယဉ်းဘူး။”

“အို ... မောင်မောင်။ မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေ တာလဲ။ ကိုကြီးစိတ်နိုင်လို့ မင်းကို ကတိပေးထားတာပေါ့။ ဘာလို့ ရုတ်သိမ်းရမှာလဲ၊ ညီလေးနဲ့ မေရီ ပျော်ပျော်နေကြရင် ကိုကြီးလဲ ပျော်မှာပေါ့။”

မောင်မောင်သည် ကျွတ်ကျွတ်ဟု စုတ်သတ်ကာ တင်
မောင်ညွန့်အား လွတ်ပြီး သူ၏ အနာကို အသာစမ်းလေ၏။ တင်
မောင်ညွန့်မှာလည်း မောင်မောင်၏ မျက်နှာရှုံ့မဲသွားတိုင်း မည်
ကဲ့သို့လုပ်ရမည်မသိ။ တောင်ကိုင်ရမလို မြောက်ကိုင်ရမလို ဖြစ်
နေ၏။

၁၀ နာရီ သာသာလောက်တွင်ကား ဦးညွန့်မောင်၊ ဒေါ်
မေမေတင်၊ ဒေါ်သင်းကြူနှင့် မေရီတို့ ရောက်လာကြလေ၏။
မေရီ၏ လက်ထဲတွင် လက်ဆွဲချိုင့်တစ်ခု၊ ရေအေးဓာတ်ဘူးကြီး
တစ်ခုပါလာ၏။ ဒေါ်မေမေတင်သည် ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း
သားငယ်ကိုသာ ဂရုစိုက်၏။ မောင်မောင်မှာလည်း မိခင်ကြီးကို
မြင်လျှင် မိမိနာကျင်သမျှ ကြိတ်မှိတ်ခံကာ ပြုံးနိုင်သမျှ
အားယူပြီးလေ၏။

“သား ဘယ်နှယ် နေသေးသလဲ။ နေသာသွားပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ နည်းနည်းနေသာပါပြီ မေမေ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့
တော့”

ထိုသို့ သားအမိပြောနေကြခိုက် မောင်မောင်၏ ခေါင်းရင်း
နားရှိ စားပွဲငယ်တွင် လက်ဆွဲချိုင့် အံများကိုဖြုတ်ကာ ထမင်း
ဟင်းများ ပြင်နေ၏။ မောင်မောင်အတွက် ရေဖန်ခွက်တစ်လုံး
ပါလာရာ ဖန်ခွက်တွင် ရေအသင့် ထည့်ထားပြီးနောက်...

“ကဲ ... ကိုကိုညွန့် အိမ်ပြန်စားနေရင် အချိန်ကြာနေမှာ
စိုးလို့ မေရီ စိတ်ကူးရပြီး ယူခဲ့တာ လာစားလေ”

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ၏ ကရုဏာသက်ပုံကို မြင်ရ
သောအခါ စိတ်နှလုံးကို အထူးထိခိုက်သွားပြန်၏။ မျက်နှာ
သည် ပြုံးရွှင်စွာ ဖြစ်သွားအောင် မည်သို့ပင်ကြိုးစားသော်လည်း
မရတော့။ အံ့မှိုင်းပြာရီလျက် နေလေ၏။ ကုလားထိုင်တစ်လုံး
နှင့် အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းပွဲဆီသို့ ထသွားကာ၊ ကုလား
ထိုင်တွင် ထိုင်လေ၏။ မောင်မောင်သည် ပက်လက်လှန်နေရာ
အစ်ကို၏ မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ စောင်းမော့ကြည့်လေ၏။
မေရီကား မောင်မောင်၏ ခေါင်းရင်းဘက်သို့ ရောက်နေသဖြင့်
ကောင်းစွာ မမြင်ရချေ။

“စားလေ ကိုကိုညွန့် ဘာငေးနေတာလဲ”

တင်မောင်ညွန့်သည် ဇွန်းခက်ရင်းကို ကိုင်ကာ ကြိုးစား
၍ စားလေ၏။ သို့ရာတွင် လည်ပင်းတွင် တစ်ဆို့ကြီးဖြစ်နေ
သဖြင့် အတင်းမျိုချရလေ၏။ ကြက်ပေါင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အား
လူးများနှင့် ခပ်ပျစ်ပျစ်ချက်ထားသော ဟင်းတစ်ခွက်လည်းပါ
၏။ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်အသန့်အရှင်းကြိုက်သော မေရီသည်
လက်ကို ရေးဆေးကာ ကြက်ပေါင်ကို ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် စားရ
လွယ်အောင် အရိုးတစ်ခြား အသားတစ်ခြားဖဲ့ပြီးလျှင် ထမင်း
ခွက်ထဲသို့ ထည့်ပေးနေလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ မေရီ စိတ်
ကျေနပ်ရန် စားသောက်နေရသော်လည်း လက်မသွက်လှချေ။

ရာသက်ပန် ရိုးမြေချ ပေါင်းကာ ဤလက်ကလေးများဖြင့်
အပြုအစုခံမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ပြီးဖြစ်၏။ ဘိုဆန်ဆန် မိန်းကလေး

များသည် ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပြောဆို ပြုမူတတ်သော်လည်း လင်
ကိုပြုစုရာတွင် မြန်မာစိတ်ပေါက်သူများထက် ပိုမိုပြုစုတတ်၏။
အူလှိုက်သဲလှိုက် ကြင်နာတတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ မယားကောင်းတစ်
ယောက်ရမည့် ဆဲဆဲ ချစ်လှသော ညီငယ်ကြောင့် စွန့်လွှတ်ရပြီ
ဖြစ်၏။ ညီငယ်က ကတိရုတ် သိမ်းခွင့် ပေးရှာ၏။ သို့ရာတွင်
လူကြီးစကားပျက် ဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် ထပ်မံ၍ပင် ကတိပေး၏။
မိမိရှေ့တွင် အချိုးအစား ပြေပြစ်စွာ ကရုဏာမိုးရွာနေသော မေရီ
က နှလုံးသာကို မွေနှောက်နေတော့၏။

မေရီမှာကား အခြားမည်သို့မျှမတွေး။ ညီအတွက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရှာလိုပဲဟုသာ တွေးလေ၏။ လူကြီးများမှာ မောင်
မောင် ကုတင်ဘေးတွင် ကုလားထိုင်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်၍နေကြရာ
လက်ထက်ပွဲကို အနည်းဆုံး တစ်လကျော်ကျော် ရွှေ့ဆိုင်းရမည့်
အကြောင်းများပါ ထည့်သွင်းပြောဆိုနေရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ
ထိုစကားများကို မကြားရ။ မေရီသာ ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရ
လေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် စားသောက်ပြီးသောအခါ မေရီ
သည် ဆွဲချိုင့်များကို သိမ်းဆည်း၍ လက်သုတ်ပဝါ သောက်ရေ
များကို အသင့်ယူပေးလိုက်လေ၏။

နေခင်း ၁နာရီခန့်ထိုင်သောအခါ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်
ရန် ရေချိုးခဏပြန်ဖို့ လူကြီးများက အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့်
တင်မောင်ညွန့်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရာ မေရီလည်း

ထမင်းချိုင့်များ ထားရင်းလိုက်မည်ဟု တွယ်ကပ်လိုက်ပါလာလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း တင်မောင်ညွန့်သည် သူ၏ အခန်းထဲ တောက်လျှောက်ဝင်သွားရာ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်၏လက်ကို ဆွဲကာ တွယ်ကပ်မြဲ တွယ်ကပ်ပါလာလေ၏။

အပြင်လူများ မမြင်နိုင်သော နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်လည်ပင်းကို ဖက်ကာ တင်မောင်ညွန့်၏ ပါးပြင်ကို အားပါတရ နမ်းရှုပ်လေ၏။ မေရီ၏ မျက်လုံးအိမ်းများသည် မျက်ရည်ဝိုင်း၍ နေရှာ၏။

“အို ... မေရီဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုကိုညွန့် စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့ မေရီရယ်။ ဘာလို့ငိုရတာလဲ”

“မေရီ ကိုကိုညွန့် ဒီလိုနေတာ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးဘူး။ ကိုကိုညွန့် အမူအရာ မျက်နှာမြင်ရတော့ မေရီစိတ်ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ မေရီ စိတ်တင်းတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငိုချင်လာတာပဲ”

ချစ်သူတစ်ယောက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေလျှင် အလားတူ ချစ်သူတစ်ယောက်သည် အဘယ်နည်းအားဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေပါမည်နည်း။ တင်မောင်ညွန့်သည် ထိုအကြောင်းကို သိ၏။ ညီငယ်အား ကတိပေးမိပုံကို ပြောပြလို၏။ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြက သူ့အား ရက်စက်သည်ဟု သာ၍ပင် စိတ်ထိခိုက်ရတော့မည်ဟု စိတ်ကို အတင်းချုပ်တည်းနေရရှာ၏။

“ကဲ ကဲ မေရီ မငိုနဲ့ ပျော်ပျော်နေဟုတ်လား။ ကိုကိုညွန့် ရေချိုးမယ်”

ဟု အဝတ်အစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရာ မေရီသည်

က န က

က လိုက်သွားပြီးလျှင် ဇနီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကိုယ်သုတ်တဘက်
ကြီး ရေးချိုးပြီးဝတ်ရန် အဝတ်များကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်ယူပေးပြီး
လျှင် ရေးချိုးခန်းအပေါက်ဝထိ လိုက်ပါသွားလေ၏။

တင်မောင်ညွန့် ရေးချိုးပြီးသောအခါလည်း တင်မောင်ညွန့်
လက်ထဲက ယူစရာများကို ယူငင်ပြီးလျှင် အခန်းထဲသို့ လာခဲ့
ကြလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ထိုကဲ့သို့ မေရီ၏ အပြုအစုကို
ခံရသောအခါ လက်ထပ်ပြီးစီးမှ နေထိုင်ကြရမည့် အခြေအနေ
ကို တွေးမြင်နေ၏။ အဝတ်အစားများလဲပြီသောအခါ မေရီနှင့်
အိပ်ခန်းတွင် ထိုင်ကြပြန်၏။ ရှေးအခါကမူကား ဤကဲ့သို့ ထိုင်
ကြလျှင် မေရီအား လေးကြိမ်ထက်မနည်း ကြူကြူမွှေးပြီးဖြစ်၏။
ယခုကား ညီငယ်အား ကတိပေးပြီဖြစ်၍ တစ်နေ့တွင် ခယ်မ
အဖြစ် ရောက်ရှိသွားမည်ကြောင့် မထိရက် မကိုင်ရက် ညီငယ်
၏ အပေါ် သစ္စာမဖောက်ရက်အောင်ဖြစ်နေ၏။

မေရီကား အထူးအထွေ မတွေးတောချေ။ ညီငယ်ကြောင့်
စိတ်မကောင်းသေးသဖြင့် မိမိမျှော်လင့်သလောက် ရွှင်ပျခြင်း
မဖြစ်သေးဟု အောက်မေ့ကာ သူကပင် တင်မောင်ညွန့်အား ပိုမို
ယုယနေလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် အခန်းထဲ၌ နှစ်ယောက်
ကြာကြာနေက စိတ်ဖောက်ပြားမိမည်စိုးသဖြင့် ဆေးရုံကြီးသို့
နာရီဝတ်အတွင်း ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

❖ ❖
အခန်း (၁၂)

မောင်မောင်၏ ရောဂါမှာ ၁၀ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ထူးထူးခြားခြား သက်သာလေ၏။ ဆေးရုံတွင် အစောင့်အလဲ နှင့် အိပ်ကြရာ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီနှင့် တွဲမစောင့်မိအောင် ဥပါယ်တံမျဉ်းနှင့် ရှောင်တိမ်းခဲ့လေ၏။ မေရီကိုကား မည်သည့် စကားမျှ ဖွင့်ဟမပြောရသေးချေ။ နောက်ရက် ၁၀ ခန့်ကြာသော အခါ မောင်မောင်သည် ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင် သက်သာစွာ စကား ပြောနိုင်လာ၏။ ချောင်းဆိုးလျှင် အလျင်က ရင်ပတ်က နာခဲ့ရာ ယခုအခါ မနာတော့ချေ။ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း နောက်ထပ် ၅ ရက်ကြာလျှင် ဆင်းနိုင်မည်ဟု ပြောပြထားလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်၏ အလုပ်ကား မေရီနှင့် မောင်မောင်လက် ထပ်ဖြစ်အောင် ဇာတ်ကိုစီးရမည် ဖြစ်၏။ အရက် ၂၀ ကျော်ကြာ အောင် မေရီအား ဘာမျှမပြောရသေးချေ။ ထိုသို့ မပြောခြင်းမှာ

မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မမွှေးမကြူ မပွေ့မဖက် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း နေသဖြင့် အားမရဖြစ်ကာ တင်မောင်ညွန့်အား ပိုမိုစွဲလန်းချစ်ခင်နေသောကြောင့် မပြောရက်သဖြင့် ထိုမျှ အချိန်ကြာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌မူကား မေရီ မုန်းသွားအောင် ပြောဆိုပြုမူတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေ၏။ မေရီသည် မိမိအား မုန်းသွားက မောင်မောင်၏အပေါ် မေတ္တာ တုံ့လှည့်လိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်လေ၏။

မောင်မောင် ဆေးရုံတက်၍ ၂၂ ရက်မြောက်နေ့၌ကား မေရီသည် တင်မောင်ညွန့် ရေချိုးပြန်ချိန်တွင် လိုက်၍ လာလေ၏။ ညီငယ်ကြောင့် အမူအရာပြောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်သော စိတ်များ ပပျောက်ကာ သူ့အပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ မကျေနပ်ချက် ရှိနေပြီဟု တွေးလေ၏။ အိပ်ခန်းထဲတွင် တင်မောင်ညွန့်၏ လည်ပင်းကို ဖက်ကာ တင်မောင်ညွန့်၏ပါးကို နမ်းလိုက်သူ၏ ပါးပြင်ကလေးကို တင်မောင်ညွန့်နှာခေါင်းနှင့် ပွတ်လိုက်ကပ်ကာ မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် လည်ပင်းဖက်ထားခြင်း မဖြုတ် သေးဘဲ...

“ကိုကိုညွန့် မေရီအပေါ် ဘာသဘော မကျတာ ရှိလဲ။ အခု ကိုကိုညွန့်နေတာဟာ လူစိမ်းလိုပဲ။ မေရီကို အရင်ကလို ချစ်ချင်ပုံလဲ မရဘူး။ မေရီမှာ အပြစ်ရှိရင် ပြောပါ။ မေရီ ဝန်ခံပါမယ်”

တင်မောင်ညွန့်ကား မေရီက စကားစတင်လာသဖြင့် မိမိကသဘောမကျသော အချက်များကို ပြောဆိုရန် လမ်းပွင့်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဟန်လုပ်ပြောရမည်ကြောင့် စိတ်မပါနိုင်ဘဲ တွေ့

ဝေ၍ နေရာ...

တင်မောင်ညွန့်သည် စကားလုံးများကို ရွေးချယ်နေ၏။ မျက်နှာအမူအရာပျက်၍ မသွားအောင် အထူးသတိထားလျက်

“မေရီကို ပြောမလိုပဲ။ မပြောရက်လို့ ဒီလောက်ကြတာပဲ။ မေရီအတွက် အင်္ကျီပါးဆောင်းပါးတွေ ကိုကိုညွန့်ရေးပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုညွန့် အင်္ကျီပါးဝတ်တာ သဘောမကျဘူး။ မြန်မာတွေရဲ့ မျက်လုံးများဟာ ကျင့်သားမရသေးတော့ ဒီလိုအဝတ်အစားတွေဟာ သူတို့စိတ်မှာ ဖောက်ပြားမှာအမှန်ပဲ။ ကိုကိုညွန့် ဒါပေမယ့် မေရီကို အလိုလိုက်ခဲ့တာပဲ။ မေရီရဲ့ အကြိုက်ကို ပြောခဲ့တာပဲ။ ခုတော့ လက်တွေ့ရှိနေပြီ။ မောင်မောင်ဟာ မေရီနဲ့ ပူးတွဲပူးတွဲ နေကြရော။ မေရီရဲ့ အဝတ်အစားမြင်ပြီး သူစွဲလန်းနေတယ်။ နောက် ကိုကိုညွန့်ကိုတောင် မေရီကိုချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောလို့ ကိုကိုညွန့်ကလဲ ကိုချစ်တဲ့ဇနီးလောင်း ထိရပါ့မလားဆိုပြီး သေနတ်နဲ့ ချောက်ရာက ဒီလိုဖြစ်ရတာ”

“ဒါဟာ အင်္ကျီပါးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ မေရီက မတ်လောင်းကလေးပဲဆိုပြီး ပူးတွဲနေမိတာပါ။ ပူးတွဲနေမိတဲ့ အပြစ်သာရှိပါတယ်။ အင်္ကျီပါးရဲ့ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒီတော့ နောက်သူကျန်းမာတဲ့အခါ မေရီ ခပ်ရှောင်ရှောင် နေလိုက်ရုံပေါ့”

“မေရီ ဒီမယ် ကြည့်စမ်း”

တင်မောင်ညွန့်သည် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ကို ဂျိုင်းထိအောင် ပင့်လိုက်ကာ လက်မောင်းလက်ရုန်းများကို ပြလေ၏။

“ကိုကိုညွန့် ဒီလိုတောင့်တင်းလာအောင် မေရီအကြိုက်

လိုက်လျော လေ့ကျင့်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခုလဲ မေရီ ကိုကို
ညွန့်အကြိုက် လိုက်ရလိမ့်မယ်။ မေရီအကျိပါး မရှောင်နိုင်ဘူး
လား။”

“ကိုကိုညွန့် မေရီနဲ့ အင်ဂေ့ချ် လုပ်ကြတုန်းက ဘာပြော
ထားကြသလဲ။ တစ်ယောက်ကြိုက်တာ တစ်ယောက် လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ပြုမူနေထိုင်ခွင့် ပြုရမယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
မချုပ်ချယ်ရဘူး။”

“ကိုကိုညွန့် ပြောတဲ့စကား တစ်ခွန်းကော။ မေရီ မေ့သွား
ပြီလား။ အကျိုးပျက်စီးမှုနဲ့ မပတ်သက်ရင် ဆိုတဲ့ဟာလေ။”

“နို့ အကျိပါးဝတ်လို့ ဘာအကျိုးပျက်စီးလို့လဲ”

“ညီတစ်ယောက်လုံး ကံကောင်းလို့ မသေတယ်။ ကိုကို
ညွန့်လဲ ကံကောင်းလို့ စက်တိုင်မတက်ရတာပါလား။ ဒါဟာ
မေရီရဲ့အကျိပါးဝတ်မှုပဲ မဟုတ်လား။ ကဲလေ ... ပြောစမ်းပါ။”

“ဘာမှ မဆိုပါဘူး။ ရောဘတ်တို့ ဒီပြင်ကောင်တွေ
ကြိုက်နေတာကော အကျိပါးကြောင့်လား။ ကိုကိုညွန့်က မေရီကို
ချစ်တာ အကျိပါးကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြားပြီး တဏှာစိတ် သက်
သက်နဲ့ ချစ်နေသလား။”

မေရီ၏ ချေပပုံကလေးကား အချက်ပိုင်လှ၏။ အကျိပါး
ကြောင့် ချစ်တယ်ဆိုရင် အကျိပါးဝတ်ခြင်းကို ကန့်ကွက်ရန်
အကြောင်းမရှိ။ အကျိပါးကြောင့် မဟုတ်လျှင်လည်း ဘာမှပြော
စရာမရှိ။ စင်စစ်ကား တင်မောင်ညွန့်သည် သိုးငယ်နှင့် ဝံပုလွေ
ပြုမူပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်တော့ရာ နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်လိုသော

ဟန်ဖြင့်...

“မေရီလျှော့ မပေးဘူးဆိုရင် လက်ထပ်တာ ပျက်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားမယ်”

တင်မောင်ညွန့်၏ အမူအရာသည် တင်းမာသော အသွင် ကိုဆောင်၍ နေ၏။ မေရီလည်း ရုတ်တရက် နေရာမှတကာ

“ဘာပြောတယ်။ ဒါကြောင့် မေရီက သဘောချင်းကိုက် မကိုက် ခြောက်လလောက်စမ်းဖို့ပြောတာ။ ခုတော့ ကိုကိုညွန့် သဘောပေါက်လာပါပြီ။ မေရီ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ ဘယ် လောက်အလိုလိုက်ခဲ့သလဲ။ ကိုကိုညွန့် ဒါတွေ မသက်ညှာဘူး။ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ မေရီကို မုန်းတယ် မေရီ ကံဆိုးတာပါပဲ”

ဟု ငိုယိုကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားရှာလေ၏။ တင်မောင် ညွန့်ကား မိမိစိတ်တွင်းက ပါ၍ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်သဖြင့် မေရီ ငိုသံပါနှင့် ပြောကတည်းက ခေါင်းငုံ့ကာ နားထောင်နေရာ၊ မေရီ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ပစ် လှဲကာ ပူပွဲဆင်နေတော့၏။

မေရီမှာ စိတ်မြန်သူဖြစ်၏။ ကားမှာ မိမိတို့ ကားဖြစ်၏။ သူကား မစီးဘဲ ခြေလျှင်လျှောက်ချင်လျှောက်လိမ့်မည်ဟု တွေး တောကာ အိပ်ရာမှ ကဗျာကရာထကာ ဆင်ဝင်ပေါက်သို့ အပြေး ကလေး လာလေ၏။ ဒရိုင်ဘာလည်း တင်မောင်ညွန့်ကို မြင် သောအခါ အပြေးလာကာ ကားပေါ်တက်၍ စက်နှိုးထွက်ခွာ လေ၏။

ဝင်းပေါက်မှ ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့် ထွက်မိသောအခါ မေရီကို

မို့လေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် ကားကို ရပ်စေပြီးလျှင်...

“မေရီ ဘာလို့ ထွက်သွားတာလဲ တက်လေ”

ဟု တံခါးဖွင့်ပေးသောအခါ မေရီသည် တမက်ပဲ မနေနိုင် ကားပေါ်သို့ တက်ကာ တင်မောင်ညွန့်၏ ဘေးတွင် ထိုင်လေ၏။ တစ်သက်လုံး အပူမတွေ့ဖူးသော မေရီသည် ရှေးဦးစွာ အပူတွေ့ခြင်းဖြစ်ရာ သူ၏မျက်နှာကလေးသည် ညှိုးငယ်၍ နေရှာလေ၏။ ကားသည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးဘက်သို့ မောင်းမည်ဖြစ်သောအခါ

“မေရီကို အိမ်ပို့ပေး။ ဆေးရုံမလိုက်တော့ဘူး”

ဆိုသဖြင့် မြောက်ဘက်သို့ လှည့်ချိုး မောင်းစေပြန်၏။ ပြည်လမ်း အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မေရီအား ချထားခဲ့ကာ ဆေးရုံသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မေရီကား မည်သူ့မျှ စကားမပြောဘဲ တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကာ အိပ်ခန်းသို့ရောက်လျှင် လူးလှိမ်နေရှာလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကိုလည်း မမုန်းရက်နိုင်ချေ။ ထိုစကားမှန်၏။ တင်မောင်ညွန့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မေရီအား မုန်းထားခြင်းမရှိ။ သည့်အပြင် ထိုသို့ ရက်စက်စွာ ပြုမူလိုက်မိခြင်းကြောင့် ပိုမိုစွဲလန်းချစ်ခင်နေ၏။ မေရီသည် သူ့ခေါင်းရင်းတွင် ချိတ်ထားသော တင်မောင်ညွန့်၏ ခြောက်လက်မဓာတ်ပုံကို ယူခဲ့ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီးလျှင် ကြည့်ရှုနေ၏။ နှုတ်ခမ်းကလေးလှုပ်ကာ

“ကိုကိုညွန့် ...ကကိုကိုညွန့် မေရီကို ချစ်တယ်ဆို။

ခုတော့ မချစ်ဘူးပေါ့”

ဟုပြောကာ ဓာတ်ပုံကို နမ်းလိုက်ရင်း မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ

မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျနေရှာလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်မှာလည်း ဆေးရုံမှ ညီငယ်၏ လူမမာခန်း အတွင်း၌ ငေးမှိုင့်ကာ ယောင်အ,အကြီး ဖြစ်နေလေ၏။ မိမိစွန့်စား ခြင်းသည် အမှားကြီးမှားလေပြီဟု တွေးတောမိလေ၏။ တင်ကူး စဉ်းစားထားခြင်းနှင့် လက်တွေ့အဖြစ်အပျက် မည်မျှကွာခြား သည်ကို ထိုအခါကျမှ သိတော့လေ၏။ ၃ နာရီခွဲတွင် ဦးညွန့် မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင် ထမင်းစားပြန်ကြ၏။ ၅ နာရီသာသာ တွင် ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ တင်မောင်ညွန့် ထမင်းစားပြန် လေ၏။

တင်မောင်ညွန့် ထမင်းစားနေခိုက်မှာပင် မေရီပြုံးရွှင်စွာ ဝင်ရောက်လာရာ တင်မောင်ညွန့်သည် အထူးအံ့အားသင့်သွား ၏။ မေရီသည် ရှေးက မေရီမဟုတ်။ လုံးဝပြောင်းလွဲလာ၏။ အပေါ်ပိုင်းတွင် ပိုးအင်္ကျီရင်ဖုံး၊ အောက်ပိုင်းတွင် မန္တလေးကျစ်ပိုး အဝါနုရောင် ခြေခုံတွင်ခုံမြင့်ပုံတော် ပိန်းတန်းဘိနပ် အညိုရောင် ဖြစ်နေ၏။

တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီ ထိုကဲ့သို့ စိတ်မပြောင်းစေလို ချေ။ မေရီသည် ခေါင်းမာ၏။ သူမကြိုက်သည်ကို အတင်းချုပ် ချယ်က မိမိအား မုန်းသွားမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခုမူကား မိမိအလို ကျဝတ်ဆင်လာ၏။ ထိုသို့ ပြုမူခြင်းဖြင့် ဆထက်ထမ်းပိုး တိုး တက်ချစ်ခင်လာကာ များစွာ စိတ်ဆင်းရဲသွားလေ၏။ မိမိက မေရီအား ချစ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မေရီက မိမိကို ချစ်ခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့အဖို့ အကျိုးရှိစေမည့် ချစ်ခင်ခြင်း မဟုတ်နိုင်တော့ဟု တွေးတောကာ တင်မောင်ညွန့်သည် လက်ထဲ

ဇွန်းတန်းလန်းနှင့် ငေးကြည့်နေမိလေ၏။

“ကဲ ...ကသဘောကျပြီလား။ စောစောကတော့ မေရီ အတော် အတော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ကိုကိုညွန့်က သဘောနားလည် အောင်မှ မဆုံးမဘဲ။ မာမိပြောတော့ မေရီကောင်းကောင်း နား လည်တယ်။ မေရီပြောတယ် မဟုတ်လား။ မေရီကို အတင်း မတိုက်တွန်းပါနဲ့။ မေရီနားလည်အောင် ပြောလို့ မှားကြောင်း ယုံ ကြည်ရင် ချက်ချင်းအမှားဝန်ခံတယ်။ ရိုက်တာလဲ စိတ်မဆိုးဘူး”

မေရီသည် စကားရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောကာ တင်မောင် ညွန့် ထိုင်နေသည့်နောက်က ပခုံးကိုင်ကာ မတ်တပ်နေပြီး သူစား ချင်သောဟင်းများကိုပင် တင်မောင်ညွန့် လက်ထဲက ခက်ရင်းကို လုယူကာ စားသောက်နေလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား အတော် အကြံအိုက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မကျေနပ်ကြောင်းနှင့် ပြော ရှိကား မဖြစ်။ ချော့၍ တိုက်တွန်းရ ကောင်းမလားဟု နည်းလမ်း ရှာဖွေနေ၏။ မေရီသည် ၁၃,၁၄ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူကလေး ကဲ့သို့ ရေမွှေးပေါင်ဒါနဲ့ ကြူနေသော ပါးပြင်ကလေးကို ထိုးပေး ကာ...

“ကဲ ... ကိုကိုညွန့် ကျေနပ်ရင် မွှေးမွှေးကလေး”

ဟုပြောရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ ဒီလောက်နှင့် ကိစ္စမရှိပါ ဘူးလေဟု ချစ်သူ၏အလိုကို လိုက်ရလေ၏။

“မောင်မောင် စိတ်ဖောက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာပဲ။ ခုမှ ပြောရဦးမယ်...”

ဟုဆိုကာ သေနတ်ပစ်မှုမဖြစ်ခင် တစ်ရက်က အခန်းထဲ ဖြစ်ပျက်ပုံနှင့် ကားအရမ်းမောင်းပုံအထိ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ထ

၏။

“ဪ ... မေရီက ဒီလိုပြောတယ်လား။ အဲဒါခက်တာပဲ”

“သူက တစ်ဇောက်ကန်း။ ကိုကိုညွန့်က မေရီကို ချစ်တယ်။ ကိုကိုညွန့်ဆီ သူပြောဝံ့မယ် မထင်ဘူးလို့ တွေးပြီး မင်းကိုကိုကြီးသဘောတူရင် ငါချစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာ။ တကယ်လို့သူကပြောရဲ့ဦး။ ကိုကိုညွန့်က မေရီကို ချစ်တယ် သဘောတူလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ညီကျေနပ်အောင် လှည့်ပတ်ပြောဆိုနိုင်မှာပဲလို့ဘေးရန်လဲကင်းအောင် ကတိပေးလိုက်မိတာပါ”

တင်မောင်ညွန့်သည် ဇာတ်အိမ်ပြောင်းရန် နည်းလမ်းရှာဖွေနေရာ မေရီက ကတိပေးမိကြောင်း ပြောပြသောအခါ ချက်ခြင်း အကွက်ပေါ်လာသဖြင့် မျက်နှာသေကလေးနှင့် ငေးစိုက်ဟင်းချလိုက်ပြီး ...

“ခက်တာပဲ မေရီ ... ကိုကိုညွန့်ကလဲ သူဒဏ်ရာသဲတော့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကလဲ မေရီနဲ့ ပတ်သက်နေရပြန် အဲဒီတော့ ကဲ ကဲ မင်းဒီလောက် သူ့ကိုချစ်ရင် ဒဏ်ရာသက်သာအောင် ကြိုးစား။ မေရီ သဘောတူရင် ကိုကြီးပေးစားမယ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ကိုကိုညွန့်စိတ်ကလဲ မေရီဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူဘူးလို့ ယုံကြည်ခဲ့တာကိုး”

မေရီကား မိမိကတိပေးခဲ့ခြင်းလည်း အမှန်ဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့်က ကတိပေးလိုက်သည်မှာလည်း အပြစ်မတင်သာ

ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ တင်မောင်ညွန့်မှာလည်း ယောက်ျားစဉ်လျက် စိတ်မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ မေရီနှင့် အတူ မျက်ရည်များ သွန်ချ နေတော့လေ၏။ နောက်မှ စိတ်ကိုတင်းကာ...

နှစ်ယောက်စလုံး ကတိပေးမိကြပြီး ကတိဖျက်ရင် ဒီ အကောင်က ကိုကိုညွန့်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးသတ်ပြီး သူကိုယ်သူ သတ်သေမယ့် အကောင်။ သေမှာမကြောက်ဘူးဆိုပေမယ့် ကျော် မကောင်း ကြားမကောင်းနဲ့ပြီးတော့ ကျန်ရစ်တဲ့ မိဘတွေ ဘယ် လောက် ပူဆွေးရစ်ကြမလဲ။ မေရီ အဲဒါသာ စဉ်းစားကြည့်။ ဒီ တော့ ကိုကိုညွန့်တော့ ကတိအတိုင်းလုပ်တာ သဘောတူတယ်။ မေရီကို မချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး”

မေရီကား မျက်ရေတွေ တွေတွေကျကာ တင်မောင်ညွန့် အား ကြည့်ရှုနေ၏။ စကားပြောရန် စကားလုံး ရှာတွေ့ဟန် မတူချေ။ နောက်ဆုံးတွင် တင်မောင်ညွန့်အထပ်ထပ် တိုက်တွန်း သဖြင့် မောင်မောင်နှင့် လက်ထပ်ရန် သဘောတူပါတော့မည်ဟု ကတိပေးပြီးနောက် ဆေးရုံကြီးသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

တင်မောင်ညွန့်ကား ညီငယ်အား စတင် ကတိထား ကတည်းက စိတ်နှလုံး မည်မျှ ထိခိုက်သည်ကို ပါးနှစ်ဘက် နား ထင်များ ကျဆင်းနေခြင်းက သက်သေခံနေ၏။ မောင်မောင်ဆေး ရုံတက်၍ ရက် ၂၀ ခန့်ကြာသောအခါမူကား အိပ်မက်မက်သကဲ့ သို့ မျှော်လင့်စရာတစ်ခု အမြဲတွေ့နေ၏။ မောင်မောင်သည် ဘိ လပ်တွင် ရည်းစားကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မောင်မောင် သေနတ်မှန်ကြောင်း ကို မောင်မောင်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လေယာဉ်ပျံနှင့် စာရေး

လိုက်သောအခါ ဘိလပ်သူကလေးသည် ငါ့ကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီး သတ်သေရှာတာပဲဟု ယူကြိုးမရဖြစ်ကာ လေယာဉ်ပျံနှင့် လိုက်လာလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်၏။ ထိုမျှော်လင့်ချက်မှာ ရက်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ကြာသောအခါ အချည်းအနီး ဖြစ်တော့ပြီ ဟု စိတ်နှလုံးကို ပိုမိုထိခိုက်နေတော့လေ၏။

၃ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်မောင်ဆေးရုံမှ ဆင်းလေ၏။ မောင်မောင်၏ ဘယ်လက်ကား မနာကျင်သော်လည်း အကျိုးကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ထိုကဲ့သို့ မောင်မောင်၏ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မြင်နေရလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ မိမိကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးဖို့လိုလေဖြစ်သည်ကို တထစ်ချဆုံးဖြတ်လေ၏။ မိမိသည် မောင်မောင်အား ရင်ဝတည့်တည့်ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်သတ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ လက်ရမ်းသွား၍သာ ရင်အုံကို မှန်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိသည် ကြိုးခံရမည်သူဖြစ်၏။ ကြိုးမခံရစေကာမူ မောင်မောင်သည် မိမိကို မငဲ့ညှာက ထောင်ကျခံရမည် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းများကို ထပ်မံတွေးမိသောအခါ ညီငယ်အား ပိုမိုသနားလာပြန်၏။

လူကြီးများမှာ မောင်မောင်သက်သာ ပျောက်ကင်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် တင်မောင်ညွန့်နှင့် မေရီ လက်ထပ်ရန် စည်းဝါးရိုက်ကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါကျမှ တင်မောင်ညွန့်က မိဘများအား အကျိုးအကြောင်း ရေလည်အောင်ပြောပြရာ ဦးညွန့်မောင်လည်း ဦးထွေးမောင်အား လိပ်ပတ်လည်အောင် တစ်ဆင့်ပြောပြလေ၏။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟု ပျော်ရွှင်စွာ နေလေ့ရှိသော ဦးထွေးမောင်သည် ခေါင်းကုတ်ကာ အတန်ကြာငိုငိုသွားရာမှ

သဘောတူလိုက်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ လူကြီးမိဘများ နှစ်သက်သဘောတူကြသော အခါ တင်မောင်ညွန့်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ၂ ရက်၊ သုံးရက် အကြာတွင် ဦးထွေးမောင်၏ အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ အရင်းအနှီးဆုံး မိတ်ဆွေအချို့သာဖိတ်ပြီး ကပ်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် သဘောတူကြလေ ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား စစ်ကိုင်းချောင်သို့သွားကာ မပျော်လျှင် ဒုလ္လဘရဟန်း ပျော်လျှင် တစ်သက်လုံး ရဟန်းဝတ်မည်ဟု ပိုင်း ဖြတ်ထားလေ၏။

* * *

ထို့နောက် **M**မောင်မောင်နှင့် မေရီတို့ လက်ထပ်မည့် နေ့ဖြစ်၏။ ပရိသတ်များအား ညနေ ၄ နာရီမှ ၆ နာရီအထိ ည စာနှင့် ကျွေးမည်ဟု ဖိတ်ထားရာ၊ ဆန်းကာဖီမှ နေခင်း ၁၂ နာရီ ခန့်ကပင် ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် တပည့်လက်သားများနှင့် ဂရုတစိုက် ပြည်လမ်း ဦးထွေးမောင်၏တိုက်ရှေ့ ကွက်လပ်ကျယ်ကြီးတွင် ပြင်ဆင်နေလေ၏။ စားပွဲခင်းအဖြူ ခင်းထားသော ၄ ယောက် တစ်ဝိုင်း စားပွဲများသည် ၅၀ မျှ ရှိ၏။ လူဦးရေ ၂၀၀ နီးပါးနှင့် ထွက်၍ ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ညနေ ၄ နာရီမထိုးခင်မှာပင် ပရိသတ်များ ရောက်စပြု လာကြရာ ဦးထွေးမောင်နှင့် ဦးညွန့်မောင် အခြားဆွေမျိုးများပါ

ဆီးကြိုကြာကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးကြလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား ဗန်ကောက်ပုဆိုး တောင်ရှည် ပဝါအုပ်ပေါင်း ပိုးအကျီရင်ဖုံး၊ ပိန်းတန်းဖိနပ်နှင့် အသင့်ဝတ်ဆင်ပြီးဖြစ်ရာ ညီငယ်ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ပေး၏။

တင်မောင်ညွန့်နှင့် မောင်မောင်မှာ ပုဆိုးအကျီပဝါဖိနပ်ဆင်တူဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့်နှင့် မေရီ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားကြောင်း သိသူများသည် အံ့အားသင့်နေကြ၏။ အချင်းချင်းတီးတိုးလက်ကုပ်ပြောနေကြ၏။ မေရီမှာလည်း ဒေါ်သင်းကြူနှင့် ဒေါ်မေမေတင်တို့ ဝိုင်းဝန်းပြင်ဆင်ပေးရာ တိုက်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသောအခါ တင်မောင်ညွန့်၏ စိတ်နှလုံးကို ပိုမိုထိခိုက်နေလေ၏။ မေရီဝတ်ဆင်ထားပုံမှာ တင်မောင်ညွန့် ဘိလပ်ကပြန်ရောက်စက ဓာတ်ပုံမျိုးဖြစ်၏။ ထိုပုံကို အစပြု၍ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား စွဲလန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လက်ထပ်ရန် အချိန်မှာ ၄ နာရီခွဲဖြစ်၍ ထမင်းကျွေးချိန်မှာ ၅ နာရီဖြစ်၏။ လက်ထပ်ထုံးစံအတိုင်းပြုလုပ်ပြီးနောက် ၆ နာရီသာသာတွင် လူစုကွဲကြလေတော့၏။

၇ နာရီသာသာရှိသောအခါ တင်မောင်ညွန့်သည်ခေါင်းမူးသည်ဟုပြောကာ ချာချီလမ်းအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ မိမိအိပ်ခန်းရောက်သည် နှင့်တပြိုင်နက် “မေရီရေ ဆုံးပေါ့”ဟု အသံ ထွက်ပြော

မိကာ မျက်ရည်များ သွန်းချနေလေ၏။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်
အချစ်စမြို့ပြန်ခြင်းသည် တင်မောင်ညွန့်၏ အသည်းနှစ်လုံးကို
ဆုပ်ချေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ ၁၀ နာရီခန့် အချိန်တိုင်သော
အခါ မိဘများပြန်ရောက်၍ မေးမြန်းစမ်းသပ် ထွက်ခွာသွား
ဒီအချိန်ကျရင် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ဟု
သော အတွေးသည် တင်မောင်ညွန့်၏ စိတ်ကို ပိုမိုထိခိုက်စေလေ
၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ ၁၁ နာရီကျော်ကျော် ၁၂ နာရီထိုးခါနီး
အထိ အိပ်ပျော် အိမ်ရှေ့မှ ကားတစ်စင်း ရပ်သံကြား၍ ကိုကိုညွန့်
ဟု ခေါ်သောအသံကို ကြာလျှင် တင်မောင်ညွန့် ကမန်းကတန်း
ဆင်းပြေးကာ တံခါဖွင့်ပေးလိုက်ရာ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်
၏ ကိုယ်ကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်နေရှာလေ၏။

စကားမျှ ကောင်းကောင်းမပြောရခင် တယ်လီဖုန်းခေါင်း
လောင်းသံ ကြားသဖြင့် နားထောင်ရာ ဦးထွေးမောင်ထံမှ အမြန်
လာကြရန် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် မိဘများနီးကာ ကားအပြင်း
မောင်၍ သွားကြလေ၏။ ဦးထွေးမောင်၏ တိုက်သို့ ရောက်ရှိ
သောအခါ သေနတ်ပြောင်း ပါးစပ်တွင် တပ်လျက်သွေးအိုင်ထွန်း
ကာ သေဆုံးနေသော မောင်မောင်ကို မြင်ရရင် ကမ္ဘာပွက်သကဲ့
သို့ ငိုကြွေးကြရပြန်လေ၏။ မောင်မောင်၏ ဘေးတွင်...

ကိုကြီးနှင့်မေရီ အလွန်ချစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ရှိရင်

သူတို့စိတ်ဆင်းရဲမည်။ မေရီက လင်မယားအဖြစ် မပေါင်းနိုင်
ကြောင်းပြော ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် လူ့ပြည်တွင် ရှိလျှင်
သူတို့ စိတ်ချမ်းသာကြမည် မဟုတ်။ သူတို့မတွေ့ရာသို့ သွား
ပြီ။ မိဘနှင့်ကိုကိုကြီကို ရှိခိုးသွား၏။

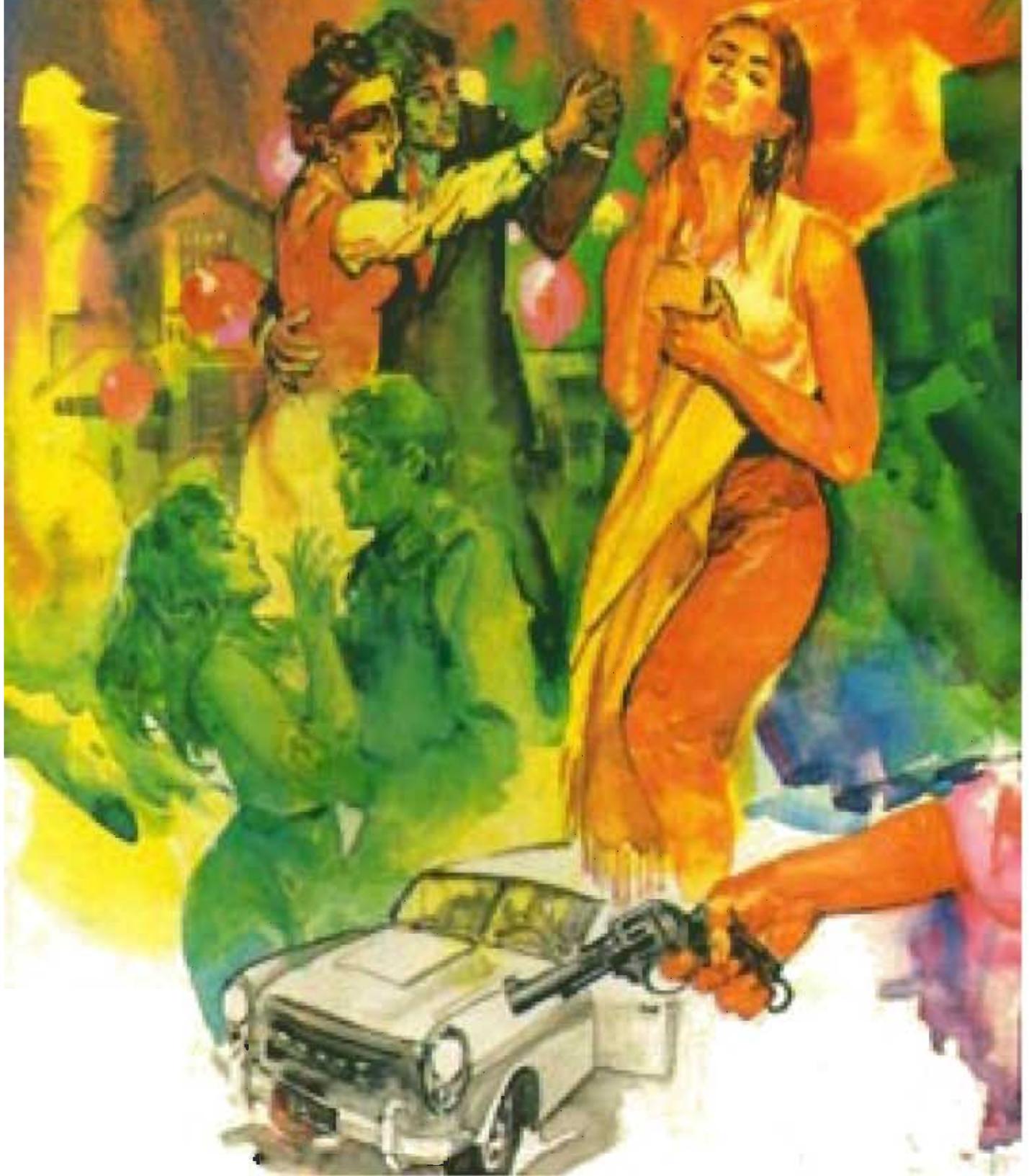
M မောင်မောင်

၃ ရက်ခန့် ကြာသာအခါ ဆေးရုံကြီးမှ ပန်းရထားနှင့်
ထုတ်ဆောင်လာသော အလောင်းတင်ကာ နောက်မှ ဝမ်းနည်းစွာ
လိုက်ပါလာကြသော ဇနီးမောင်နှံ လောင်းကို တွေ့မြင်ရလေ
သတည်း။

မဟာဆွေ

မဟာဓမ္မ

အကျိပ်

ကျေးဇူးတင်ပါသည်

ပေးပို့သူ = ညွှန်ကြားရေး

